Omraam Mikhaël Aivanhov

OMUL SPRE VICTORIA DESTINULUI SĂU

Cap. I - Legea cauzelor şi a consecinţelor

De îndată ce omul acţionează, el declanşează inevitabil anumite forţe care vor produce tot atât de inevitabil anumite rezultate. Această idee de raport între cauze şi consecinţe este mai întâi conţinută de cuvântul „karma”. Doar mai târziu „kharma” a luat sensul plăţii, pentru o transgresiune comisă.

Karma-yoga, una din nenumăratele yoga care există în India nu este altceva decât o disciplină care învaţă pe individ a se dezvolta printr-o activitate dezinteresată graţie căreia se eliberează. În momentul în care omul introduce în activitatea sa cupiditatea, şmecheria, calculele necinstite, el îşi creează datorii şi cuvântul „kharma” ia în acel moment sensul pe care oamenii i-l dau în general: pedeapsa pentru greşelile săvârşite.

În realitate, putem spune despre kharmă (în cel de al doilea sens al termenului) că ea se manifestă de fiecare dată când un act nu este executat la perfecţie, ceea ce se întâmplă în general. Dar omul face încercări, el trebuie să se exerseze până va atinge perfecţiunea, iar atât timp cât încercările sale sunt ratate, trebuie să se corecteze, să repare erorile şi bineînţeles, pentru aceasta, trebuie să sufere.

Veţi spune: „Dar atunci, acţionând, comitem în mod obligatoriu erori şi deci, va trebui să suferim pentru a le repara, nu e mai bine să nu facem nimic?” Nu, trebuie să acţionăm. Evident, veţi suferi dar veţi învăţa, veţi evolua... şi într-o bună zi nu veţi mai suferi. Când veţi fi învăţat să lucraţi corect, nu va mai fi kharmă. Faptul că fiecare mişcare, fiecare gest, fiecare cuvânt declanşează anumite forţe care antrenează consecinţe, este de la sine înţeles. Dar să admitem că aceste gesturi, aceste cuvinte sunt inspirate de bunătate, de puritate, de lipsă de interes: ele vor atrage consecinţe benefice, iar aceasta se numeşte „dharmă „.

Dharma este consecinţa unei activităţi ordonate, armonioase, benefice. Cel care este capabil să întreprindă o asemenea activitate, scapă de legea fatalităţii şi se plasează sub legea providenţei. A nu face nimic în scopul de a evita toate neplăcerile şi suferinţele, nu, nu este soluţia cea mai bună: trebuie să fim activi, dinamici, plini de iniţiativă, dar dând activităţii un alt mobil decât egoismul şi interesul personal. Este singurul mijloc de a scăpa de consecinţe dezastruoase. A scăpa de consecinţe, este imposibil: vor exista întotdeauna cauze şi consecinţe în orice activitate aţi avea; dar, dacă veţi ajunge a acţiona în mod dezinteresat, nu vor mai exista consecinţe dureroase, ci bucurie, fericire, eliberare.

Dacă pentru a fi lăsaţi în pace, nu faceţi nimic, nu vă veţi dezvolta, nu veţi învăţa nimic, nu veţi câştiga nimic. Evident, nu veţi mai comite nici o eroare, dar veţi fi o piatră: pietrele nu fac niciodată greşeli! Este preferabil să greşiţi, să vă murdăriţi chiar, dar să învăţaţi. Cum aţi vrea, când aveţi muncitori într-o clădire, să nu cadă câteva picături de ciment sau de

vopsea? Este imposibil. Trebuie ca să acceptăm petele, pentru ca, clădirea să se înalţe şi lucrul să fie făcut. După aceea, frecăm, spălăm, ne schimbăm, punem alte haine, dar cel puţin, casa este terminată.

Peter Deunov spunea într-o zi: „Vă voi da la toţi o mică carte pentru ca să învăţaţi alfabetul” (noi spunem în bulgară „bucvartşe”... iar voi?... abecedar? bun, un abecedar)”. După un an vă cer să mi-l înapoiaţi. Unii dintre voi îmi dau înapoi acest „bucvartşe „absolut curat, impecabil: ei nu l-au deschis, pătat: deci nu au învăţat nimic. Alţii din contra, mi-l dau plin de însemnări, rupt, ei l-au deschis şi închis de sute de ori, l-au transportat peste tot, ba au şi mâncat pe el... Da, dar acum ei ştiu să citească!” Şi Peter Deunov concluziona: „Eu prefer aşa. „Eram pe atunci foarte tânăr şi îmi amintesc că foarte timid l-am întrebat: „Dar eu, în ce categorie sunt?” El mi-a răspuns: „Tu? În a doua categorie”. Bineînţeles, eram mulţumit, pentru că înţelegeam că aşa e mai bine.

Da, nu ştiu în ce stare îi voi înapoia „bucvartşe-ul” dar în orice caz, el m-a clasat în a doua categorie, a oamenilor care vor ca lucrul să fie bine făcut... şi este adevărat. Câte erori vom comite, câte pete, câtă murdărie vom trimite, câte critici şi injurii vom primi, ce vreţi, aceasta nu are importanţă. Trebuie să ştim să citim, lucrul trebuie făcut, clădirea trebuie terminată. Iar toţi cei care sunt întotdeauna foarte rezonabili, foarte prudenţi, pentru a nu se compromite, nu avansează. Atunci, Doamne, unde vor fi aceşti oameni ?

În Apocalipsă este scris: „O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”. De ce unii preferă să rămână călduţi? Nu este loc pentru călduţi. Nu trebuie

să ne fie frică să greşim. Când învăţaţi o limbă străină, dacă nu spuneţi nimic, de frică să nu vă ridiculizaţi făcând câteva greşeli, nu veţi învăţa să vorbiţi niciodată. Trebuie să îndrăznim să ne ridiculizăm, să îndrăznim să facem greşeli, dar să învăţăm să vorbim. Ei bine, este acelaşi lucru cu kharma: nu trebuie să fim paralizaţi de frica de a comite câteva greşeli pe care va trebui să le reparăm. Căci pe măsură ce ne vom antrena să dăm actelor noastre un scop divin, nu mai provocăm kharmă, ci dharmă, adică darurile şi binecuvântarea cerului.

II.

Este imposibil să scăpăm de legea cauzelor şi a consecinţelor, totul este numai să ştim ce forţe ne pregătim să punem în acţiune. De aceea vă voi spune că legea cea mai formidabilă pe care ne-a dat-o inteligenţa cosmică se găseşte acolo unde nimeni nu o caută, acolo unde filozofii, teologii şi moraliştii nu mai ştiu să privească: în natură, şi în special în agricultură... Da, în agricultură. Toţi agricultorii ştiu că, dacă plantează un smochin, nu vor recolta struguri, ci smochine şi că dintr-un măr nu vor culege pere. Iată cea mai mare lege morală: recoltăm ceea ce am semănat.

Putem deci spune că agricultorii au fost primii moralişti; ei au fost cei care au înţeles că inteligenţa naturii a stabilit aici o lege strictă şi imuabilă: legea cauzelor şi a consecinţelor. Apoi, când au observat viaţa oamenilor, ei au constatat că regăsesc aceeaşi lege: dacă veţi fi cruzi, egoişti, violenţi, într-o bună zi această cruzime, acest egoism şi această violenţă vor cădea asupra voastră. Această lege se mai cheamă şi

legea ecoului, legea şocului în sens invers. Glonţul va face o curbă şi va reveni să vă lovească.

Ceea ce aţi semănat, veţi recolta. Dacă studiem în amănunt această lege fundamentală, dacă îi lărgim semnificaţia, ea devine un sistem bogat şi profund, fiindcă fiecare adevăr esenţial are aplicaţii în toate domeniile. Explicată în detaliu, această lege dă naştere unui întreg sistem filozofic şi iată pentru ce religia este atât de bogată acum în legi şi precepte. Dar, în definitiv, la originea tuturor acestor legi, există o singură lege – nu recoltăm decât ceea ce am semănat – căreia, după aceea, i s-au adăugat altele, de asemenea veridice, şi care sunt ca o extindere, o lărgire în domeniul filozofic. De exemplu vorbele lui Iisus: „Nu face altuia ceea ce nu vrei să ţi se facă” sunt o prelungire a acestei legi.

Cei care neagă şi resping toate aceste legi fundamentale se îndepărtează din ce în ce mai mult de adevăr; sufletul lor e sfâşiat de îndoieli şi incertitudini, sunt mereu loviţi de existenţă. Şi totuşi, adevărul este foarte simplu, e în faţa ochilor lor. De ce gânditorii de azi nu vor să-l recunoască şi propun tot felul de teorii inventate de ei, care sunt în dezacord cu inteligenţa cosmică? Cum ei nu mai cred că există o morală bazată pe legile naturii, judecata lor este falsă, concluziile lor sunt false iar cei care citesc cărţile lor sau îi urmează, înghit toate erorile lor şi cad în dezordine, în nelinişte şi întuneric. Atunci, atenţie! Trebuie să învăţaţi să judecaţi şi să gândiţi. Dacă nu aveţi criterii de bază, oricine poate să vă inducă în eroare. Fiţi vigilenţi, nu vă lăsaţi influenţaţi de intelecte umane neluminate, urmaţi inteligenţa cosmică, care a ordonat şi organizat atât de minunat toate lucrurile.

Chiar dacă nu credeţi în Dumnezeu, nu puteţi să nu recunoaşteţi că există o ordine în natură, prin urmare o inteligenţă care a creat această ordine. Să ne oprim numai asupra faptului că fiecare sământă produce una identică. Cum să nu vedem aici opera unei inteligenţe? Numai observând această lege, suntem obligaţi să schimbăm viziunea noastră asupra lumii. Puteţi să nu credeţi în Dumnezeu, dar nu puteţi să nu credeţi că seminţele se reproduc exact, că este vorba de o plantă, un arbore, o insectă, un animal sau un om... Această lege este absolută, şi ea trebuie să vă facă să reflectaţi. Puteţi să vă permiteţi să fiţi ingrat, nedrept, crud sau violent dar aşteptaţi-vă că această lege va veni mai devreme sau mai târziu să se aplice în viaţa voastră, în detrimentul vostru. De exemplu, veţi avea un copil sau mai mulţi copii, şi cum vor semăna, voi, în primul rând, veţi avea de suferit, prin ei, de propriul vostru comportament. Chiar dacă Dumnezeu nu există, inteligenţa cosmică este aici, aveţi probe în permanenţă.

Faceţi ce vreţi şi credeţi că nu veţi suporta nici o consecinţă... Credeţi ce vreţi, inteligenţa cosmică a înscris deja totul. Fiecare gând, sentiment sau act, este o sământă care începe să crească şi dacă v-aţi arătat ingrat, nedrept, crud, violent, veţi regăsi într-o zi în calea voastră aceleaşi ingratitudini, aceleaşi nedreptăţi, aceleaşi cruzimi, aceleaşi violenţe; ele vă vor cădea pe cap 20, 30 sau 40 de ani după aceea, şi în momentul acela veţi începe să înţelegeţi că există o inteligenţă cosmică care înregistrează totul.

Citiţi Biblia şi Evangheliile dacă vreţi, lăsaţi profeţii, bisericile, templele, dar cel puţin acceptaţi această lege care există, irefutabilă: ceea ce semănaţi,

recoltaţi. „Cine seamănă vânt, culege furtună” au spus înţelepţii care observaseră bine lucrurile. Cât despre savanţii, gânditorii care vor să respingă acest adevăr, ei bine, şi ei la rândul lor vor fi prinşi la înghesuială, muşcaţi, este inevitabil, nu vor putea să scape de consecinţele actelor lor, şi în acel moment vor înţelege. Ei care sunt atât de inteligenţi, cum oare nu văd ceea ce este atât de simplu?... Vă voi spune chiar, că plecând de la această lege, se pot restabili toate cărţile sfinte din lumea întreagă... da, plecând numai de la această lege.

Mulţi spun: „Evident, acest lucru sau altul sunt scrise în Biblie, în Evanghelii, dar este oare adevărat că Dumnezeu există?” Eu vă voi răspunde că aceasta nu trebuie să vă preocupe; nu aveţi nevoie nici măcar să ştiţi dacă Iisus a existat sau dacă Evangheliile sunt autentice sau nu. Luaţi numai această lege, ea ajunge pentru a restabili totul şi pentru a vă îndruma către adevăr. Vedeţi, explicaţia mea e simplă. În acel moment, chiar dacă Dumnezeu nu există, vom fi obligaţi să-L inventăm; numai din cauza acestei legi, suntem obligaţi să-L inventăm. Atunci pentru ce să ne lăsăm influenţaţi de gânditorii la modă care, chipurile dezagregă totul? În loc să îndrume oamenii spre lucruri simple care există, vizibile, tangibile, ei îi antrenează mereu în reflecţii şi argumente... „originale”. Înţelegeţi! Aceste argumente, deşi sunt contrarii adevărului, care este înscris peste tot în natură, sunt acceptate, toţi sunt încântaţi, din moment ce este ceva nou, original.

Morala este o realitate, numai că oamenii nu o văd şi discută încă asupra lui Dumnezeu, asupra unui punct sau altuia din teologie... E inutil să discutăm, este suficient să ştim că totul se înregistrează, totul. Dacă

natura face ca un arbore să înregistreze în seminţele sale proprietăţile, culorile, dimensiunile, gustul şi parfumul fructelor, pentru ce nu ar fi făcut-o şi pentru om? Natura a reuşit să înregistreze totul, iar morala este bazată pe înregistrare, pe memoria naturii. Da, pe memorie. Pentru că natura posedă o memorie pe care nimic nu o poate şterge. Şi cu atât mai rău pentru cel care nu ia această memorie în consideraţie! Ea va continua zi şi noapte să înregistreze cacofoniile, stările îngrozitoare pe care el le poartă în el şi într-o bună zi, îl va muşca, zdrobi, desfiinţa. Nimeni nu poate scăpa de această lege, nimeni nu a fost suficient de puternic pentru a-i putea scăpa: nici un împărat, nici un dictator, nimeni...În memoria naturii totul este înregistrat.

Atunci, atenţie, tot ceea ce voi faceţi, spuneţi, gândiţi, doriţi, se înregistrează în profunzimea celulelor voastre şi mai devreme sau mai târziu veţi culege fructele vieţii voastre. Numai veghind ca să nu propagaţi prin gândurile, sentimentele şi actele voastre seminţe tenebroase şi distrugătoare, veţi ajunge a vă crea un alt destin.

Şi să nu credeţi că cei care sunt buni, generoşi şi plini de dragoste, primesc întotdeauna în schimb mai degrabă răul decât binele. Cei care se grăbesc să tragă concluzii propagă stupidităţi spunând: Faceţi bine şi veţi recolta întotdeauna răul. Nu, este greşit. Binele produce întotdeauna binele, iar răul produce răul. Faceţi binele, îl veţi întâlni, chiar dacă nu vreţi. Dacă faceţi bine şi vi se întâmplă ceva rău, este pentru că sunt încă oameni pe pământ care profită şi abuzează de bunătatea voastră. Dar trebuie să aveţi răbdare, trebuie să continuaţi, pentru că mai devreme sau mai târziu, ei vor fi pedepsiţi, vor fi sugrumaţi de către alţii

mai puternici şi mai violenţi ca ei, şi atunci, vor înţelege, vor avea remuşcări şi vor veni să repare greşelile comise faţă de voi. Iată cum binele produce roade, şi chiar dublu, pentru că în aceste cazuri Cerul ţine socoteală de tot ce aţi suferit făcând bine, de toate nenorocirile care vi s-au întâmplat, când nu le meritaţi ;el ţine cont şi recompensa e **dublă**.

Acum, oamenii au nevoie de o ştiinţă solidă, completă, veridică, irefutabilă iar eu vă aduc tocmai această ştiinţă. Hai, încercaţi să negaţi că recoltăm ceea ce am semănat! Toţi, bineînţeles, sunt convinşi de adevărul acestei legi, dar numai în planul fizic. Este insuficient. Dacă merg mai departe, mai sus, ei vor regăsi această lege, pentru că lumea este o unitate: la toate etajele, la toate nivelele, se regăsesc aceleaşi fenomene, dar sub o formă diferită, de fiecare dată tot mai subtilă.

Tot ce este pe pământ se regăseşte în apă iar tot ceea ce este în apă se regăseşte în aer... etc. Cele patru elemente sunt supuse aceloraşi legi, dar, dat fiind faptul că nu sunt din aceeaşi esenţă şi nici de aceeaşi densitate, se constată de la un element la altul câteva diferenţe în aplicarea legilor. Ele reacţionează mai mult sau mai puţin rapid, mai mult sau mai puţin violent, dar sunt exact aceleaşi principii care le guvernează. Lumea mintală a omului, de exemplu, corespunde aerului: ei bine, în ea găsim aceleaşi turbioane şi aceeaşi curenţi ca şi în atmosferă dar sub formă mai subtilă, a ideilor şi a gândurilor. Legile lumii fizice sunt identice legilor naturii.

Când un grădinar nu vede crescând ceea ce nu a semănat, el nu se revoltă, el este cinstit, drept, el nu începe să strige, ci îşi spune foarte simplu: „Ce vrei, omule, dacă nu ai avut timp să semeni morcovi, nu vei

avea morcovi. Dar vei avea salată, pătrunjel şi ceapă pentru că pe acestea le-ai semănat”. În aparenţă, oamenii sunt foarte instruiţi în domeniul agriculturii. Da, când e vorba de fructe şi legume, sunt instruiţi, dar de îndată ce e vorba de domeniul sufletului, al gândirii, ei nu mai ştiu nimic, cred că vor recolta fericirea, bucuria, pacea, chiar dacă vor semăna violenţă, cruzime, răutate. Ei bine nu, ei vor recolta la rândul lor violenţa, cruzimea, răutatea. Şi dacă în acel moment, ei încep să se agite, să fie furioşi revoltaţi, asta dovedeşte că nu sunt buni agricultori!

Prima regulă a moralei este de a nu vă lăsa niciodată în prada unui gând, unui sentiment sau al unui act care să fie periculos sau nociv pentru alţii, pentru că veţi fi obligaţi să-l recoltaţi şi să-l „mâncaţi” şi dacă acesta este o otravă, voi veţi fi cei dintâi otrăviţi! În momentul în care veţi lua aceasta ca o regulă absolută, veţi începe a vă perfecţiona. Ştiu bine, ceea ce îi împiedică deseori pe oameni să înţeleagă, este încetineala cu care se manifestă legile: nici binele nu vine imediat, nici răul. Un om nu încetează să încalce legile şi totul merge bine pentru el, în schimb un altul, care este cinstit, care face bine, nu întâlneşte decât dificultăţi; atunci, evident toţi trag concluzia că nu există dreptate. Fiinţele umane nu cunosc motivul acestei încetineli în recompense şi în pedepse. Ei îşi pun întrebări şi îşi spun: „Dacă legile ar acţiona mai repede, ar fi mai bine, pentru că am fi de îndată corectaţi sau recompensaţi şi am înţelege”.

Ei bine, eu cunosc cauza acestei încetineli. Ea arată bunătatea şi clemenţa inteligenţei cosmice care vrea să dea oamenilor timpul de a face experienţe, de a reflecta, şi chiar de a regreta... de a se ameliora şi a şterge erorile.

Dacă legile ar veni să ne pedepsească imediat pentru greşelile noastre, am dispărea, nu am putea nici măcar să ne ameliorăm. Cerul ne dă deci timp, trimiţându-ne pe ici pe colo câteva mici inconveniente pentru a ne face să reflectăm, şi noi avem astfel posibilitatea să reparăm.

Cât priveşte pe cel care face bine, acesta nu este nici el imediat recompensat, şi este mai bine aşa; dacă ar primi imediat o recompensă, ar începe să se lase pe tânjeală, şi în acel moment ar transgresa toate legile. Atunci Cerul îl lasă să se întărească pentru a se afirma puţin, pentru a se cunoaşte; nu îi dă totul imediat pentru a vedea până la ce punct va continua să facă bine. Deci, vedeţi, sunt nişte motive pentru această încetineală. Dar că binele aduce într-adevăr bine, aceasta este absolut, iar că răul se termină... foarte rău, este de asemenea absolut! Ceea ce este greu de ştiut este timpul necesar pentru ca aceste consecinţe să se producă.

Evident, pentru a continua să faci bine atunci când lumea întreagă se prăbuşeşte, câtă forţă, câtă putere, câtă voinţă, câtă decizie, câtă credinţă trebuie să avem! Şi acest lucru este plin de merit pentru că, în alte condiţii, e prea uşor să crezi în bine şi să continui în acest sens; totul este agreabil, totul este binefăcător, totul este uşor. Nu, nu, acum, când situaţia se înrăutăţeşte, este meritoriu să continuăm, fără a ne lăsa influenţaţi de condiţiile exterioare. Un Iniţiat, un discipol, încearcă întotdeauna să conteze pe puterea spiritului său. Chiar şi în cele mai grele condiţii el încearcă întotdeauna să deştepte în el puterile voinţei, a binelui şi a luminii. Aici se cunoaşte un adevărat spiritualist. Prin vorbe, bine înţeles, mulţi oameni pot să treacă drept spiritualişti, dar la cele mai

mici inconveniente, ei vor fi de îndată la pământ. Atunci, unde este forţa spiritului?

Fiecare aşteaptă ca toată lumea să fie delicată, amabilă, răbdătoare şi indulgentă cu el. Da, dar cum se poate obţine aceasta? Trebuie început prin a fi tu însuţi delicat, amabil, răbdător şi indulgent. Dacă vreţi ca ceilalţi să se comporte bine cu voi, trebuie să începeţi voi înşivă să vă comportaţi bine. Veţi spune: „Dar noi ştim aceasta!" Da, în teorie numai; există încă milioane de oameni pe pământ care se dovedesc a fi grosolani, duri, cruzi şi care se miră văzând pe alţii ripostând. Ei sunt convinşi că ceilalţi trebui să se supună şi să se plece voinţei lor. Priviţi comportamentul lor: ei aşteaptă să obţină satisfacţii prin mijloace absolut contrarii aceea ce doresc şi invers, ei nu cred că semănând blândeţea, dragostea, bunătatea, vor obţine la rândul lor dragoste, blândeţe, bunătate. Şi totuşi, vă asigur, chiar dacă cineva se dovedeşte a fi rebarbativ sau rău cu voi, continuaţi să-i trimiteţi gânduri bune, la un moment dat el va capitula.

Pentru a obţine afecţiune, încredere, trebuie să le chemaţi". Dar le chemăm şi ele nu vin!" Nu, când spun să „le chemaţi", aceasta înseamnă: să le produceţi. Când produceţi stări bune în voi înşivă, puteţi fi siguri, sută la sută, că le veţi regăsi la ceilalţi. Numai producându-le în voi înşivă, le veţi atrage. Toată magia este aici. Atunci, încercaţi: dacă vreţi să primiţi ceva care vă place foarte mult, încercaţi mai întâi să daţi. Nu putem să primim ceea ce nu am dat. Veţi spune: „Dar nu este adevărat, există persoane foarte bogate, foarte sus plasate, care nu dau nimic altora, care sunt închise, dispreţuitoare şi totuşi ele primesc fără încetare respect, stimă, onoruri... „. Aceasta este pur şi simplu pentru că ele au dat într-o altă încarnare iar

acum primesc. Dar dacă ele vor continua să fie mândre, dispreţuitoare şi fără dragoste, ele vor primi exact acelaşi lucru mai târziu, prin alţii.

Secretul reuşitei, secretul fericirii este de a manifesta ceea ce doriţi să aveţi. Dacă doriţi surâsuri, priviri binevoitoare, daţi surâsuri, şi priviri binevoitoare. Dacă vreţi ca Cerul, un înger, să vină să vă instruiască, găsiţi pe cineva mai puţin instruit decât voi şi începeţi să-I daţi un pic de lumină; imediat, aceasta se reflectă în lumea în lumea invizibilă şi veţi atrage deja spirite luminoase pentru ca acestea să facă acelaşi lucru cu voi.

Ei da, această lege este formidabilă şi se poate utiliza în multe domenii. A surâde şi a primi un surâs, este puţin. Aţi dăruit un surâs şi l-aţi primit înapoi. Aţi fost drăguţi şi amabili, alţii au fost drăguţi şi amabili cu voi, este, bine, este un lucru bun; v-aţi prezentat civilizat, e de la sine înţeles, e necesar, sunteţi bucuroşi. Dar trebuie să aplicaţi această lege în alte regiuni, pentru ca ea să provoace rezultate şi mai formidabile decât un surâs, o strângere de mână, o privire sau câteva cuvinte amabile, aşa în trecere. Putem să punem în mişcare tot universul cu această lege, şi acesta este lucrul cel mai interesant: de a putea ajunge departe, foarte departe, de a putea mişca regiunile din spaţiu...

Voi nu puteţi recolta altceva decât fructele corespunzând seminţelor pe care le-aţi semănat. Acum, după ce au fost furtuni, sau soarele a bătut prea puternic şi că totul a ars, că nu a plouat sau că păsările sau cârtiţele au mâncat seminţele voastre, aceasta este o altă problemă. E vorba de accidente care nu schimbă nimic din realitatea legii. Ceea ce sămânţa posedă în înăuntrul ei, nu se poate schimba. O putem

împiedica să facă fructe, dar nu putem să-i schimbăm natura. Or, eu vă vorbesc despre natura seminţei.

Deci, dacă sunteţi mereu amabili, drăguţi, politicoşi şi nu vi se răspunde cu aceeaşi monedă, acestea sunt detalii ;altfel, trebuie văzut şi de la cine vine, în ce condiţii... Poate sunteţi prea bun, prea milos, prea generos, prea de bună credinţă şi atunci bineînţeles sunteţi deja clasat în categoria imbecililor şi înduraţi convenţiile pasagere ale oamenilor. Dar aceasta nu vrea să spună nimic, nu va dura, pentru că oamenii şi condiţiile variază, pe când legile sunt imuabile. Şi când din nou adevăratele valori sunt restabilite, totul va reveni la locul său şi veţi recolta ceea ce aţi semănat.

Pentru moment, evident, trebuie să fii un crud pentru a fi apreciat, trebuie să striveşti pe ceilalţi să-i scuturi: atunci veţi fi considerat ca cineva foarte interesant, dar nu este pentru eternitate, şi după un timp un alt crud vine să vă biciuiască. Nu trebuie să vă lăsaţi impresionaţi de o situaţie care nu este decât momentană: după un timp se vede întotdeauna că un violent este torturat de unul şi mai violent ca el.

Atunci, nu vă grăbiţi să căutaţi obiecţiuni. Eu cunosc mai bine decât voi tot ceea ce mi se poate obiecta. Nici nu aştept ca ceilalţi să mă întrebe: „Da, dar atunci...pentru ce aceasta...pentru ce cealaltă?” Eu însumi sesizez argumentele mele, pe care le atac şi dacă rezistă la tot ce fac, atunci spun: „Este aur! Este aur, deci este un adevăr”. Şi argumentele care nu rezistă? Ei bine, nu rămâne decât să fie îngropate: „Amin…aici odihneşte!… „

Acum vă voi da o imagine. Închipuiţi-vă o pădure splendidă, cu animale, cu păsări, cu arbori în floare şi plini de fructe de toate felurile. E o bogăţie! Numai că, există un inconvenient: ea este înconjurată de ziduri

foarte înalte şi foarte groase care o fac să fie inaccesibilă. Pe aceste ziduri au fost puse chiar cioburi de sticlă şi sârmă ghimpată. Şi peste toate acestea, această pădure este periculoasă din cauza animalelor care se plimbă în ea: urşi, lei, tigri care se vor regala cu imprudentul care ar veni să se aventureze pe aici. Ei da, dar voi aveţi nevoie de aceste fructe, cum să faceţi?... Deodată descoperiţi nişte maimuţe în arbori. Iată, sunteţi salvaţi. Luaţi un coş cu portocale, de exemplu, vă apropiaţi de zid şi începeţi să aruncaţi, una câte una, portocalele în maimuţe... Şi cum maimuţa imită perfect, ele iau fructele din arbori, o mare cantitate şi vi le aruncă. Nu vă mai rămâne decât să le culegeţi şi să plecaţi cu coşul plin de fructe. Secretul este deci de a arunca cu portocale în maimuţe.

Veţi spune: „Dar ce fel de poveste mai e şi asta?” Ca şi cum am avea ocazia să mergem în faţa unui zid şi să aruncăm cu portocale în maimuţe. Aceasta este doar o imagine. Nu aţi văzut niciodată un om care însămânţează un câmp? El aruncă cu portocale în maimuţe; numai că aceste portocale sunt minuscule iar maimuţele sunt ascunse niţel mai jos în pământ... Când semănătorul a terminat, el pleacă liniştit iar când revine, câteva luni mai târziu, el strânge recolta pentru a-şi umple grânarele.

„A bine! veţi spune, dacă e aşa, am înţeles”. Nu, nu aţi înţeles nimic încă, nu aţi descifrat imaginea. Aici, maimuţele sunt forţele naturii; că sunt sub pământ sau în arbori, aceasta nu are importanţă, e un simbol. Şi iată acum explicaţia: universul, pe care Dumnezeu l-a creat, este o pădure care cuprinde toate bogăţiile. Zidurile sunt obstacolele care împiedică omul să le atingă; maimuţele sunt creaturile lumii invizibile;

portocalele sunt lumina şi dragostea pe care decideţi să le proiectaţi prin gândurile şi sentimentele voastre. Dar atunci ce se întâmplă? Câtva timp mai târziu, creaturile lumii invizibile fac acelaşi lucru ca şi voi, şi vă vor trimite însutit, adică binecuvântări. Dar dacă le trimiteţi acreala voastră, acestea vă vor fi şi ele retrimise într-o bună zi.

„Cum aţi semănat veţi recolta”, adică: după felul cum acţionaţi în prezent, vă pregătiţi deja viitorul. În fiecare clipă prin munca voastră interioară, vă orientaţi viitorul. Îndată ce luaţi o decizie, bună sau proastă, vă orientaţi viitorul în sensul bun sau rău.

Închipuiţi-vă că aţi decis astăzi a servi pe Dumnezeu, a ajuta pe oameni, de a nu vă mai lăsa influenţaţi de natura voastră inferioară: imediat, viitorul vostru devine frumos, luminos, puternic, toate splendorile vă sunt rezervate. De ce nu le trăiţi? Pentru că trecutul vă ţine încă. Dar dacă lucraţi menţinând mereu aceleaşi decizii, aceeaşi direcţie, încetul cu încetul trecutul se lichidează şi într-o bună zi veţi primi moştenirea divină. Dar iată că voi decideţi din nou să trăiţi o viaţă egoistă, totul se schimbă: vă preparaţi un alt viitor, plin de suferinţă şi deziluzii. Bineînţeles, în imediat veţi continua a vă bucura, a face afaceri, prezentul rămâne acelaşi pentru că aveţi câteva rezerve şi nu vedeţi viitorul sumbru care vă aşteaptă. Dar când rezervele vor fi epuizate, acest viitor îngrozitor va veni dintr-o dată. Viitorul este uşor de creat, dar trecutul este dificil de şters.

Vă voi da o altă imagine. Vreţi să plecaţi în călătorie şi ezitaţi între Nisa şi Moscova. În sfârşit, vă decideţi pentru Nisa, să spunem: din acel moment, drumul prin care veţi trece este determinat, peisajele, staţiunile, întâlnirile... În momentul în care plecaţi în

această direcţie, totul este calculat, trebuie să urmaţi un itinerariu fixat dinainte. Nu voi aţi creat aceste peisaje, existenţa lor nu depinde de voi, ceea ce depinde de voi este alegerea direcţiei.

Noi nu creăm viitorul. Când se spune că omul îşi creează viitorul, este o manieră de a vorbi, e mai corect să spunem că a ales direcţia. Veţi spune „Am să iau drumul acesta”, de acord, dar nu voi veţi crea regiunile şi oamenii pe care îi veţi întâlni în acest drum. Sunt regiuni şi entităţi create de Dumnezeu de mult timp. Noi nu ne creăm soarta cea rea, noi ne îndreptăm spre ea: nisipuri mişcătoare, bălţi, păduri periculoase... Noi decidem numai de orientarea noastră, asta e totul. Şi dacă e vorba de un viitor splendid, e acelaşi lucru: noi decidem numai să mergem către el, el este acolo, ne aşteaptă. În spaţiu există mii de regiuni sau de sfere populate de o infinitate de creaturi şi, depinde de decizia noastră, dacă ne înălţăm sau coborâm pentru ale vizita.

Toate nenorocirile şi toate bucuriile există deja, alţii le-au cunoscut înaintea noastră, ele sunt create de mult; depinde numai de noi să decidem în spre ce ne îndreptăm. De aceea trebuie să decideţi acuma de a schimba direcţia şi a vă orienta spre regiunile din Paradis pe care Dumnezeu le-a creat pentru voi de o eternitate.

CAP. II - Vei separa subtilul de solid

Încă din copilărie, majoritatea oamenilor ştiu că atunci când mănâncă fructe, peşte, stridii, melci, trebuie să înlăture coaja, sâmburii, oasele, cochiliile. Când iau brânza, automat înlătură coaja. Ei sunt convinşi de necesitatea de a elimina din hrană

elementele indigeste sau dăunătoare, şi chiar au inventat procedee ca rafinarea, sterilizarea, pasteurizarea...

Înlăturând, separând, aruncând mereu partea necurată sau necomestibilă a hrănii, oamenii au făcut deci un pas enorm pentru a nu semăna cu animalele. Numai că ei nu au înţeles că există încă alte domenii unde trebuie curăţit, spălat, eliminat, făcută o triere, separat utilul de inutil, ceea ce este pur de impur. În domeniul gândurilor şi ale sentimentelor, există şi aici o hrană pe care o absorb şi o digeră, dar aici ei sunt ca pisicile :înghit pielea şi intestinele, adică tot ceea ce este impur şi nociv. Sunt multe progrese de făcut pentru a învăţa să triem hrana psihică cum o facem pentru hrana fizică.

În Tabela de Smarald e scris: „Vei separa subtilul de solid „adică purul de impur. Evident, spunând aceasta Hermes Trismegistul mergea mult mai departe pentru că el vorbea de piatra filozofală. Este exact acelaşi principiu. Se separă purul de impur ca atunci când se extrag aurul şi pietrele preţioase din minereul lor. De altfel, toată viaţa e bazată pe acest principiu de separare, de triere, toate industriile, toate meseriile. Peste tot în magazine, în alimentare, pentru diamante, pentru pietre preţioase...se face o triere. Concursurile, examenele nu sunt altceva decât trieri iar când e vorba de alegerea unui general sau unei Miss Mode, este şi aici o triere de făcut. Dar în viaţa interioară, nu se ştie dacă trebuie de asemeni separat, eliminat, triat.

Întrebaţi pe diverşi oameni, chiar instruiţi, ce gânduri şi sentimente nocive pot să introducă boala şi dezagregarea omului, nu ştiu. Pentru ei, toate gândurile şi toate sentimentele sunt aproape echivalente. Ei nu se îndoiesc că şi aici, e o distincţie

de făcut ca pentru alimente sau combustibile pe care le clasăm după calitatea lor :prima calitate, a doua calitate...

În trecut se utiliza, pentru a ne încălzi şi lumina, materiale de o calitate atât de inferioară că ele făceau fum, ne ustura ochii, miroseau urât... oamenii erau aproape asfixiaţi! În schimb ce acum, se utilizează electricitatea, de exemplu, care nu face deşeuri şi nu produce fum. Chiar pentru cărbune se ştie că există mai multe calităţi: de la cel care dă multă căldură şi puţine deşeuri, până la cel care dă puţină căldură şi multe deşeuri. Oricare materie combustibilă: cărbune, lemn, petrol, benzină, paie conţine (dar în proporţii diferite, şi acesta este aspectul important) câteva elemente necombustibile. Fiecare materie este deci de o anumită calitate, mai bună sau mai puţin bună, de aceea trebuie totdeauna făcută o alegere. Pentru sentimente este acelaşi lucru.

Sentimentele sunt comparabile cu combustibilele, dar cum nu sunt toate de calitatea cea mai bună, ele nu pot să producă cea mai bună lumină, cea mai bună căldură, sau cea mai bună forţă de mişcare. Deci, ca şi pentru hrană, anumite sentimente pot fi „mâncate” iar altele trebuiesc aruncate, pentru că în ele s-a strecurat un deşeu, o murdărie pe care trebuie s-o înlăturăm pentru ca stomacul astral să o poată digera. Presupuneţi că sunteţi mâniat sau că aveţi sentimente de gelozie, de ură, de răzbunare, ce vor produce ele? Oh! Desigur, căldură, dar de asemeni mult fum, multe deşeuri, care vă vor otrăvi. Iată ceea ce trebuie să ştiţi. Evident, în ştiinţa oficială, nu există o materie care studiază în detaliu sentimentele pentru a le clasa. Oricare sentiment hai! îl mâncăm, ne regalăm, fără să ne gândim la rezultatele pe care le va produce. Pentru

gânduri e acelaşi lucru :nu se face nici o diferenţă între ele, nu există nici o scară de valori.

Toţi cei care cred că pot să dea frâu liber celor mai excentrice pasiuni şi dorinţe sunt în realitate nişte ignoranţi care nu au studiat niciodată fiinţa umană pentru a şti cum a fost creată, la origine, în atelierele Domnului. Ei ştiu numai că exisă un stomac, un sex, atunci bineînţeles, trebuie să le satisfacem. Sunt de acord, dar nu trebuie făcut totuşi un triaj? Evident tinerii vor spune: „A! nu, nici un triaj!” Dar dacă acceptă să facă triaj pentru mâncare, pentru ce nu vor să admită că îngurgitând la întâmplare orice sentiment sau orice plăcere, se vor îmbolnăvi ?

Omul mănâncă pâine, fructe, legume, peşte, carne, etc... Ei bine, în domeniul sentimentelor, există aceleaşi varietăţi şi aceeaşi bogăţie de hrană ca şi în planul fizic. Unele sentimente sunt mezeluri, brânză, ţuică ;iar altele sunt vin, fructe sau legume ;dar cum oamenii nu cunosc această lume a sentimentelor, ei mănâncă orice şi apoi sunt bolnavi. Trebuie deci ca ei să înveţe să nu se mai hrănească cu alimente care îi otrăvesc: mânia, răutatea, gelozia şi îndeobşte dragostea prea senzuală, căci în această dragoste, intră un număr foarte mare de elemente nocive.

Veţi găsi întotdeauna la oameni dorinţe care fierb, cele mai răspândite în lume, nu lipsesc nicăieri. Dar ceea ce e rar, aproape de negăsit, este cuminţenia, care permite să se facă o alegere, pentru a nu păstra decât pe acelea care nu vor împiedica evoluţia lor. Ori, această înţelepciune este cea mai preţioasă, dar oamenii nu o caută, nu o vor. Ei spun: „Dacă suntem cuminţi, vom fi obligaţi să renunţăm la anumite bucurii, la anumite plăceri, şi noi nu avem chef să ne privăm. „A spune un asemenea lucru este a recunoaşte că sunt

ignoranţi şi stupizi, pentru că, din contra, ei ar fi mult mai fericiţi dacă ar avea înţelepciunea pentru a discerne natura sentimentelor lor şi a face un triaj. Cum vor putea să găsească fericirea, fiind orbi? Când nu vezi nimic, când nu prevezi nimic pentru a te proteja, eşti la cheremul oricui. Nu vă imaginaţi că fericirea va veni dacă sunteţi orbi. Este ca şi cum vi s-ar fi dat un sac închis şi vi s-ar spune: „Hai, băgaţi mâna în sac, sunt de toate înăuntru, luaţi ce vă convine. „Şi iată că voi băgaţi mâna fără să priviţi, o viperă vă muşcă şi muriţi. Credeţi-mă, dacă sunteţi orbi va fi întotdeauna o viperă pentru a vă muşca.

Dincolo de corpul fizic, omul mai posedă alte corpuri de materie subtilă :corpul eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic. Dând frâu liber pasiunilor, omul mişcă curenţii din planul astral unde se găsesc entităţile cele mai monstruoase şi fără să vrea, atrage aceste entităţi care vin să cotropească umanitatea. Această ignoranţă a oamenilor, în ceea ce priveşte propria lor structură şi schimburile pe care le fac fără încetare cu toate făpturile invizibile din alte regiuni ale universului, este cauza celor mai mari nenorociri. De aceea discipolul care ştie, cum a fost construit în atelierele Creatorului şi că este în permanentă relaţie cu locuitorii din alte planuri, devine conştient de necesitatea de a face un triaj :el elimină anumite elemente, închide uşile forţelor ostile şi nu le deschide decât forţelor benefice, armonioase, constructive.

Dragii mei fraţi şi surori, trebuie să ştiţi că corpul vostru va fi construit cu materialele pe care le absorbiţi. Deci, dacă aceste materiale nu sunt pure, veţi fi impuri ;dacă aceste materiale sunt nocive, veţi fi bolnavi. Iată o lege absolută, nu numai în planul fizic dar şi în planul psihic. Cum trebuie să fiţi atenţia nu

mânca decât alimente bine curăţate şi spălate, de asemeni cu gândurile şi sentimentele voastre, trebuie să fiţi atenţi, zi şi noapte, să supravegheaţi tot ce intră în voi.

La graniţele fiecărei ţări se pun vameşi pentru a verifica cine intră şi cine iese. Aveţi şi voi vameşi la graniţa ţării voastre pentru a împiedica tot ce este periculos şi nociv să treacă? Ei nu! Atunci, intră oricine, venind de oriunde, şi voi sunteţi otrăviţi. Puneţi grăniceri şi la fiecare gând care vine, spuneţi de îndată: „Aşteaptă un pic, de unde vii tu? Care sunt culorile tale? Ce îmi vei aduce dacă te accept?” În felul acesta trebuie să prevedeţi consecinţele catastrofale ale unui gând care a venit să vă viziteze, şi să-l alungaţi.

Triajul este o întreagă ştiinţă. Gândurile şi sentimentele nu sunt toate făcute din aceleaşi materiale, între ele există o gradaţie, şi cu cât mai mult vă înălţaţi ca să căutaţi aceste materiale, cu atât sunt mai pure. De altfel, aceasta este deja adevărat în planul fizic: se constată adesea că ceea ce este pur şi uşor urcă, în schimb ce e impur şi greu se depune la fund ca drojdia şi mâlul.

Cu cât materialele sunt mai pure, cu atât sunt mai rezistente. De aceea, construiţi corpul vostru cu materialele cele mai pure şi veţi rezista la suferinţe, şi chiar la moarte, pentru că materia de care dispuneţi va fi de o asemenea calitate că nici suferinţele, nici moartea nu vor avea impact asupra lui. Chiar şi diavolul nu se poate agăţa decât dacă găseşte slăbiciuni şi vicii la cineva, deci materiale impure. Dacă omul suportă atâtea evenimente dezagreabile în viaţă este pentru că a dat forţelor răului posibilitatea de a se agăţa de el şi de a pătrunde în el.

V-am spus întotdeauna că nu îmi place să citesc cărţi pentru că nu în cărţile oamenilor găsesc cele mai mari adevăruri din existenţă, ci în cartea naturii vii unde văd că Inteligenţa cosmică a înscris totul. Iar ceea ce vă spun astăzi, l-am descoperit la insecte, la furnici, la gândaci, la ploşniţe. Când o casă este bine curăţată, nici o insectă nu vine. Dar lăsaţi câteva murdării, hrana putrezeşte şi insectele vin. Cum au ştiut ele că aici era ceva de ros pentru ele? Şi de ce puricii şi ploşniţele nu muşcă decât pe anumite persoane? Pentru că sângele lor conţine deşeuri care sunt o hrană excelentă pentru aceste insecte; lor nu le place decât ceea ce este impur, ceea ce este pur nu le convine de loc.

Dacă nu vreţi să vă năpădească aceste insecte, curăţaţi-vă casa; dacă nu voiţi să fiţi muşcaţi, purificaţi-vă sângele şi dacă nu voiţi să lăsaţi să intre în voi spirite răufăcătoare, nu le preparaţi hrana. Evangheliile prezintă cazuri de creaturi stăpânite de demoni. De ce? Pentru că aceştia au găsit în ei o hrană impură care le convenea. De aceea, Iisus care gonea demonii, spunea celui pe care îl salva: „Du-te şi nu mai păcătui!” Adică: nu mai lăsa să pătrundă impurităţi în tine.

Pe cât este de necesar omului, pentru sănătatea lui, pentru frumuseţea lui şi chiar pentru inteligenţă alegerea unei hrane spirituale, tot viitorul lui va depinde de aceasta. Calitatea elementelor pe care le absoarbe vor face din el un om de elită sau, din contra, o brută sau un criminal.

Cap. III - Evoluţie şi creaţie

De la începutul evoluţie sale, omul s-a arătat dornic de a crea, cum o mărturisesc descoperirile arheologice, care au fost făcute asupra civilizaţiilor cele mai primitive. Şi chiar, din fragedă copilărie, copilul vrea să construiască, să deseneze, să coloreze... Putem spune că printre instinctele cele mai puternice, cele mai tenace pe care le posedă omul, se găseşte această necesitate de a fi un creator şi de a semăna astfel cu Tatăl său ceresc.

Arta este o probă că această dorinţă pe care o simte orice om de a fi un creator nu se limitează la creaţia copiilor, la o simplă reproducere pentru a conserva specia. Ea se manifestă ca o nevoie de a merge mai departe, de a face un pas în plus, pentru a găsi ceva mai frumos, mai subtil, mai perfect. Puterea creatoare a omului rezidă la un nivel mai înalt decât cel al conştiinţei sale elementare; ea se găseşte într-o parte a sufletului său, care se manifestă în acel moment ca facultate de explorare, de contemplare a realităţilor care îl depăşesc şi de captare a elementelor acestora. A crea înseamnă a se auto-depăşi, a se depăşi.

Dacă anumiţi inventatori au reuşit să facă descoperiri atât de revoluţionare, este pentru că ei au ştiut să se ridice până în domeniul imaginaţiei, şi mai sus încă, până la cel al intuiţiei, pentru a capta idei imagini, pe care le-au retranscris după aceea şi realizat. Ştiinţa oficială nu a explorat încă posibilităţile de intuiţie nici natura acestei facultăţi care, ca o antenă sau un radar, poate prevedea, prezice, şi proiecta în viitor. Când unii savanţi care sunt la jumătatea drumului între ştiinţa oficială şi ştiinţa ezoterică, lansează din timp în timp idei mai avansate, nu sunt crezuţi, ei sunt respinşi, criticaţi ;dar, mai

târziu, oamenii sunt obligaţi să recunoască că aceştia au fost mari precursori.

Această facultate de a imagina pe care o posedă omul este într-adevăr creatoare, şi dacă el ştie cum să o purifice şi să o cultive într-o stare de claritate şi de luciditate perfectă, ea este capabilă să-l facă să descopere realităţi care nu au fost niciodată întrevăzute până acum. Toţi inventatorii au petrecut ore întregi scufundaţi în cercetările şi meditaţiile lor şi nu se poate nega că intuiţia lor a fost o facultate într-adevăr autentică. Iar noi, aici, într-o şcoală iniţiatică, facem exact acelaşi lucru ca ei, dar în mod conştient, în cunoştinţă de cauză, cu diferenţa că imaginaţia noastră nu este orientată spre descoperiri fizice, chimice, tehnice, ci interioare, spirituale. Nouă de asemenea, ea ne permite să facem descoperiri pe care mulţi nu pot nici măcar să le bănuiască.

V-am spus-o deja în alte conferinţe că putem considera imaginaţia ca pe o femeie interioară care aduce pe lume copii reuşiţi sau rataţi, aceasta depinde de calitatea germenilor pe care i-am dat. Dacă aceşti copii fac prostii, stricăciuni tatăl este obligat să plătească amenzile şi câteodată este urmărit, pedepsit şi deposedat în locul copiilor. În schimb, dacă aceşti copii capătă premii, tot tatăl primeşte toate onorurile. Veţi spune: „Dar care sunt aceşti copii ?” Sunt gândurile şi sentimentele noastre, iar tatăl, suntem noi înşine. Iată încă un domeniu foarte vast de studiat şi de aprofundat, dar ca să nu mă îndepărtez, voi reveni la esenţialul subiectului.

Deci, acest instinct de creaţie pe care îl purtăm în noi toţi, ne îndeamnă să depăşim posibilităţile noastre ordinare şi ne pune în contact cu alte regiuni, alte lumi umplute de existenţe eterice, subtile, luminoase. Şi

graţie acestei părţi din noi înşine care a reuşit să se deplaseze şi să meargă mai departe pentru a capta anumite elemente cu totul şi cu totul noi, vom putea să creăm copii care ne sunt superiori sau capodopere care ne depăşesc. Pentru că, deseori, creaţia este mult mai frumoasă decât autorul ei. Vedeţi aici un omuleţ mic, de nimica, dar acest omuleţ a produs o operă gigantică, demnă de un uriaş, de un titan! Această parte subtilă din el însuşi, care are facultatea de a se deplasa, a ajuns să meargă foarte departe, foarte sus, unde ea s-a îmbogăţit acumulând elemente noi, iar apoi când s-a pus pe lucru, din mâinile lui a ieşit o operă nemaivăzută, prodigioasă, de care toată lumea este înmărmurită.

Dacă toţi oamenii au nevoie să creeze, din nefericire puţini sunt capabili să devină adevăraţi creatori în planul spiritului. Foarte puţini se ridică până la acest nivel şi ştiu că, pentru a produce opere sublime trebuie să cunoască anumite legi şi să se exerseze într-un mod special. Care este acest mod, veţi pricepe îndată...

Cum se face că pământul care este tern, gol şi steril iarna, se acoperă primăvara de o vegetaţie atât de frumoasă şi colorată: iarbă, flori, arbori şi fructe? Pentru că în această epocă el este mai mult expus la soare şi începe să primească de la el anumite elemente. El se pune pe treabă şi se depăşeşte, el dă „capodopere” extraordinare, colorate, dulci şi parfumate pe care le oferă tuturor creaturilor. Deci, dacă omul vrea să creeze şi să producă opere remarcabile trebuie şi el la rândul lui să găsească un soare, o creatură mai puternică şi mai inteligentă decât el cu care să se poată uni şi să facă schimburi.

Înţelegeţi acum de ce noi mergem dimineaţa să privim răsăritul soarelui: pentru a învăţa să creăm opere care să-i semene, opere noi, limpezi, pline de lumină, de căldură, de viaţă. Dar, în realitate, soarele este aici un simbol... un simbol al lui Dumnezeu de care trebuie să ne apropiem pentru a ne uni cu El, pentru că numai graţie acestor schimburi cu Domnul, vom deveni creatori ca el. Aceasta este raţiunea rugăciunii, a meditaţiei, a contemplaţiei şi tuturor exerciţiilor spirituale. Dar neştiind dacă aceasta este clar pentru voi, voi încerca să aprofundez această problemă.

De mult am dorinţa de a combate filozofia materialistă şi de a o desfiinţa. Veţi spune: „Ce ambiţie, ce orgoliu! Nimeni nu a reuşit să o facă până în prezent. „Ei bine, eu am câteva argumente foarte simple, graţie cărora cred că voi reuşi. Iau două pahare şi vărs în ele două parfumuri diferite. Cele două pahare rămân separate, sunt două obiecte distincte. Din punct de vedere materialist, nu există nici o comunicare între ele, şi este adevărat: când e vorba de forma exterioară, de recipient este exact, obiectele rămân separate. Dar aceasta nu este adevărat dacă luăm în consideraţie conţinutul, pentru că din fiecare parfum se degajează particule subtile care urcă şi se răspândesc în aer, fuzionându-se. O ştiinţă care nu se ocupă decât de fenomenele vizibile, tangibile şi măsurabile, ignorând ceea ce se petrece la nivelul mai subtil al chintesenţei şi al emanaţiilor invizibile, încetează de a mai fi veridică: jumătate din adevăr îi scapă.

Să luăm acum soarele. El este departe, este la milioane de kilometri distanţă, şi totuşi noi îl simţim aici, el ne atinge, ne încălzeşte, ne vindecă. Cum face

el pentru a fi atât de aproape în ciuda depărtării? Pentru că din el iese o chintesenţă care face parte din el, razele lui, şi graţie acestor raze, el stabileşte un contact cu noi: ne îmbrăţişează, ne mângâie, pătrunde în noi, suntem în fuziune cu el. Pentru că lumina şi căldura soarelui nu sunt altceva decât soarele, putem deci spune că soarele şi pământul se ating, că planetele se ating. Priviţi planeta noastră: există pământ; dedesubtul pământului, apa; deasupra apei, aerul; şi deasupra aerului, eterul. La acest nivel putem afirma că planetele se ating. Ele nu fuzionează în componenta lor solidă, ci în cea subtilă, sufletul lor. De aceea astrologia a crezut întotdeauna în influenţa planetelor şi a constelaţiilor.

Sa studiem acum aceste mici planete care sunt bărbaţii şi femeile. Ce se petrece între ei? Aici e un băiat şi acolo o fată: ei se privesc, îşi surâd...Dacă considerăm lucrurile din punct de vedere materialist vom spune: „Iată două corpuri bine distincte, separate, ele nu se ating, deci între el nu există nici o comunicaţie. „Dar dacă considerăm problema din punct de vedere spiritualist, ne vom pronunţa altfel, pentru că, din moment ce sufletele acestor tineri comunică între ele, ei sunt realmente fuzionaţi prin fluidele şi emanaţiile lor, exact cum fuzionează razele a două stele în spaţiu.

Aceste câteva cuvinte vă vor ajuta să înţelegeţi cum, graţie acestor corpuri subtile, omul are posibilitatea să atingă Sufletul universal şi să se unească cu el. Iată motivul rugăciunii. Rugăciunea nu este nimic altceva decât un schimb cu Creatorul, un act prin care noi ne înălţăm deasupra noastră pentru a găsi elemente care să ne ajute să creăm opere perfecte, opere divine. Iată încă un punct esenţial al

moralei cosmice. Dacă un creator vrea să dea o capodoperă eternă, de neuitat, el nu trebuie să rămână numai la nivelul celor cinci simţuri, cum fac astăzi mulţi artişti. Acum este la modă, în artă, de a se opri asupra realităţilor celor mai prozaice. Cea mai mare parte a artiştilor nu ştiu cum să se înalţe pentru a contempla frumuseţea sublimă; ei nu propun publicului decât platitudini sau monstruozităţi, deşeuri, pentru că au uitat secretul adevăratei creaţii.

Dacă vreţi să deveniţi adevăraţi creatori, uniţi-vă cu Divinitatea pentru a primi de la ea câteva particule pe care le veţi comunica apoi creaţiei voastre, şi în acest fel, copilul vostru, sau opera voastră, vă va depăşi prin frumuseţea sau inteligenţa sa. Iată, dragii mei fraţi şi surori, orizonturi noi: a şti să facem schimburi cu tot ce este superior, a şti că rugăciunea, meditaţia, contemplaţia sunt mijloace de creaţie. O existenţă întreagă nu vă va suficientă pentru a explora toate aceste posibilităţi, într-atât sunt de vaste.

Nimic nu este mai important pentru om decât restabilirea legăturilor cu Creatorul. Nu aţi remarcat, că naşterea copiilor este bazată pe această lege: mama care trebuie să se unească cu tatăl, să fuzioneze cu el? Orice creaţie necesită unirea unui tată cu o mamă. Dar, dacă în concepţie nu intervine această latură subtilă care este sufletul, imaginaţia, pentru a capta elemente superioare, atunci creaţia va fi ratată, sau, dacă nu este complet ratată, ea nu va beneficia de nici o ameliorare. Ori, creaţia nu este o stagnare, o simplă reproducere, o copie, ci un pas înainte, o evoluţie. Graţie acestui instinct de a crea, fiecare făptură evoluează, cosmosul întreg evoluează. Pentru că, cu excepţia lui Dumnezeu, totul trebuie să evolueze.

Cap. IV - Justiţie umană şi justiţie divină

I.

De milenii, oamenii au înţeles că existenţa în comun era bazată pe legea schimbului. Experienţa i-a învăţat că viaţa nu era posibilă decât cu condiţia de a lua şi de a da, de a da şi de a lua, şi aceasta pe toate planurile, fizic, psihic şi spiritual. Această lege a schimbului ei au numit-o justiţie: luaţi ceva şi trebuie să daţi echivalentul în schimb. Dacă reuşiţi să echilibraţi cele două părţi, vă manifestaţi ca un om just.

Dar oamenii nu se preocupă prea mult să dea sau să înapoieze ceea ce datorează: ei iau mult şi dau foarte puţin, problema este reglată repede! Ei nu ştiu că treptat, treptat datoriile lor se înscriu undeva în ei, pe o mică bobină, unde totul se înregistrează şi că apoi vor trebui să plătească prin suferinţe. Ei au mâncat, băut, furat, abuzat de dragostea anumitor făpturi pe care le-au sedus şi înşelat, şi pentru că au fugit, ei îşi imaginează că nu vor fi găsiţi. Dar aici ei se înşeală. Chiar dacă şi-au schimbat numele, adresa, ţara, acolo sus, stăpânii Destinului posedă toate amprentele lor şi pot să le găsească urma; deseori chiar, în timpul acestei reîncarnări, după mulţi ani, ei se prezintă şi cer plata. Multe suferinţe nu sunt decât plata nedreptăţilor pe care omul le-a comis.

Trebuie să înţelegem justiţia ca o eliberare: numai când am dat înapoi sau plătit ceea ce am luat, suntem liberi. De aceea aş vrea acum să vă fac să înţelegeţi justiţia în raporturile voastre cu familia, societatea, natura, şi chiar întregul cosmos.

Omul a primit de la părinţii săi corpul, viaţa (să spunem viaţa, cu toate că nu ei o creează, ei o

transmit numai), a primit îmbrăcă minte, mâncare, locuinţă, educaţie... Este o datorie acumulată care trebuie să le fie plătită. Mulţi copii refuză să o recunoască, ei critică pe părinţi, li se opun, chiar îi detestă. Este nedrept. Părinţii i-au iubit, au suferit pentru ei, i-au hrănit, îmbrăcat, protejat, i-au îngrijit când erau bolnavi, s-au ocupat de educaţia lor. Omul are deci o datorie faţă de părinţii săi.

Apoi omul are de asemeni o datorie faţă de societate sau de naţiunea căreia îi aparţine, pentru că ea l-a dat o întreagă moştenire culturală şi de civilizaţie, cu şcoli, muzee, biblioteci, laboratoare, teatre... Ea pune de asemeni la dispoziţia sa trenuri, vapoare, avioane, medici pentru a-l îngriji, învăţători şi profesori pentru a-l instrui, armata sa, până şi poliţişti pentru a-l proteja. Apoi el datorează ceva rasei, pentru că ea l-a dat culoarea pielii, structura fizică şi psihică, o mentalitate. Şi nu este totul, el a contractat datorii şi faţă de pământul care l-a purtat şi l-a hrănit cu roadele sale, faţă de sistemul solar în întregime (pentru că graţie soarelui şi planetelor suntem fără încetare susţinuţi, însufleţiţi, reconfortaţi), faţă de tot universul şi, în sfârşit, faţă de Dumnezeu.

Câţi sunt cei care înţeleg că nu au făcut decât să ia, să ia, să ia şi că acum ei datorează enorm ?... Ah, dar după ei, ei nu datorează nimic; şi nu numai că nu datorează nimic, dar au pe deasupra dreptul să critice şi să dărâme totul. Ce mentalitate! Ceea ce ei nu ştiu, este că dacă vor continua, vor dispare, pentru că natura nu tolerează pe cei care nu-i respectă legile, pentru ea aceştia sunt făpturi primejdioase şi ea îi elimină într-un fel sau altul.

Discipolul care a înţeles importanţa acestei legi a justiţiei iubeşte în primul rând pe părinţii săi, face totul

pentru a le reda ceea ce le datorează. El dă de asemenea ceva societăţii, naţiunii, umanităţii întregi, sistemului solar, întregului cosmos şi în sfârşit lui Dumnezeu. El dă munca sa, gândurile sale, sentimentele sale, recunoştinţa sa... Prin activitatea sa, fără încetare, el trimite ceva bun întregului univers. În acest fel el îşi plăteşte datoriile şi natura îl recunoaşte ca pe o făptură inteligentă. Pe toţi cei care nu procedează astfel, ea îi consideră ca pe nişte hoţi, nişte făpturi necinstite şi nedrepte şi le trimite câteva pedepse pentru a-i instrui şi a-i cuminţi.

A fi drept, este deci mai întâi a înţelege că există legi şi că pentru tot ce noi luăm de la natură, hrana, aerul, apa, căldura, razele soarelui, noi contractăm o datorie faţă de ea. Şi cum nu putem să plătim această datorie cu bani, trebuie să o plătim cu dragostea noastră, recunoştinţa noastră, respectul nostru şi voinţa de a studia tot ceea ce ea a scris în cartea ei mare. Noi o plătim de asemenea făcând bine tuturor creaturilor: dându-le toată căldura noastră, toată lumina noastră. Să presupunem acum că aveţi un Înţelept: el v-a dat comori... ce-i datoraţi exact? Veţi merge să-l căutaţi pentru a-l lumina, instrui, consola, cum a făcut-o el pentru voi? Nu, bineînţeles, el nu are nevoie de aceasta. Nu lui trebuie să-i faceţi toate aceste lucruri, ci altora. Faceţi tuturor fraţilor voştri binele pe care vi l-a făcut el şi va fi mulţumit, va fi plătit.

Noi nu suntem obligaţi să redăm aerul pe care l-am respirat sub formă de aer, nici apa pe care am băut-o sub formă de apă. Cum am face pentru a fabrica aerul sau apa, sau încă căldura şi lumina soarelui?...Noi am primit corpul nostru de la pământ şi i-l vom reda într-o bună zi ; imposibil să facem altfel.

Dar în aşteptare, atât cât trăim, noi păstrăm corpul nostru, nu ni se cere să-l dăm. Ceea ce putem da, sunt emanaţiile noastre luminoase, pentru că omul a fost creat în atelierele Domnului pentru a lumina, pentru a străluci, pentru a trimite raze în tot universul. El a primit o chintesenţă de lumină, pe care o poate amplifica fără încetare, şi trimite în spaţiu, dar cu condiţia de a se fi exersat, altfel el nu va da decât tenebre. Iată deci, câteva idei noi pentru voi! În planul fizic noi suntem limitaţi, dar în planul spiritual posibilităţile noastre sunt infinite iar noi putem să redăm însutit tot ceea ce ne-a fost dăruit.

Veţi spune că nu v-a fost niciodată prezentată justiţia de maniera aceasta. O ştiu bine, justiţia umană este atât de limitată! Câteva poveşti în faţa tribunalului: asasinate, furturi, divorţuri… Justiţia divină este altceva, ea este adevărata justiţie a cărei natură trebuie să o înţelegeţi în cele din urmă. Când simţiţi că cineva vă detestă, este o cauză, căutaţi-o. Poate aveţi o datorie faţă de această persoană ...

Pentru ce nu vă debarasaţi de această datorie făcându-i bine, fie în planul fizic, fie în planul spiritual? Dacă voiţi să acceleraţi încă eliberarea voastră, alegeţi justiţia superioară :bunătatea, generozitatea, dragostea, sacrificiul. Graţie ei, o datorie pe care ani şi secole nu ar fi putut să o şteargă este reglată rapid, uneori imediat. De aceea unii au acceptat persecuţiile, moartea, supliciile, pentru a putea să se elibereze şi să plătească datoriile mai multor reîncarnări. Cei care sunt cu adevărat luminaţi aleg calea cea mai rapidă, ei sunt grăbiţi, nu vor să rămână încă mult timp să bâjbâie în regiunile inferioare, înlănţuiţi şi nefericiţi. Ei vor să devină liberi şi acceptă suferinţele.

Bineînţeles, aceste făpturi nu sunt numeroase. Majoritatea preferă întotdeauna să fugă, să scape prin şmecherie de plata datoriilor. Numai că, iată, legea karmică îi găseşte întotdeauna şi le spune: „Ei, acuma trebuie plătit. „Mulţi ascultându-mă, îşi vor astupa urechile, dar într-o zi, copleşiţi de greutatea datoriilor, vor înţelege veridicitatea vorbelor mele şi se vor decide să facă socoteala tuturor datoriilor lor :la cine, cât, şi să le plătească sub o formă sau alta. Dacă nu le plătim tatălui, atunci cel puţin unui fiu sau soţiei.

Iată menirea discipolului: de a se preocupa de aici înainte de plata datoriilor sale şi de a da încă şi mai mult decât datorează, pentru a se elibera mai repede. Iată deci, încă un lucru pentru voi: timp de câteva zile, treceţi în revistă viaţa voastră, întrebaţi-vă cum aţi acţionat, ce aţi luat şi de la cine, fără să daţi nimic înapoi; apoi, duceţi-vă şi căutaţi aceste persoane, scuzaţi-vă, daţi-le ce le datoraţi sau faceţi-le un serviciu spunându-le: „Eram inconştient, prost luminat, iertaţi-mă, dacă am comis erori. Luaţi aceasta pentru ca să fim în pace unul cu altul.”

Să presupunem chiar că nu mai puteţi găsi aceste persoane pentru că ele nu mai sunt pe pământ. Mergeţi la Dumnezeu cu gândul şi spuneţi: „Doamne, înţeleg astăzi pentru prima dată cât am fost de nedrept cu alţii. I-am înşelat, am abuzat de ei…Este prea târziu pentru a repara răul pe care l-am făcut, şi totuşi vreau să evoluez, vreau să înaintez. Atunci, Doamne, să facem un târg (justiţie, comerţ, este niţel cam acelaşi lucru!) Iată, ia viaţa mea, ţi-o consacru; este tot ceea ce am mai preţios, dispune de ea, pentru a-mi plăti toate datoriile. Tu ştii mai bine decât mine cui şi cât sunt de îndatorat, sunt la dispoziţia ta pentru

eternitate. „Iată cel mai bun mijloc pentru a aranja lucrurile.

Iar când Domnul vede că aţi ajuns la un asemenea grad de conştiinţă încât vreţi să-I consacraţi toată viaţa pentru eternitate (şi subliniaţi bine „Pentru eternitate, Doamne, nu numai pentru această reîncarnare „), El este „înspăimântat”, Domnul, de lumina care iese din voi, căci El ştie foarte bine că pentru a ajunge să simţi şi să spui un asemenea lucru, înseamnă că aveţi o mare lumină, El este „orbit”! Iată, spune El, să nu mai vorbim despre aceasta, este plătit, lichidat. Du-te acum şi munceşte!”

Ani întregi, când eram tânăr, am implorat cerul spunând: „Ce pot să fac? Sunt slab, prost, banal, sunt un zero...şi atunci ţineţi într-adevăr să rămân aşa? Nu vă sunt de nici o utilitate. Vă previn, veţi scoate chiar ţipete din cauza mea. Atunci, grăbiţi-vă, luaţi totul, faceţi-mă să mor şi instalaţi-vă în mine. Nu mai pot să trăiesc aşa cum sunt. Trimiteţi-mi îngeri, trimiteţi-mi toate creaturile inteligente, pure şi nobile. Voi sunteţi cei care veţi beneficia, altfel voi face numai prostii şi va fi vina voastră pentru că nu aţi luat în considerare rugăciunea mea!” Vedeţi, i-am ameninţat; atunci, scărpinându-se în cap, acolo sus, au zis: „Aoleu! Ăsta, ne pune în încurcătură. „S-au reunit, s-au sfătuit şi au găsit că dacă mă lăsau aşa cum eram, este adevărat, eram capabil să fac mult rău. De aceea au decis spunând: „Bine, bine, îl vom ajuta. „Şi acuma, mi se pare, că din când în când, fac câte ceva care nu este chiar cu totul respingător.

Iar voi, de ce nu faceţi acelaşi lucru? Ce aşteptaţi? Cereţi şi voi! Da, dar vă e frică să consacraţi viaţa voastră lui Dumnezeu, vreţi să o păstraţi. De câte ori am auzit oameni spunând: „Vreau să-mi trăiesc viaţa.

„Da, dar ce viaţă? O viaţă idioată sau o viaţă divină? Toţi nu vor decât să-şi trăiască viaţa, adică o viaţă care nu are nici un sens.

De aici înainte, trebuie vizat un alt scop, trebuie spus: Doamne, încep să-mi dau seama că sunt un nimic. Şi acum, mi-e ruşine, sunt dezgustat, mi-e scârbă de mine, de aceea sunt gata să Te servesc, să fac ceva pentru copii tăi, pentru lumea întreagă. „Trebuie să repetaţi acest lucru zi şi noapte. Chiar dacă Dumnezeu îşi astupă urechile pentru că s-a săturat să vă audă, continuaţi! Se va ţine un sfat la cei 24 de Înţelepţi, un consiliu pe care îl cunosc de asemenea, o făptură formidabilă, sublimă... şi când se vor vedea astfel hărţuiţi de rugăciunile voastre, vor face un decret pentru voi, spunând: „Iată, începând din cutare zi, cutare oră, va avea loc o schimbare în viaţa lui „iar decretul acesta va fi proclamat în toate regiunile spaţiului. Îngerii şi toţi servitorii cerului vor începe să-l aplice instantaneu şi veţi putea constata că în destinul vostru, ceva s-a schimbat într-adevăr.

II.

Majoritatea oamenilor nu au încă nici o stăpânire a impulsurilor lor. Dacă sunt decepţionaţi de cineva, vor face totul ca să-l dărâme în ochii celorlalţi şi să-i creeze o situaţie de nesuportat. Dacă această persoană riscă să se îmbolnăvească sau chiar să se sinucidă, nu-şi pun problema, ei nu se gândesc nici măcar că vor putea fi consideraţi responsabili de către Cer şi că sunt pe cale să-şi prepare o kharmă teribilă.

Faptul de a fi fost înşelat sau decepţionat de către cineva nu vă dă dreptul de a povesti peste tot ceea ce acea persoană v-a făcut. Veţi spune: „Dar o facem pentru a restabili justiţia!” Nu, această înţelegere a

justiţiei este la originea tuturor nenorocirilor. În numele justiţiei, primul venit crede că poate să pedepsească pe unii şi să le dea lecţii altora. Lăsaţi justiţia în pace. „Şi atunci, ce să facem ?” Recurgeţi la un principiu de dragoste, de bunătate, de generozitate.

Sunt 2000 de ani de când Iisus a adus această nouă învăţătură a dragostei, dar creştinii continuă încă să aplice legea lui Moise: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Ei nu au înţeles încă că pentru a deveni într-adevăr mari şi liberi nu mai trebuie să aplice această lege a justiţiei. Veţi triumfa oare văzând duşmanul complet dărâmat? S-ar putea să nu fiţi mândri de voi şi să începeţi să aveţi remuşcări de ceea ce aţi făcut; dar va fi prea târziu, vă veţi fi preparat deja condiţii foarte proaste pentru această reîncarnare sau pentru viitoarea.

Trebuie deci să învăţaţi o altă atitudine. I-aţi făcut cuiva bine, i-aţi dat, de exemplu, bani şi într-o zi, găsiţi că pe această persoană nu merita să o fi ajutat: atunci mergeţi şi povestiţi tuturor ce aţi făcut pentru ea, arătând că ea nu a fost la înălţimea bunătăţii voastre. De ce povestiţi toate acestea? Dacă aţi făcut bine şi veţi merge să-l povestiţi la toată lumea, dărâmaţi acest bine. Era înscris acolo sus că trebuie să fiţi recompensat şi acum, acţionând cum aţi făcut-o, anulaţi acţiunea voastră bună.

Chiar dacă cineva v-a înşelat, chiar dacă cineva v-a lezat, nu face nimic, nu vorbiţi despre aceasta.

Din contră, prin atitudinea voastră, trebuie să arătaţi acelei persoane că valoraţi mai mult decât ea; într-o zi, ei îi va fi ruşine şi nu numai că va face totul pentru a repara răul pe care vi l-a făcut, dar vă va lua ca model. Când vă veţi decide de a vă arăta mare şi nobil? Trebuie să închideţi un pic ochii şi să iertaţi, în

felul acesta vă veţi înălţa, veţi deveni formidabil. Şi chiar, ceea ce aţi pierdut, vă va fi redat însutit. Dacă nu, încercând să vă răzbunaţi, veţi crea atâtea lucruri negative, încât într-o bună zi ele vor cădea asupra voastră şi voi veţi fi cei călcaţi în picioare. În momentul acela veţi înţelege stupiditatea comportării voastre. Deci, orice vi s-ar face, nu încercaţi să vă răzbunaţi, ci aşteptaţi ca cerul să se pronunţe în favoarea voastră, ceea ce se va întâmpla în mod inevitabil într-o zi sau alta, dacă aţi acţionat bine.

Înţelegeţi de aici înainte cât este de profitabil de a primi lumina iniţierii. Dacă lezăm un om obişnuit sau îl vexăm, el va riposta, bineînţeles, pentru a da o lecţie adversarului şi toată lumea va găsi că e normal, drept. Da, drept, poate după concepţia pe care o are lumea despre justiţie, dar, v-am spus-o, ceea ce este drept în ochii oamenilor de rând devine stupiditate în ochii iniţiaţilor. Căci iată ce se va petrece: din moment ce omul a pus în aplicare dorinţa lui de răzbunare, intră într-un cerc infernal din care nu va mai putea ieşi. De acord, el s-a debarasat de un duşman...dar vor fi întotdeauna alţii care vor apare şi va trebui din nou să facă efortul de a-i elimina, adică să întreţină în el sentimente şi atitudini care nu fac decât să întărească natura lui inferioară. Şi la sfârşit ce va fi câştigat? Nimic pentru că toţi aceşti duşmani masacraţi vor reveni, ei nu au dispărut complet, ei se vor încarna şi vor avea toate posibilităţile să-şi ia revanşa. Iată cum, cel care crede că s-a descotorosit de adversarii săi, îşi prepară în realitate alţii pentru viitor, şi el va fi cel care va sfârşi prin a sucomba.

Această veche metodă a răzbunării nu aduce nici o soluţie ;din contră, ea complică lucrurile, îngreunează existenţa, măreşte datoriile karmice şi conduce în final

la înfrângeri care mai devreme sau mai târziu vor forţa omul să dispară la rândul său. Atunci nu se va mai putea spune că el a acţionat cu o inteligenţă sublimă!

Dar să luăm acum un adevărat Iniţiat. El, de asemenea, a fost în mod fatal nedreptăţit, murdărit, călcat în picioare, lezat, umilit de către persoane care aveau interes să-l combată. Dar cum el cunoaşte legile, el aplică alte metode. În loc să se răzbune direct pe adversarii săi, el îi lasă în pace, liberi, liniştiţi: să se descurce cum vor! El ştie dinainte cum vor sfârşi, şi deci, în aşteptare, el se prepară. Pentru ce, ca să-i masacreze? Nu, v-am spus că el nu vrea să se încarce cu datorii de plătit, el vrea să fie liber şi puternic. Şi puterea, nu este de a lua revolverul sau puşca pentru a omorî duşmanul ;aceasta nu este putere, este slăbiciune...şi ignoranţă, pe deasupra!

Deci, Iniţiatul se prepară. El spune: „Ah! Ah! Credeţi că m-aţi răpus? Aşteptaţi, o să vedeţi ce-o să vedeţi!” Şi el începe o muncă uriaşă asupra sa, se roagă, meditează, învaţă, se exersează, până în ziua, când în sfârşit, el deţine adevărata putere. Şi dacă în acel moment duşmanii îl întâlnesc, ei rămân stupefiaţi. Se petrece ceva inexprimabil în capul lor, în sufletul lor, în inima lor... În faţa luminii acestui iniţiat care, în loc să se răzbune, a lucrat asupra lui-însuşi, ei se simt urâţi şi goi, ei văd că şi-au stricat existenţa şi decid să se schimbe. Iată atunci, adevărata victorie, adevăratul triumf pentru iniţiat; fără ca să atace pe duşmanii săi, lăsându-i liniştiţi, el a triumfat.

Noi spunem în Bulgaria: „Nu împingeţi un beţiv, el va cădea singur.” Şi este adevărat, cel care s-a îmbătat de orgoliul său, de mediocritatea sa, de grandomania sa, va cădea într-o zi singur fără ca să-l împingeţi. Dacă îl veţi împinge, legea vă va ţine responsabil de

căderea lui, dar dacă îl lăsaţi liniştit, el va cădea fatalmente şi voi nu veţi fi vinovaţi cu nimic. În acest timp veţi fi ocupaţi numai ca să vă amelioraţi pe voi înşivă, veţi fi ocupaţi cu tot ce este pur, luminos, divin. Nu este cea mai bună soluţie? Ba da! Bineînţeles trebuie să avem multă dragoste, bunătate, răbdare, lumină, pentru a practica această metodă, eu nu cunosc o alta mai eficace. Fără răutate, fără răzbunare, voi acumulaţi cărbuni încinşi deasupra capului duşmanilor voştri: ei vă vor vedea şi aceasta ajunge. Iar apoi, ei vor regreta şi vor veni să repare răul pe care vi l-au făcut.

Pentru că există totuşi o lege în natură: faptul că într-o zi – dacă nu în această reîncarnare, va fi în viitoarea – toţi cei care v-au făcut rău, vor fi obligaţi să vă caute pentru a repara greşelile lor. Se poate că, simţind intuitiv că sunt foşti duşmani, veţi dori să-i înlăturaţi; nu face nimic, ei vor continua să se învârtă în jurul vostru şi să vă ceară să le acceptaţi serviciile. Legea este în felul acesta; s-a întâmplat deja multora acest lucru. Pe toţi cei care v-au făcut rău şi cărora nu le-aţi răspuns cu răul, legea îi va obliga (dacă vor sau nu, opinia lor nu contează) să vină să-l repare.

Iniţiatul este capabil să se răzbune, da, dar numai cu lumină, cu dragoste. Şi voi, puteţi să vă răzbunaţi, este normal să te răzbuni, de ce nu? Dar sunt două moduri de a o face: să zdrobiţi complet adversarul vostru şi să-l sfâşiaţi, sau să-l lăsaţi intact, dar să produceţi în inima lui, în sufletul lui, o transformare completă care nu poate fi benefică atât pentru voi cât şi pentru el. Această a doua atitudine este de două ori mai avantajoasă.

Îi sfătuiesc deci pe fraţii şi surorile Fraternităţii de a face tot posibilul pentru a regla problemele lor fără să

lase să se creeze noi kharme. De ce chiar şi membrii unei familii trebuie să fie târâţi în faţa tribunalelor pentru probleme de bani? Oare nu pot să fie mai presus de aceasta? De ce făpturile umane trebuie mereu să se agaţe de interesele lor, de posesiunile lor? Să facă un gest, Doamne, şi vor fi liberi! Mai întâi, bineînţeles, ei nu pot fi foarte fericiţi că fac acest gest, ei suferă, sunt împovăraţi. Dar dacă parvin, ei vor descoperi noi regiuni, noi lumini, şi nimeni nu va fi mai mândru şi mai fericit decât ei, pentru că vor fi realizat ceva foarte dificil: să înfrângă natura lor inferioară, personalitatea lor.

Personalitatea este aceea care sfătuieşte tot timpul pe om să-şi tragă spuza pe turta sa, să calomnieze, să se răzbune şi să meargă până la tribunal pentru a compromite pe ceilalţi. Şi apoi credem că am înţeles Învăţământul! Ei bine, nu, nu am înţeles nimic. Ascultăm conferinţe, citim cărţi, suntem încântaţi, dar continuăm să acţionăm după obiceiurile vechi, aceasta o văd. În faţa unei asemenea lumini, în faţa unei asemenea adevăruri, în faţa unei asemenea revelaţii, a continua încă să acţionăm ca toată lumea, este într-adevăr deplorabil.

Dacă contaţi pe bunătatea, inteligenţa şi dragostea divină, pentru a vă ajuta să rezolvaţi problemele voastre, cerul nu vă va abandona, pentru că aţi făcut ceva care vă leagă de el. Iată încă un punct ce mulţi dintre voi nu l-au înţeles. Ei nu au o suficientă credinţă şi încredere în puterea lumii invizibile, care poate să-i susţină şi să le uşureze existenţa, dacă lucrează după ceea ce ea le-a cerut. Ei au în schimb încredere întotdeauna în calculul şi necinstea personalităţii, de aceea nu reuşesc; mai devreme sau mai târziu, lumea invizibilă le va pune obstacole. În timp ce iniţiaţii, care

respectă legile şi contează pe Cer, nu sunt niciodată abandonaţi. Chiar dacă lumea întreagă îi abandonează ei sunt susţinuţi, încurajaţi, luminaţi şi sfârşesc prin a triumfa.

III.

Vreţi să vă răzbunaţi pe cineva care v-a făcut rău? Bine, să admitem, dar puteţi şti absolut (cu certitudine) ce pedeapsă merită? Veţi spune: „Da, mi-a dat o palmă şi i-o voi întoarce. „De acord, dar reflectaţi, veţi şti să-i întoarceţi exact aceeaşi palmă? Nu. Şi pentru rest, nici atât, nu veţi şti niciodată să daţi înapoi exact răul pe care l-aţi primit... Deci, nu vă amestecaţi, lăsaţi pe cei care ştiu să dea la fiecare ceea ce merită. Dacă nu, în ignoranţa voastră, veţi comite erori pe care va trebui să le reparaţi într-o zi, în viitor veţi întâlni din nou duşmanul în calea voastră şi veţi mai avea încă probleme cu el.

Această idee, că este imposibil să-ţi plăteşti datoria, este ilustrată în mod foarte original de Shakespeare în „Neguţătorul din Veneţia”. Cămătarul Shylock a împrumutat negustorului Antonio suma de 3000 ducaţi precizând în contract că, dacă la data fixată, acesta nu va putea să-i dea suma înapoi, el, Shylock, va fi autorizat să ia o jumătate de kg de carne din corpul lui Antonio. La data cu pricină, Antonio, ale cărui vapoare au naufragiat cu toate bunurile lui, nu poate să-I dea suma lui Shylock, care îl târăşte la tribunal pentru a cere carnea care i se datora. Nici o rugăminte nu poate să-l înduplece pe Shylock iar tribunalul este obligat să execute sentinţa. Dar iată că un judecător (care, în realitate, era o tânără femeie deghizată), intervine: el cere un cântar, îi cere lui Antonio să-şi dezgolească pieptul iar lui Shylock să-i ia

jumătate de kg de carne dar, precizând, fără să verse o picătură de sânge deoarece contractul nu menţionează decât carnea; dacă face să curgă o picătură de sânge, toată averea îi va fi confiscată. Bine înţeles, lui Shylock îi e frică şi vrea să-şi retragă plângerea. Dar judecătorul insistă, adăugând: „Dacă măreşti sau diminuezi greutatea convenită măcar cu greutatea unui fir de păr, vei muri şi toate bunurile tale vor fi confiscate. „Shylock evident este şi mai înspăimântat... În sfârşit totul se aranjează prin urmare graţie înţelepciunii acestei tinere femei care a înţeles cât este de imperfectă justiţia umană. Şi chiar dacă admitem că putem să dozăm exact lucrurile, ar trebui ca, pentru a fi justiţie perfectă, condiţiile să fie şi ele aceleaşi. Oare a da amendă de o mie de lei unui om care nu are alţi bani pentru a trăi, reprezintă într-adevăr aceeaşi pedeapsă ca de a-i da o mie de lei amendă unui miliardar? Nu. Deci, vedeţi, este aproape imposibil de a face dreptate. De aceea, dacă gândiţi că o persoană v-a lezat, şi merită absolut o pedeapsă, adresaţi-vă lumii invizibile şi spuneţi-i: „Iată, cutare persoană mi-a făcut asta şi asta şi din această cauză am mari greutăţi în cutare şi cutare domeniu. Vă cer deci să interveniţi pentru ca răul să fie reparat. „Depuneţi astfel o plângere în faţa cerului, cum o faceţi în viaţa de toate zilele în faţa tribunalului, iar cerul va vedea atunci cum trebuie să acţioneze. Dar voi, în orice caz, nu faceţi nimic.

Pentru că există şi un alt lucru pe care îl ignoraţi deseori: este motivul pentru care anumite evenimente dezagreabile se produc în viaţa voastră. Poate că persoana de care credeţi că trebuie să vă plângeţi a fost intenţionat împinsă de lumea invizibilă pentru a vă da lecţii, pentru a vă face să înţelegeţi anumite

adevăruri sau chiar să vă oblige să vă amelioraţi... Atunci, de ce să nu utilizaţi aceste circumstanţe pentru a face o muncă asupra voastră în loc de a rumega idei de răzbunare, de a vă revolta împotriva cerului care nu a exterminat încă pe duşmanul vostru... şi de a sfârşi prin a vă răzbuna pe alţii care sunt inocenţi, cum se întâmplă deseori în viaţă?

Deci, chiar dacă cineva se comportă rău cu voi, trebuie să învăţaţi, voi, să vă comportaţi bine. Nu voi trebuie să-l pedepsiţi, în univers există legi care se vor însărcina cu aceasta. Voi, nu trebuie să trăiţi cu preocupări negative pentru că ele vor acţiona în mod nefavorabil asupra stării voastre psihice şi chiar chipul vostru într-o bună zi va reflecta toate aceste sentimente rele pe care le-aţi avut. Spuneţi că vă apăraţi dreptul vostru...E posibil, dar lucraţi împotriva voastră şi nu veţi găsi astfel niciodată drumul cel drept.

Cap. V - Legea corespondenţelor

I.

Organismul uman reprezintă un microcosmos construit exact după imaginea universului, macrocosmosului. Aceasta înseamnă că între om şi univers există corespondenţe. Toată ştiinţa esoterică este bazată pe legea corespondenţelor. Omul este infinitul mic, cosmosul este infinitul mare, şi între ele există corespondenţa: fiecare organ al corpului nostru are afinitate cu o regiune din cosmos. Evident, nu trebuie să ne imaginăm că cosmosul posedă organe ca ale noastre, dar în esenţa lor, organele noastre şi „organele” cosmosului au ceva identic şi, prin legea afinităţii, noi putem să atingem în spaţiu forţe, centre

şi lumi care corespund unor elemente din noi. Această cunoaştere a corespondenţelor ne deschide perspective nemaipomenite.

Între om şi univers, între microcosmos şi macrocosmos, există, deci, o corespondenţă absolută. Dar, prin felul lui de a trăi, omul a distrus această relaţie ideală, perfectă, cu macrocosmosul, cu Dumnezeu, iar acum problema se pune de a o restabili. Şi el o poate face, pentru că atunci când a ieşit din atelierele Creatorului, a primit tot ce îi era necesar pentru a se dezvolta şi a regăsi, dacă se rătăcea, drumul spre patria lui celestă.

Când un copil vine pe lume, nu-i lipseşte nimic; poate are inima puţin mai la dreapta, sau stomacul puţin mai mic, sau rinichii care nu funcţionează bine, dar are totuşi o inimă, un stomac, rinichi, plămâni, nimic nu-i lipseşte. În acelaşi fel, fiecare spirit care vine să se încarneze pe pământ posedă organe şi instrumente care corespund tuturor calităţilor care sunt acolo sus, în cer, şi pentru că este astfel, totul este posibil pentru el; progresiv, bineînţeles, dar dacă cunoaşte legile şi le respectă, el poate întreprinde cele mai mari realizări.

Şi care sunt aceste legi? Presupuneţi că aveţi două diapazoane absolut identice: dacă faceţi să vibreze unul, veţi remarca că celălalt, pe care nu l-aţi atins, intră în vibraţie. Se spune că este rezonanţa. Toată lumea cunoaşte acest fenomen, dar nu ne oprim ca să-l aprofundăm şi să înţelegem că se petrece acelaşi lucru între făptura umană şi cosmos. Şi omul poate ajunge să acordeze făptura lui fizică şi psihică cu vibraţiile universului, poate atinge puterile cereşti pentru a face un schimb cu ele şi primi astfel ajutor şi reconfort. Da, este un mod de a comunica. Voi vorbiţi

şi sunteţi auziţi; puteţi chiar să provocaţi anumite forţe pentru a le face să vină până la voi şi să beneficiaţi de ele. Voi faceţi deci schimburi cu toate regiunile universului pe care le doriţi, ştiind că tocmai în acest schimb Dumnezeu a plasat pentru om cele mai mari posibilităţi de perfecţionare.

Vă întrebaţi: „Dar cum să ne acordăm? Sunt atâtea detalii de luat în consideraţie!” Nu vă faceţi griji, aceasta se va face de la sine. Dacă cultivaţi dragostea, abnegaţia, indulgenţa, generozitatea, totul va începe să se acordeze de la sine, pentru că voi lucraţi cu forţe care, automat, armonizează totul în voi. Când un om şi-a detracat sistemul nervos, l-a făcut în mod conştient, lucid, ştiinţific? Ştia exact unde şi cum va introduce dezordinea? Nu, dar introducând în el gânduri şi sentimente bizare, a sfârşit prin a se detraca.

Pentru a deveni nebun nu este necesar de a cunoaşte amplasamentul exact al tuturor centrilor nervoşi. Deci, în acelaşi fel, pentru a ajunge să acordaţi organismul vostru, trebuie să lucraţi cu gânduri şi sentimente superioare care vor face să vibreze armonios toate centrele voastre spirituale.

Unii, care au făcut totul pentru ca nimic să nu mai meargă pentru ei, se plâng mereu că viaţa nu are sene şi că Dumnezeu nu există. Dar nu înseamnă că dacă ei sunt stupizi, bolnavi, şi nenorociţi, nu există în lume făpturi inteligente, sănătoase şi fericite! Da, numai judecata lor este defectuoasă. Să-şi amelioreze gândirea şi totul se va aranja. Dar să presupunem că sunteţi nenorociţi, speriaţi, că nimic nu merge, ce e de făcut? Ei bine, în loc să rămâneţi aici, să plângeţi şi să vă învârtiţi fără sens, de ce să nu mergeţi la fiinţele care vă pot ajuta? Veţi spune: „Unde sunt ele? Unde să

le găsim?” Dar ele sunt aici, sunt aici tot timpul, lângă voi, prin gândire puteţi să vă adresaţi lor şi să le întâlniţi graţie legii acustice de rezonanţă sau, cum o numesc eu deseori, legea simpatiei, afinităţii. De îndată ce cunoaşteţi această lege, voi sunteţi obligaţi să vă depăşiţi, să vă întreceţi, pentru a atinge coardele cele mai sensibile, cele mai subtile ale fiinţei voastre, pentru ale face să vibreze, ştiind că vor exista forţe, entităţi şi regiuni care vor răspunde.

De câte ori m-am oprit asupra acestei legi acustice a ecoului! Voi spuneţi: „Te iubesc!... „sunteţi singur, şi totuşi auziţi o multitudine de voci care vă răspund: „Te iubesc... te iubesc... te iubesc... „Şi dacă spuneţi: „Te detest...” ecoul îl repetă de asemenea. Faptul că este o realitate în planul fizic, de ce nu ar fi, de asemenea, o realitate şi în planul gândirii? Luaţi o minge şi aruncaţi-o într-un zid: dacă nu vă daţi la o parte, ea va reveni asupra voastră şi vă va lovi. Este o lege analogă celei a ecoului: legea şocului în retur. Şi aici această lege este cunoscută pentru planul fizic dar nu se gândeşte nimeni niciodată că în planul psihic, ea există, de asemenea. Orice faceţi în bine sau în rău. vă va reveni în mod obligatoriu într-o zi. Fiecare sentiment pe care îl aveţi este de o natură determinată, va atrage din spaţiu forţe de aceeaşi natură, care se îndreaptă spre voi, în virtutea legii afinităţii. Graţie acestei legi se pot atrage din marele rezervoare ale universului toate elementele pe care le dorim, dar cu condiţia de a avea gânduri şi sentimente de aceeaşi natură cu aceste elemente. Gândurile şi sentimentele voastre sunt cele care vor determina în mod absolut natura elementelor şi a forţelor care vor fi atrase de foarte departe, undeva în spaţiu, şi care mai devreme sau mai târziu vor ajunge până la voi.

Această lege a afinităţii este pentru mine cea mai mare cheie, cea mai mare enigmă, bagheta magică. Pe ea mi-am bazat toată viaţa. Cunoscând această lege, eu lucrez într-un sens determinat, gândindu-mă la tot ceea ce există mai bun, mai frumos, pentru mine şi aştept rezultatele. Multe lucruri mi s-au întâmplat deja iar altele vor veni mai târziu. Eu lucrez numai cu această lege pentru că ea cuprinde pe toate celelalte. Graţie ei pot să vă explic totul: structura oamenilor, inteligenţa lor sau prostia lor, bunătatea şi răutatea lor, fericirea sau nenorocirile lor, bogăţia şi mizeria lor, totul.

Priviţi cum aceasta se întâmplă în mare pentru peşti. Marea conţine o infinitate de elemente chimice, şi iată că un anumit peşte. care atrage anumite particule, îşi formează un corp superb, colorat, fosforescent iar altul care atrage alte particule îi dau un corp tern şi urât. Aceasta nu se petrece bineînţeles conştient, dar fiecare peşte atrage elementele din mare, care-i corespund naturii sale. Este exact ceea ce se produce pentru noi. Noi suntem peştii scufundaţi în oceanul eteric şi cum acest ocean conţine toate elementele difuzate de către Creator, noi devenim, unul sau altul, după elementele pe care le-am atras, pentru a ne forma corpul. În acest fel totul se explică. Luaţi de exemplu pe cineva, care este urât, nefericit, mereu bolnav: aceasta nu vine din această încarnare, ci din reîncarnări anterioare în care el nu era nici instruit, nici luminat şi în care, în ignoranţa sa, a atras elemente deplorabile de care nu mai ştie acum să se debaraseze. Atunci, atenţie, voi care cunoaşteţi această lege a afinităţii, care este legea magică cea mai formidabilă, baza întregii creaţii, trebuie să începeţi imediat să treceţi la treabă pentru a atrage

particule de o natură atât de luminoasă, încât totul să înceapă să se restabilească în voi. Şi când cei care vă înconjoară vor vedea că aţi devenit mai simpatic, mai luminos, mai inteligent şi chiar mai puternic, toţi vor începe să vă considere altfel, şi destinul vostru se va schimba. Vedeţi, în viaţă totul are o legătură. În schimb, dacă sunteţi ignorant, dacă nu ştiţi pe ce legi este bazată existenţa, dacă tot timpul distrugeţi şi brutalizaţi tot ce Dumnezeu v-a dat, evident, forţele naturii nu vă pot ajuta mult timp; ele sunt obligate să vă abandoneze. Şi atunci, câte tristeţi şi disperări!

Din nefericire, mulţi bărbaţi şi femei au ajuns până acolo: câţi nu am întâlnit eu! Ei nu ştiau nici măcar cum au ajuns aici, şi nici măcar nu puteam să le explic acest lucru într-atât totul era obscur şi haotic în capul lor: ei nu vedeau nici un sens în viaţa lor, nici o ordine în univers, nimic. Ar fi trebuit totul reluat de la început, să-i instruiesc câţiva ani. . şi în special, ar fi trebuit ca ei să aibă bunăvoinţa să asculte.

Dar ei nu o aveau, şi nu în cinci minute aş fi putut să le arăt înlănţuirea faptelor: unde şi când au început să se rătăcească, şi cum, încetul cu încetul au ajuns la această situaţie deplorabilă. Din nefericire, marea majoritate a oamenilor nu acceptă să recunoască această înlănţuire a cauzelor şi a consecinţelor. Chiar dacă li se arată acest lucru cu argumente şi probe aproape tangibile, ei nu le văd.

Pentru mine cuvântul „afinitate” este unul din cele mai semnificative, e un cuvânt magic! Pentru că această lege a afinităţii ne permite să atragem din oceanul cosmic cele mai bune elemente, cele mai strălucitoare, cele mai subtile pentru a construi corpul nostru de glorie, corpul de lumină care este în fiecare din noi... În alte conferinţe, v-am vorbit deja de acest

corp de glorie, v-am spus cum îl construim, cum îl formăm. El este menţionat chiar în Evanghelii, dar nu găsim informaţii asupra lui. Corpul de glorie, îl avem toţi potenţial, dar noi trebuie să-l formăm, dându-i materiale, ca mama care o face pentru copilul pe care-l poartă în ea.

Cum îşi formează mama pe copilul său?... Mâncând, respirând, bând, gândind, trăind, ea îi dă materiale şi, din ce în ce, copilul se dezvoltă. Ea este cea care îl formează, ea nu poate decât aceasta, neputând să-l creeze. Nici noi nu putem să creăm pe Hristos în noi: trebuie mai întâi ca sufletul nostru să fie fertilizat, pentru a concepe pe Hristos, şi apoi, ca şi mama, noi putem să-l formăm prin tot ceea ce emană din noi înşine, prin tot ceea ce putem trăi mai bun.

Când avem, din timp în timp, stări de conştiinţă foarte elevate, când avem dorinţa de a ajuta lumea întreagă, de a lucra pentru Dumnezeu, de a ne despuia, de a face ceva nobil şi înălţător, în acel moment particulele pe care le emanăm se vor adăuga corpului nostru de glorie. Iată cum putem să-l facem să crească; el nu poate fi format decât cu ceea ce avem mai bun în noi. Şi dacă îl hrănim mult timp cu carnea noastră, cu sângele nostru, cu fluidul nostru, cu viaţa noastră, într-o zi el începe să strălucească, să încălzească, devenind foarte puternic, foarte tare, invulnerabil, nemuritor, pentru că este format din materiale care nu se oxidează, care sunt eterne, el face minuni, la început în noi, şi apoi în afara acestui corp de glorie, corp de lumină, Hristos poate face minuni.

Înainte de a forma acest corp în el, omul este întunecat, obscur, slab, vulnerabil, bolnăvicios; şi totuşi, fiecare poartă în el un germen de Hristos, pe

care îl poate dezvolta. Şi astfel, revenim la legea afinităţii. Discipolul trebuie deci să parvină a se depăşi, a se întrece pe sine, pentru a atrage particulele cele mai pure, cele mai luminoase din oceanul eteric şi a le suda la corpul său de glorie. El poate să le obţină începând chiar de astăzi, mai întâi în cantitate mică, şi apoi din ce în ce mai mult în fiecare zi. Este de altfel ceea ce facem noi în fiecare dimineaţă, aici, aproape de soare: noi ne îndepărtăm de pământ, ne legăm cu cerul, cu soarele pentru a lua câteva particule foarte luminoase pe care le adăugăm corpului nostru de glorie... Iată încă o parte din adevărata ştiinţă.

Timp de ani şi ani, am lucrat numai pentru a ajunge să văd, să înţeleg structura acestui edificiu care este universul. Da, timp de ani... Era singurul lucru care mă interesa, zile şi nopţi întregi m-am dedublat pentru a avea viziunea clară a acestei şarpante, a acestor legături care există între toate aceste elemente ale universului. Esenţial, este de a vedea structura, de aceea, atât timp cât oamenii se vor mulţumi să studieze tot ce este împrăştiat în planul fizic, în lumea faptelor, ei nu vor trage decât concluzii eronate. Numai ridicându-se până în lumea legilor şi mai sus încă, până în lumea principiilor pentru a contempla această structură, ei vor avea această viziune clară a întregului ansamblu, pe care am obţinut-o.

Mi-au trebuit ani de zile, dar astăzi o posed şi de aceea pot să vă instruiesc, să vă luminez, să vă sfătuiesc: pentru că mă refer întotdeauna la acest model de perfecţiune.

Nimeni, sau aproape nimeni, nu recunoaşte încă valoarea acestei filozofii. Dar nu va fi mereu aşa. Există forţe mai puternice decât omul, şi care îl vor obliga

într-o zi să aprecieze acest învăţământ la justa sa valoare. Am o încredere absolută, de aceea nu-mi fac griji, trăiesc cu convingerea că, mai devreme sau mai târziu, fiecare lucru va fi la locul său.

Pentru moment, pe pământ, totul este răsturnat: ceea ce are valoare este batjocorit iar ceea ce nu are nici o valoare ocupă primul loc. Priviţi, se dă valoarea cea mai formidabilă aurului, bijuteriilor, caselor, maşinilor. Şi ideilor divine ?... Nici o valoare! Ei bine, este exact contrariul a ceea ce am văzut în acest edificiu cosmic. Acolo sus, pe primul loc este o idee, un adevăr. Iată ceea ce este considerat acolo sus: o idee, tot restul vine după aceea.

Oamenii au răsturnat toate valorile şi nimic nu mai este la locul său. Vedem oamenii cei mai vicioşi şi cei mai diabolici, înconjuraţi de tot ce este mai bogat şi mai somptuos, în timp ce cei care au cele mai mari calităţi, nu posedă nimic din ceea ce corespunde acestor calităţi. Cum nu au nici o tentaţie ei nu fac nimic pentru a căpăta bogăţiile pe care nu le au, şi atunci ei posedă abia câteva nimicuri în planul fizic: exterior, nimic nu corespunde splendorii care este în ei. Dar nu va fi mereu astfel, pentru că există această lege a corespondenţei după care frumuseţea interioară trebuie să fie îmbrăcată şi în exterior de o aparenţă frumoasă, iar urâţenia interioară îmbrăcată în urâţenie exterioară. Inteligenţa naturii a decis astfel.

Într-un trecut îndepărtat, când ordinea adevărată a lucrurilor era respectată, toţi cei care erau săraci pe dinăuntru, erau săraci şi pe dinafară, şi cei bogaţi pe dinăuntru erau şi pe dinafară. Ca şi Dumnezeu. Dumnezeu, care posedă toate calităţile şi virtuţile, posedă şi toată bogăţia universului. Numai aici, la oameni, această ordine nu mai există. Dar cum legea

este absolută (tot ceea ce este jos trebuie să fie la fel cu ce este sus) într-o zi va fi altă ordine şi fiecare îşi va găsi locul său: cei care sunt bogaţi în inteligenţă, bunătate, nobleţe, vor avea de asemenea şi toate bogăţiile exterioare corespunzătoare şi cei care nu au aceste calităţi vor fi în mizerie. Evident, nu oamenii vor fi cei care vor restabili această ordine, pentru că ei nu ştiu cine merită şi cine nu merită; aceasta va fi opera Inteligenţei cosmice, pentru că legea corespondenţelor este o lege imuabilă în univers.

Astăzi v-am dat o cheie; producând prin gândurile şi sentimentele voastre vibraţii şi emanaţii cât mai ridicate, care vor parcurge un spaţiu foarte îndepărtat ca să caute printre miliardele de elemente cele care corespund, veţi putea redeveni stăpânii destinului vostru.

II.

Legea corespondenţelor este o lege totodată fizică, chimică, maică şi spirituală, care se poate enunţa astfel: legându-se cu ceea ce este perfect prin putere, prefect prin formă, prin culoare, parfum, frumuseţe, omul beneficiază de această perfecţiune pentru că el o introduce în el. Este o lege infailibilă, şi din ziua în care o veţi cunoaşte, nu veţi mai putea să vă despărţiţi de această idee de perfecţiune, altfel veţi simţi că distrugeţi ceva în voi. Pe această lege este fondată adevărata religie. Pentru ce spunem omului să iubească pe Dumnezeu? Pentru că iubindu-L, meditând asupra Lui, el se leagă de perfecţiunea sa, splendoarea sa; atunci, desigur această splendoare începe să se instaleze în el, şi el este cel care va creşte, va înflori, va deveni frumos şi puternic.

Dacă nu respectaţi această lege, nimeni din cer sau de pe pământ nu va putea veni să vă salveze. Şi înainte, cine venea să vă ajute ?Dumnezeu? Nu, deloc. Poate El nu ştia nici măcar ce faceţi. Dar există această lege pe care, de îndată ce o atingem, intră în acţiune şi se găseşte obligată să vină să vă susţină, să vă încurajeze şi să vă facă să ieşiţi din dificultăţile şi suferinţele voastre. Dacă nu aţi reuşit încă să atingeţi acest punct de eliberare, în pofida dragostei voastre pentru Dumnezeu, este pentru că în alte încarnări, aţi lăsat să se depună atâtea carapace în jurul vostru încât, chiar dacă lucraţi cu această lege., chiar dacă ea acumulează deja comori formidabile, voi nu le simţiţi. Dar continuaţi: încet, încet carapacea se va subţia, ea va sfârşi prin a dispare, şi tot ceea ce prin gândurile voastre, rugăciunile voastre, contemplaţiile voastre aţi adunat, toate aceste bogăţii, aceste comori, aceste frumuseţi, aceste splendori se vor revărsa asupra voastră şi veţi fi inundaţi. Aţi acumulat fără să ştiţi un ocean întreg de binecuvântări, el este aici, gata să se reverse asupra voastră...

Dacă religia voastră este fondată numai pe credinţe sau obiceiuri datorate educaţiei, familiei, societăţii, ea nu este solidă, ea nu este durabilă. Adevărata religie este fondată pe cunoaşterea legii afinităţii. În acel moment, înţelegem că trebuie să iubim pe Dumnezeu şi să ne gândim la El, nu pentru că Biserica a ordonat-o sau că este scris undeva în Biblie, ci pentru că există o lege absolută după care ne conducem, suntem noi cei care beneficiem de această dragoste, şi apoi, din cauza noastră, lumea întreagă...Dar această cunoaştere nu a intrat încă în capul oamenilor; proba, este că astăzi forte mulţi creştini părăsesc Biserica. Religia, aşa cum o înţeleg,

nu are nici o bază solidă; acum trebuie o cunoaştere care se relevă în Iniţieri. Discipolul pe care Învăţătorul său îl antrena să facă anumite experienţe, atingea cu degetul realitatea, şi ceea ce înţelegea astfel, el nu mai putea să o pună la îndoială, această înţelegere era intrată în carnea sa şi nimic nu putea să-l facă să o piardă.

Cu cât vă legaţi Domnului, cu atât veţi trăi în fericire, putere, atotcunoaştere, eternitate. Căutând, voi absorbiţi toate particulele, forţele, razele, curenţii – numiţi-le cum vreţi – care vin din El. Nu ascultaţi ignoranţii. Toţi cei care se pronunţă cu atâta siguranţă asupra Domnului – şi pentru a decide că El nu există, pe deasupra! – ce ştiu ei pentru a îndrăzni să se pronunţe?... Ceea ce eu vă învăţ este verificat de mii de ani, şi eu de asemenea, l-am verificat şi îl verific încă în fiecare moment.

Dumnezeu, El, nu are nevoie nici de dragostea noastră, nici de recunoştinţa noastră, nici de rugăciunile noastre; suntem noi care avem nevoie să-L iubim şi să ne rugăm. Unii, pentru a-L pedepsi, decid că nu vor mai merge la biserică, că nu îi vor mai aprinde lumânări. Înţelegeţi, cum El nu a servit interesele lor, El va fi pedepsit, Domnul. Şi...aoleu! El plânge, se lamentează, îşi smulge părul pentru că câţiva idioţi L-au părăsit. Iată mentalitatea umană! În realitate, o repet, omul este cel care are interes să creadă în Dumnezeu şi să se roage. Dacă înlăturaţi pe Dumnezeu, să ştiţi că veţi plasa obligatoriu alte „divinităţi” în capul vostru – şi cum ele vor fi departe de perfecţiunea lui Dumnezeu, veţi începe să atrageţi spre voi, viciile, slăbiciunile şi bolile lor. Haideţi, întoarceţi-I spatele, El nici măcar nu o să observe, El este atât de sus. El şi-a astupat urechile la tot ceea ce

zic idioţii, dar sunt ei cei care vor suferi pentru că vor fi lipsiţi de tot ceea ce El posedă, deţine şi reprezintă ca splendori.

Toate naţiunile, toate societăţile care au decis să suprime pe Dumnezeu sunt pe punctul, fără să ştie, de a se descompune. Pentru moment ele îşi imaginează că sunt la adăpost, protejate, dar într-o zi vor înţelege ceea ce au pierdut. Este ca şi acel om care făcuse pact cu dracul pentru a avea bani. Dracul îi zice: „De acord, dar de fiecare dată va trebui să-mi dai ceva în schimb. De fiecare dată când îţi voi aduce bani, tu îmi vei da un fir din părul tău –Oh, dacă e numai asta, zice omul, asta nu e nimic. Un fir de păr!”

Da, dar în foarte puţin timp, el devine chel, ceea ce provocă numeroase schimbări în viaţa sa...Numeroşi oameni gândesc astfel: „Ce vom pierde dacă ignorăm pe Domnul, dacă facem prostii? Nu se întâmplă nimic...” Şi de fiecare dată, o mică particulă de vitalitate, de frumuseţe, de farmec, se desprinde de voi, şi la sfârşit chiar dacă aţi câştigat pe plan material, veţi pierde tot ceea ce aţi avut mai preţios.

Atunci, vă spun, nu lăsaţi nici o zi fără să vă legaţi Cerului, căci graţie acestei legi a afinităţii, veţi declanşa procese care vor avea obligatoriu repercusiuni importante.

După mine, cea mai mare prostie pe care o putem face, este să ne rupem de Etern. Există mai multe feluri de prostii, inutil să încep acuma să le enumăr! – dar cea mai mare, cea care le depăşeşte pe toate, este aceasta, căci ea antrenează pe toate celelalte. Bineînţeles, eu nu cer nimănui să devină, cum spuneţi voi în Franţa „o ploşniţă de biserică „: tot timpul închisă în biserică şi bolborosind rugăciuni... Şi, în realitate, priviţi cu cine se aseamănă, cu aerul său

rebarbativ. Dacă ea era cu adevărat sinceră, ar trebui totuşi să strălucească puţin, şi în loc să rămână o ploşniţă, ea ar fi devenit deja...un fluture! Faptul că ea nu s-a schimbat, aceasta înseamnă că religia sa este încă exterioară. Căci există religie şi religie...

La ora actuală religia nu mai este bine privită, pe când înainte, toată lumea o respecta, atât pe ea, cât şi Biserica, preoţii. Cum unii preoţi simt această schimbare, pentru a păstra contactul cu mulţimea, acceptă să facă din toate câte puţin în bisericile lor. Ca urmare, ei sunt bine văzuţi: roşii, bucălaţi, veseli, iată „adevăraţii" preoţi..., biserici, care nu mai au nimic dintr-un loc sacru :unde este vacarm, se discută, se dansează...

Nu mai ştim ce să inventăm pentru a atrage publicul. Nu, ceea ce va salva Biserica în lumea întreagă, este Ştiinţa iniţiatică pentru că ea va da religiei fundamente solide.

Mulţi oameni nu se mai roagă, pentru că nu mai este rentabil. Când afacerile merg, pentru ce să mergi să te rogi şi să meditezi ?Este timp pierdut. Bineînţeles, rugăciunea nu vă va ajuta să obţineţi avantaje materiale, bani, case, maşini, un serviciu foarte bun sau o căsătorie bogată. Avantajele sunt de o altă natură: atunci când iubiţi pe Dumnezeu, când prin gând, sunteţi în comunicare cu El, primiţi calităţi, forţe, lumină...Evident, aceste avantaje sunt invizibile, dar cum acest aspect invizibil este totuşi real, el acţionează asupra tuturor celor cu care intraţi în contact: ei se simt întineriţi, reconfortaţi, consolaţi, ei încep să vă acorde încredere, să vă ofere tot felul de posibilităţi... chiar şi posibilităţi materiale. Totul începe prin latura spirituală.

Rugându-ne la Dumnezeu, iubindu-L, nu trebuie să ne aşteptăm la nimic în planul material. Mulţi spun: „Mă rog, mă rog, dar sunt tot timpul în mizerie. „Deci, ei se aşteptau să devină bogaţi. Dar este uimitor felul în care ei înţeleg lucrurile! Trebuie să instruim oamenii despre realităţile şi legile lumii invizibile, pentru ca ei să priceapă în sfârşit ce este adevărata ştiinţă, adevărata religie, adevărata viaţă. Pentru moment, există o neînţelegere: ei continuă să aştepte anumite avantaje pe care nu le primesc, în timp ce ei primesc altele de care nu sunt conştienţi.

Când sunteţi în legătură cu Dumnezeu, atrageţi toate calităţile pe care le posedă :ele se infiltrează, penetrează, şi deveniţi astfel o fiinţă luminoasă, inteligentă, echilibrată. În acel moment, chiar bogăţia materială poate să vină, dacă este destinul vostru. Dar a cere mai înainte bogăţia materială, aceasta dovedeşte că n-aţi înţeles nimic. La început, nu o să vă surâdă totul cu siguranţă, bineînţeles, dar este aspectul invizibil care se va ameliora, şi dacă aceasta nu se vede, aceasta se simte. Nu simţiţi câteodată că cineva, prin simpla sa prezenţă, vă calmează, vă linişteşte, vă reconfortează şi că aproape de această fiinţă vă simţiţi bine... pe când o alta vă irită, fără să ştiţi măcar pentru ce? Acestea sunt fenomene invizibile, desigur, dar reale.

Adevărata religie este fondată pe cunoaşterea legii corespondenţelor. De îndată ce vă branşaţi pe o anumită sursă, anumită centrală, anumită staţie emiţătoare, inevitabil veţi primi câteva particule de la această staţie. Iar dacă vă branşaţi pe staţia contrară, de asemenea inevitabil veţi primi mesajele şi undele de natură contrară. Nu le vedeţi? N-are multă importanţă, într-o zi le veţi vedea. Eu vă aduc astăzi o

parte din această adevărată cunoaştere pe care o deţineau Iniţiaţii trecutului. Acceptaţi-o şi veţi deveni de nezdruncinat.

Şi dacă cineva îmi zice: „O-o, eu practic Învăţământul, fac tot ce îmi ziceţi, dar mă simt dezechilibrat, nervos, aproape de nebunie”, îi voi răspunde: „Vă înşelaţi crezând că urmaţi bine Învăţământul. În interior probabil aveţi alte priorităţi: sau orgoliu, sau o dezordine în domeniul sexual, sau o lipsă de stăpânire în imaginaţie... Poate, de asemenea, forţaţi lucrurile vrând să obţineţi prea repede meri rezultate spirituale. Şi toate acestea nu sunt conforme Învăţământului, nu trebuie să-l acuzaţi, mai degrabă voi nu vi-l însuşiţi bine. În voi înşivă trebuie să găsiţi cauza. „Învăţământul este aici pentru a echilibra oamenii, a-i întări, a-i face fericiţi, şi nu pentru a-i demola. Trebuie, deci, să cercetaţi ce lege încălcaţi, ce exces aţi comis pentru a fi în această stare.

Un altul îmi va zice: „Eu nu mai vreau să-mi văd părinţii şi nici să-i vizitez :ei nu sunt destul de evoluaţi şi nici mistici. Eu vreau să mă eliberez de ei definitiv. „Aici, de asemenea, răspund: „Oare felul dumneavoastră de a gândi nu este excesiv şi dăunător? Sunteţi legaţi de ei şi nu puteţi să rupeţi această legătură atât de uşor...”Dacă în judecata, deciziile şi sensibilitatea voastră, sunteţi prea personal, urmează întotdeauna anomalii. Şi când există o anomalie, trebuie întotdeauna să cercetezi cauza în tine însuţi, nu în Învăţământ.

Lăsaţi pe alţii să creadă ce vor, dar voi, care primiţi aici cunoaşterea marilor legi ale vieţii, să ştiţi că trebuie să doriţi imensitatea, perfecţiunea. Toţi cei care au respins religia gândind: „Ceea ce contează, este de a munci pentru a organiza societatea. A crede

sau a nu crede în Dumnezeu n-are nici o importanţă”, se înşeală, pentru că după o anumită perioadă, această societate va degenera. Cum ea nu va avea un punct central în jurul căruia să se rotească, ea se va descompune, şi chiar ei vor înceta să fie indivizi sociali perfecţi: se va strecura printre ei aviditatea, interesele şi injustiţia. În felul acesta, la sfârşit, toate societăţile, toate imperiile şi regatele vor falimenta: pentru că n-au un punct solid de care să se lege pentru a împiedica forţele negative să se dezvolte.

Când o societate este bine centrată pe un ideal superior, sublim, divin, în ea circulă o astfel de forţă că toate sălbăticiunile interioare sunt doborâte, dresate, ele nu mai îndrăznesc să se manifeste. În acel moment există mai multe posibilităţi să se stabilească legi juste şi mult mai multe şanse pentru ca membrii acestei societăţi să trăiască în abundenţă şi armonie. Dar când intensitatea spirituală începe să slăbească, când centrul sau capul nu este acolo, atunci se trezesc forţele negative care intră în posesia indivizilor pentru că nimeni nu le opresc, nimeni nu le ştrangulează. Dacă atâtea nenorociri s-au abătut pe pământ, asta este pentru că oamenii au lăsat să slăbească în ei şi în societate toate forţele divine, binefăcătoare.

Iată deci viaţa unui discipol: ea se învârte în jurul unei idei centrale. Şi această idee începe prin a intimida duşmanii care locuiesc în interiorul lui. Să luăm un exemplu în domeniul fizic. Anumite persoane, din cauză că duc o viaţă dezordonată, şi-au zdruncinat sănătatea şi tuberculoza a început să-i distrugă. Dar îi îngrijim, îi ajutăm să ducă o viaţă mai echilibrată: mai puţine agitaţii pasionale, o alimentaţie mai sănătoasă, un somn bun; în acest fel, organismul începe să secrete anumite substanţe care neutralizează şi

imobilizează microbii şi sănătatea revine. Dar dacă bolnavul începe din nou să bea, să fumeze, să petreacă nopţi întregi în nebunii, iată protecţiile răsturnate şi boala începe să distrugă organismul.

Ei bine, aceeaşi lege este şi în domeniul psihic: o viaţă spirituală ne ajută să construim bariere contra răului, toţi muncitorii sunt acolo, la lucru – căci există adevărate uzine în fiinţa umană! Dar dacă noi încetăm să ne supraveghem şi să trăim o viaţă armonioasă, forţele răului şi ale dezechilibrului ies, se propagă şi noi începem să ne periclităm sănătatea. Cea mai bună protecţie a noastră, este Dumnezeu –însuşi, şi noi trebuie să ne legăm de El, pentru ca forţa pe care o trezeşte în noi să poată distruge entităţile întotdeauna gata să ne prăbuşească. Dacă noi vrem să tăiem această legătură, bineînţeles, suntem liberi, dar este o libertate care, mai repede sau mai târziu, vom plăti-o foarte scump.

Iată deci o pagină a adevăratei ştiinţe. Eu am studiat-o în profunzime de-a lungul întregii mele vieţi.

Nu în cărţi, nu, ci în toată fiinţa mea interioară: am plonjat complet în ea şi pentru mine, acum, este totul clar. Şi voi la fel, orice s-ar spune, oricare ar fi filozofii care sunt astăzi în atenţie, legaţi-vă de această idee a Divinităţii, căutaţi-o, gândiţi-vă la ea, iubiţi-o, invocaţi-o, pentru că astfel veţi primi energii extraordinar de puternice şi ele vor împiedica duşmanii voştri interiori să vă distrugă. Poate veţi fi încă muşcaţi din când în când, pentru că nu veţi fi ajuns să vă baricadaţi perfect, dar încet, încet, o să reuşiţi şi răul nu o să poată să vă atingă. Creştinii recită sau cântă: „Domnul este păstorul meu „,dar nu sunt decât cuvinte pentru ei, pentru că ei nu cunosc ştiinţa extraordinară care se

ascunde în spate. Ei pronunţă aceasta mecanic, când în realitate sunt cuvinte magice.

Credeţi-mă, nimic nu este mai important pentru noi decât Creatorul. Tot restul vine după aceea. Graţie acestei dragoste, totul se ordonează, se aranjează, se armonizează, şi chiar dacă nu ajungem încă la rezultate vizibile în această încarnare, nu face nimic, căci fiinţele care ne observă de sus ne privesc şi zic: „Iată o fiinţă inteligentă”, şi ne dau aprobarea şi binecuvântările lor.

Cap. VI - Legea naturii şi legile morale

Observând oamenii constatăm că atât în alegerea lor cât şi în comportamentul lor nu au măsură: ori mănâncă pe săturate, ori insuficient, în amândouă cazurile îşi ameninţă sănătatea lor; sau, încă, muncesc până la epuizare, sau nu muncesc deloc şi se ramolesc, la fel pentru somn, distracţii, sentimente, gânduri... Pentru a explica aceste anomalii vom zice că au „depăşit marginile”, că au încălcat legile pe care ar fi trebuit să le cunoască şi să le respecte.

Există legi fizice care dirijează organismul nostru precum şi natura însăşi, oamenii poate nu le respectă dar cel puţin admit prezenţa lor, ceea ce nu este cazul pentru legile morale. Rari sunt cei care acceptă astăzi să le cunoască; şi chiar dacă a mai rămas o mică credinţă în valoarea unei anumite ordine a lucrurilor, majoritatea scriitorilor, filozofilor, artiştilor, savanţilor emit teorii, scriu cărţi, creează opere care nu urmăresc decât să măture restul credinţei. Spre aceste legi morale mă îndrept în definitiv, căci fără cunoaşterea lor lipseşte ceva în înţelegerea omului, ceva esenţial.

În realitate legile morale aparţin unei lumi ce nu este separată de lumea fizică, aceasta nu e dificil să o constatăm. Să luăm exemplul alcoolicului. La început era un om delicat, amabil, cultivat, atent, cinstit, generos, nici o calitate nu îi lipsea. Dar, începând cu ziua când el a început să bea, toate aceste calităţi au început să se şteargă şi chiar au dispărut. Să luăm un alt exemplu: un om la care pasiunea jocului a ajuns acolo încât îşi neglijează obligaţiile sale, uitând că are o nevastă, copii, o meserie... La început jocul era o activitate care nu avea nimic a face cu morala, dar în final cel ce a suportat consecinţele a fost domeniul moral. Cum n-au putut oamenii să vadă raporturile care există între aceste două lumi? Ei nu cred decât în aspectul material; foarte bine, el are importanţa sa, dar domeniul moral, domeniul interior îi este strâns legat de asemenea.

Pentru Ştiinţa iniţiatică există trei lumi: lumea divină, care este lumea ideilor, lumea psihică, cea a gândurilor şi sentimentelor, ce reprezintă cu adevărat lumea morală; şi în sfârşit, lumea fizică care este cea a formelor şi a concretizării. Lumea materială este legată de lumea morală care, la rândul ei, este în legătură cu lumea ideilor, mult mai sus situată. Dacă oamenii nu văd aceste relaţii este pentru că ei n-au studiat şi observat bine lucrurile, iar atât timp cât această lacună nu va fi umplută, vor urma consecinţe dezastruoase pentru ei.

Chiar dacă ignorăm legile morale, când începem să le transgresăm în mecanismul lor, suntem obligaţi să suportăm consecinţe mai mult sau mai puţin grave; şi atunci ne dăm seama că acest domeniu moral are la fel legile sale, dar cu mult mai subtile decât legile fizice, căci ele nu sunt înscrise numai în organism, ci în

sufletul şi în spiritul omului. Cel care nu le respectă va vedea reproşurile altora de a fi egoist şi personal; el se va simţi repede lipsit de susţinere şi prietenie şi, indiferent de transgresiunea comisă, el trebuie să plătească. Cum? În toate felurile: prin remuşcări, suferinţe, regrete, decepţii, supărări şi poate de asemenea cu bani. Puteţi observa aceasta în orice domeniu.

Totul stă în picioare, totul este legat; lumea morală este regizată de legi imuabile şi ireductibile pe care trebuie să le cunoaştem. Neglijăm aceste legi pentru că ele ni sunt scrise nicăieri şi credem că putem să ne permitem totul; nu, atât timp cât n-am înţeles că aceste legi există, nu vom putea realiza un adevărat progres. Nu este permis să zicem: „Eu, eu gândesc că...” sau „Eu pot face ceea ce vreau...” Pentru ce? – Pentru că veţi plăti. – Dar eu am toate drepturile! – Faceţi ce vreţi, dar veţi plăti. În natură totul se plăteşte, chiar fericirea, bucuriile şi extazurile. – Dar eu nu am bani! – Aceste legi nu vă cer bani (oamenii sunt cei care vă cer acest lucru tot timpul), ci vă vor cere o parte din forţele voastre, din înţelegere voastră, din sănătatea, frumuseţea şi inteligenţa voastră. Dacă ştiţi să vă analizaţi veţi constata că există un deficit în casa de bani; Justiţiarii, Forţele cosmice, Inteligenţele care guvernează universul au venit pentru a vă retrage ceva, şi iată-vă sărăciţi!

Pentru a deveni foarte bogat, nu trebuie să transgresăm niciodată legile naturii, nici legile morale şi nici chiar cele umane. Cu toate că legile create de oameni nu au acelaşi rost de a fi ca legile naturii, atât timp cât trăim într-o societate unde ele sunt foarte puternice, este mai bine să ne supunem (a respecta legea circulaţiei, de exemplu) ... Dacă puteţi să le

transgresaţi fără a fi prinşi, natura nu va ţine cont de aceasta pentru că nu este afacerea sa. Dar dacă transgresaţi o lege a naturii, chiar dacă societatea continuă să vă respecte şi să se încline în faţa voastră, veţi fi bolnavi: da, legea naturii vă va pune în pat! Ea este cea care vă va pedepsi şi în nici un loc nu îi veţi putea scăpa.

Puteţi să plecaţi oriunde, legea vă va găsi pentru că în interiorul vostru totul se înregistrează.

Natura a prevăzut că omul se va aranja întotdeauna pentru a încălca legile, de aceea a plasat în el aparate de înregistrare. Nu îi mai rămâne decât să arunce o privire pentru a vedea ceea ce omul a mâncat sau băut, ceea ce a gândit, simţit şi făcut. Imposibil să o înşelăm! Şi acum, vreţi să mă convingeţi că numai oamenii fac înregistrări! Cum ar fi putut omul să fabrice un obiect pe care natura nu l-ar fi dat mai înainte ca model? Natura a făcut înregistrări înaintea omului, dar el este prea orb ca să o recunoască. Natura a luat deci toate precauţiunile, iar dacă omul transgresează legile sale, el trebuie să plătească.

Încercaţi deci de acuma de a nu mai transgresa nici legile umane, nici legile naturii şi nici pe cele morale care sunt superioare legilor naturii. Dar în realitate legile morale fac parte din natură, căci natura are mai multe niveluri. Există mai întâi o natură pur fizică, apoi, deasupra, o natură mai subtilă la care aparţin gândurile şi sentimentele; în sfârşit, dincolo de aceste două naturi, domneşte lumea divină. Natura se supune de asemenea; aşa cum noi trebuie să ne supunem legilor spiritului căci spiritul comandă naturii. Când omul ajunge să depăşească aceste două naturi – natura pur fizică şi natura mai subtilă a gândurilor şi sentimentelor - el se găseşte deasupra legilor lor. El

este atât de pur, luminos, puternic şi într-o atât de perfectă armonie cu spiritul, că în acel moment natura este cea care i se supune şi orice ar face, nu transgresează nimic. Este singurul caz unde omul poate să-şi permită totul fără ca să fie vreodată o transgresiune.

Dar numai fiinţele excepţionale, fiinţelor predestinate, pot să se ridice deasupra legilor naturii şi a legilor morale. Aceste fiinţe au existat întotdeauna, există şi vor exista, dar sunt foarte puţine ca număr. Ele pot să-şi permită totul fără ca vreodată să comită o crimă sau un păcat. Este foarte dificil a explica, dar am primit în acest domeniu revelaţii fantastice despre care nu puteţi să aveţi nici o idee, căci este imposibil să vorbim.

Pentru a vă ajuta să înţelegeţi, vă voi spune câteva cuvinte. Când un om este foarte pur, luminos, orice ar face este întotdeauna pentru bine. Iar când un om este murdar, tenebros, când este înfundat în regiuni infernale, chiar dacă vrea să înlăture o mică pată de pe faţa altuia: el nu face decât să-l murdărească şi mai mult. În dorinţa de a purifica pe alţii un astfel de om îi murdăreşte; în dorinţa de a le simplifica viaţa, ei le-o complică. Pentru ce? Pentru că tot ceea ce se degajă din el este atât de haotic şi tenebros că orice ar face, distruge. Dar dacă o fiinţă este plină de lumină, dragoste, inteligenţă, chiar dacă loveşte pe cineva, în loc să-l ucidă îl va salva, pentru că tot ceea ce este în ea este divin. Pentru a ajunge până la această culme, până în regiunea Kether, trebuie să fii predestinat de cei Douăzeci şi patru de Bătrâni, trebuie să fii predestinat de mult timp ... Dar atâta timp cât discipolul se află pe acest drum, el trebuie să înţeleagă că există legi care trebuie respectate.

Oamenii recunosc că în activitatea lor profesională există comportamente convenabile şi altele nu; dar de îndată ce este vorba de domeniul moral, ei gândesc că nu există nici o regulă a observa şi aici ei se înşeală. Când Hermes Trismegistul zicea: „Ceea ce este jos este ca şi ceea este sus, şi ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos „el enunţa un acelaşi adevăr, dar fără nici o precizare, vorbele sale cuprind toate planurile, toate domeniile, toate activităţile omului. În definitiv, un mare număr de principii, activităţi, obiecte, culori, forme, creaturi, regiuni, sunt conţinute în aceste două cuvinte „jos” şi „sus”.

Mulţi au înţeles că ceea ce este jos, pământul, este asemănător cu ceea ce este sus, adică cerul. Nu este chiar atât de adevărat: ceea ce este pe pământ nu este asemănător cu ceea ce este pe cer. Nici formele, nici dimensiunile, nici lumina, nici culorile, nici gloria, nici măreţia, nu sunt jos, cum sunt cele sus: doar legile sunt aceleaşi. Hermes Trismegistul nu a precizat aceasta, căci el vroia să dea vorbelor sale un conţinut mult mai vast, pentru ca numai cei care sunt capabili să intre în mintea unui gânditor sau Iniţiat, să le poată descoperi.

Prin ştiinţa pe care o au asupra legilor fizice, savanţii au ajuns la aplicaţii extraordinare cum este expediţia pe lună, de exemplu. Dar dacă ar fi cunoscut legile morale, realizările lor ar fi fost mult mai mari, nu numai în domeniul material dar şi în domeniul vast, infinit, al sufletului şi spiritului. Ei studiază fizica şi chimia, este bine, dar există o fizică şi o chimie spirituală pe care ei nu le cunosc încă. Deci, un lucru esenţial lipseşte ştiinţei oficiale: cunoaşterea acestei lumi psihice regizată de legile morale. Şi cum, în plus, intelectualii încearcă să şteargă din conştiinţa omului

puţinul sens moral care a ai rămas, ei lucrează la demolarea lui. Totul se va prăbuşi din cauza celor care neagă sau refuză existenţa legilor morale.

Evident, poate nu este întotdeauna uşor de a găsi aceste legi, dar aceasta nu este un motiv pentru a pretinde că ele nu există. Nimeni nu poate diminua sau nega ceea ce am spus. Dacă ştim să observăm şi să ne analizăm, dacă avem suficientă răbdare, vom constata, mai repede sau mai târziu, că fiecare transgresiune interioară trebuie să fie plătită, pentru că în acest domeniu este dirijat de legile stabile ale moralei eterne.

Comiteţi o transgresiune şi totuşi puteţi spune: „Mâncăm, dormim, câştigăm bani, o ducem foarte bine şi nu vedem nici o schimbare!” Ei bine, dragii mei, asta pentru că nu ştiţi să vedeţi ceea ce se întâmplă în aspectul subtil al fiinţei voastre. De-a lungul anilor o să continuaţi să faceţi afaceri, să traficaţi, fără să vă daţi seama că ceva începe să vă părăsească. Şi ce anume vă părăseşte? Este de datoria voastră să o aflaţi. Eu ştiu dinainte ce vă va părăsi şi ce schimbări enorme, înspăimântătoare, se vor produce în voi. După câţiva ani, veţi pierde prospeţimea şi elenul vostru, dar mai ales veţi pierde gustul vieţii. Acestea sunt pierderi imense, din punct de vedere spiritual! Dacă nu le vedeţi, este pentru că aţi rămas la nivel animalic. S-ar putea să continuaţi să lucraţi şi să câştigaţi mulţi bani, dar nu veţi mai fi un fiu divin, o fiică divină, supli, vii şi strălucitori, lumină. În interior s-au produs mari schimbări.

Animalele mănâncă, vânează, se bat, se mângâie, îşi protejează puii lor, şi totuşi există mulţi oameni care nu fac mai mult, ei nu ştiu că au fost trimişi pe pământ cu misiunea de a manifesta gloria lui Dumnezeu şi de a

face să înflorească tot ceea ce în ei este subtil şi divin. Ei au fost trimişi să facă din pământ o grădină de Rai. Iată misiunea lor, dar au uitat-o; ei mănâncă, beau, prind rădăcini pe pământ şi nu mai vreau să se detaşeze. Atunci vor fi dezrădăcinaţi şi reexpediaţi de partea cealaltă, unde vor vedea că şi-au risipit existenţa, şi în acel moment, evident, ei suferă, Purgatoriul şi Iadul nu este nimic altceva. Dar când vor plăti şi se vor curăţa, vor urca mai sus, în primul Cer, apoi, din nou, ei vor coborî pe pământ pentru a putea să se dezvolte în bine. Iată istoria genului uman.

Trebuie, fără încetare, să amintim oamenilor misiunea lor pe pământ şi să le spunem: „Atunci, pentru ce aţi venit aici? Amintiţi-vă!” A na aminti... cum să ne amintim? Într-o Şcoală iniţiatică, cu marile adevăruri şi bunele influenţe pe care le primeşte, cu sprijinul Îngerilor, discipolul începe să-şi amintească de lumea minunată de unde a coborât şi spre cea care va trebui să se întoarcă într-o zi. Binecuvântarea cea mai mare pe care discipolul poate să o primească este de a-şi aminti. El îşi va aminti chiar de toate suferinţele pe care le-a îndurat, de toate greşelile făcute şi de toate datoriile, căci el trebuie să-i găsească pe cei ce i-a rănit, să se împace cu ei şi să repare greşelile, pentru a scăpa de karma sa. Aceasta este ceea ce îl aşteaptă pe discipol, ceea ce vă aşteaptă pe toţi. Veţi fi obligaţi să plătiţi într-o zi pentru tot ceea ce aţi luat pe nedrept de la alţii. Evident, aceste lucruri nu sunt prea agreabile să le auzim, cu atât mai mult cu cât oamenii preferă să fie inconştienţi şi să ignore etern adevărurile dezagreabile. Dar chiar dacă nu avem plăcerea să le ascultăm, vom fi obligaţi să cunoaştem într-o zi adevărul, iar voi sunteţi foarte privilegiaţi să-l cunoaşteţi aici prin intermediul meu.

Preparaţi-vă deci să reparaţi toate erorile voastre aşa cum mă prepar eu însumi. Să presupunem că fusesem cel mai mare răufăcător, cel mai mare incendiator, ei bine! Îmi pare rău, o regret şi vreau să-mi repar greşelile. Presupunând că v-am făcut rău la toţi: v-am dezonorat, furat, masacrat...să presupunem! Acum, suportându-vă, iubindu-vă, vorbindu-vă, plătesc, repar. Dar să presupunem că aceasta nu este adevărat... cu atât mai bine! Este o problemă ce o las expres de o parte; nu vreau să vă spun acum pentru ce şi cum am venit pe pământ, nici din care regiune am venit, aceasta nu mă priveşte decât pe mine. Reţineţi deci că sunt un om care a transgresat toate legile şi că acuma sunt condamnat să vă plătesc toate datoriile. Iată, acest aspect vă este agreabil, nu-i aşa, să ascultaţi asemenea lucruri ?...

Şi dacă accept să vorbesc astfel fără să fiu jenat, de ce voi, de asemenea, nu vă decideţi să gândiţi ca mine şi să reparaţi greşelile voastre faţă de soţul vostru sau soţia voastră, copii voştri, părinţii voştri, prietenii voştri? Desigur, preferaţi să vă credeţi ireproşabili iar eu vinovat şi criminal. Sunt de acord, sunt de acord, dar oare este adevărat? N-are importanţă... Dacă sunt capabil să mă descopăr imperfect în faţa voastră, faceţi la fel în faţa altora. Cineva are un copil care nu încetează să-l supere, să-l dezonoreze şi mi se plânge: „Cu ce am putut să-l supăr pe Bunul Dumnezeu ca să am un asemenea copil? – Cu siguranţă că aţi contractat o datorie faţă de el în trecut, altfel n-ar fi venit în familia voastră. „

Mulţi părinţi care sunt corecţi, cinstiţi, suferă pentru că au copii care sunt vagabonzi. Este firesc să ne mirăm după legile naturale, aceasta ar trebui să fie imposibil pentru că ei n-au semănat niciodată o astfel

de sămânţă. Dar există întotdeauna un motiv pentru că legea este justă.

Nu demult un frate a venit să mă vadă: era foarte zbuciumat, căci arătându-se de o mare bunătate şi generozitate faţă de ai săi, nu primea în schimb decât ingratitudine şi cruzime; el era bulversat de această nedreptate. I-am spus: „Vreţi să vă dau o cheie, un remediu, un antidot eficace? Nu veţi mai fi nici revoltat, nici furios, vă veţi restabili complet când veţi şti un lucru: lumea invizibilă utilizează aceste mijloace pentru a vă întări, a vă elibera, sau a vă face să gândiţi, să deveniţi mai buni. Ceea ce vă chinuie şi vă face bolnav este pentru că gândiţi că tot ce vi se întâmplă este injust. Gândiţi că este just şi veţi fi vindecat. „Acest frate m-a crezut, s-a restabilit devenind liniştit şi călduros; el gândeşte că poate plăteşte pentru vechile transgresiuni şi aceasta l-a salvat. Evident, trebuie să ajungi să accepţi această manieră de a gândi, altfel chinurile continuă, chinurile care vă distrug organismul, stomacul, inima sau sistemul nervos.

Astăzi vă zic vouă acelaşi lucru: dacă injustiţia vă chinuie, acceptaţi această idee, că nu există injustiţie decât în aparenţă şi nu în realitate. Chiar dacă nu este adevărat, această idee este eficace, căci acceptând–o vă eliberaţi, nu mai suferiţi, deveniţi mai buni. Am verificat-o pentru mine însumi. În trecut nu cunoşteam acest remediu şi îmi puneam adesea întrebări asupra tot ce mi se întâmpla. Acum, nu îmi mai pun întrebări, gândesc că totul este just şi îl merit, chiar dacă nu este adevărat. Ce a făcut Iisus oamenilor pentru a fi crucificat?...Cu siguranţă că destinul lui Iisus era excepţional iar voi nu trebuie să vă imaginaţi că sunteţi în acelaşi caz cu el. Totuşi, poate să se

întâmple ca nevinovaţi să fie închişi şi masacraţi. Dacă ei se revoltă împotriva acestei injustiţii, se vor chinui inutil. Aici, pe pământ, chiar dacă suntem nevinovaţi ca alţii, gândind astfel ne eliberăm.

Sunteţi chemaţi să descoperiţi în voi înşivă o regiune spirituală ale cărei legi sunt neschimbătoare. Pentru cea mai mică încălcare a acestor legi, mai repede sau mai târziu, va trebui să plătiţi. Ceea ce vă înşeală este că plata nu e imediată, în schimb totul se înregistrează, totul are repercusiuni. Regăsim aceeaşi lege în numeroase domenii. În chimie, de exemplu, trebuie să aştepţi un anumit timp pentru ca hârtia de turnesol să treacă de la roşu la albastru, sau invers; pentru a se produce o schimbare completă e suficient o ultimă picătură, dar această picătură vine după multe altele. La fel, în mecanismul unui ceas, deplasarea acului indicator nu se face decât după declanşarea mai multor rotiţe. Timpul care se scurge între prima declanşare şi apariţia unui rezultat vizibil, tangibil, este mai mult sau mai puţin lung, dar cum toate sunt în legătură, rezultatul apare cu certitudine.

Să presupunem că aveţi un anumit viciu sau o anumită pasiune; nu vedeţi de îndată repercusiunea şi continuaţi în acelaşi exces, ceea ce declanşează alte rotiţe, apoi altele, până într-o zi când vă întrebaţi pentru ce sunteţi extenuat, bolnav. Dar ceea ce vi se întâmplă era în acţiune de mult timp. Astăzi veţi primi somaţia trimisă de un controlor, dar aţi fi putut să vă aşteptaţi! De ce oamenii n-au înţeles această lege care se găseşte peste tot? Toate nemulţumirile şi nenorocirile lor vi pentru că n-au ştiut să interpreteze şi să studieze mecanismele diferitelor organe fizice şi psihice.

Dacă vreţi să deveniţi un fiu al Domnului, o fiinţă completă, trăind viaţa sufletului şi a spiritului, trebuie să respectaţi legile moralei veritabile, nu există o altă soluţie. Pentru toţi cei care încalcă aceste legi, porţile sunt închise. Lumea invizibilă nu se supune capriciilor oamenilor lipsiţi de respect, anarhişti şi destrăbălaţi. „Lumea invizibilă ?” veţi zice. Da, într-adevăr, această lume este invizibilă şi dacă spuneţi că nu puteţi crede într-o lume care este invizibilă, eu vă voi răspunde că nu ştiţi judeca. Gândirea voastră este invizibilă? Şi conştiinţa voastră, opiniile voastre, sentimentele voastre? Şi toate proiectele voastre, le vedeţi ?... Nu, şi totuşi sunteţi convinşi de existenţa lor. Voi vă certaţi, ba chiar ucideţi oameni din cauza convingerilor voastre, care, nu sunt totuşi vizibile. Nici măcar n-aţi observat că vă fondaţi toată viaţa pe lucruri pe care nu le vedeţi! Numai lumea invizibilă există, tot restul este probabil. Negând realitatea lumii invizibile, voi tăiaţi ramura pe care sunteţi aşezat, şi într-o zi veţi cădea jos. Cum nu au ruşine să refuze aceste adevăruri, în loc să recunoască că nu au studiat nimic? Negând lumea invizibilă, oamenii îşi semnează condamnarea la moarte.

Oamenii vor suferi până când vor înţelege că lumea invizibilă este singura realitate. Şi iată argumentul pe care îl voi da la unul din aceşti ignoranţi: dumneata nu crezi decât în ceea ce este vizibil, nu –i aşa? Şi dacă cineva, într-o seară, vă strânge de gât, pe dumneata care eşti bogat şi vă zice: „Banii sau viaţa!” ei bine, chiar dacă până atunci nu credeaţi în viaţă, pentru că este invizibilă, în acel moment veţi începe să credeţi şi veţi da tot ce este vizibil pentru a păstra un lucru, care este invizibil. Ce inconsecvenţă! Pentru a fi logic, ar trebui să spuneţi:

„Luaţi-mi viaţa, dar nu banii! „Dar atunci veţi fi mort şi ce mai puteţi face cu banii ?... Nimic nu este mai preţios decât ceea ce nu vedem. Viaţa este o realitate invizibilă şi totuşi sunteţi gata de a da totul pentru a o păstra. Ah! oamenii sunt extraordinari!

Există oare o lume invizibilă? Se cere ca ea să fie respectată ca şi lumea vizibilă? Da, şi chiar mai mult! Trebuie, acum să fim conştienţi de existenţa acestei vieţi subtile şi să o apreciem. Veţi vedea atunci ce se va petrece în voi. Chiar dacă alţii nu vor observa nimic, în interior, veţi trăi o viaţă liberă, de bucurie, lejeră, de inspiraţie, o viaţă muzicală, armonioasă; veţi trăi adevărata poezie!... Şi dacă veţi reuşi, aceasta se va reflecta chiar în afacerile voastre materiale. Oamenii vor începe să înţeleagă ceea ce trăiţi şi poate lumea întreagă vă va aduce cadouri. Pentru că totul este legat: bogăţia interioară atrage bogăţia exterioară, numai că trebuie timp pentru a vedea efectele. Dacă veţi ajunge la această viaţă interioară perfectă, vibraţiile şi emanaţiile voastre vor ajunge să atingă lumea întreagă, până la stelele cele mai îndepărtate, de unde ele vă vor aduce toată fericirea li toate binecuvântările.

O fericire se va prezenta de îndată în faţa voastră, este deja pe drum, se apropie şi va zice :”Iată-mă! – Dar de unde vii? Cine te-a chemat şi când? – Tu, de foarte mult timp!” Ei da, fericirea este pe drum, dar e nevoie de timp ca să sosească, căci vine de departe... Şi, din păcate, este la fel pentru suferinţe. Nu ne dăm seama, dar le-am atras de foarte mult timp. De altfel, ce poate să i se întâmple unuia care este întunecat, ignorant sau stupid? Cele mai mari onoruri ?... Cele mai mari iluminări?... vizita celor mai mari Arhangheli ?... Este imposibil! El nu poate să atragă

astfel de splendori. Pentru ce? Pentru că există o lege de afinitate pe care Iniţiaţii din antichitate au ascuns-o în aceste cuvinte :” Cine se aseamănă, se adună. „Această frază conţine o ştiinţă întreagă, dar cum oamenii erau prea primitivi pentru a înţelege legea corespondenţelor (pe care o putem numi de asemenea legea afinităţii, legea ecoului, a şocului în sens invers, a polarităţii), Iniţiaţii au preferat să o lanseze ca o formulă din popor. „Cum am putut să atrag toate aceste nenorociri? – Prin maniera voastră de a gândi şi acţiona, era fatal!” vor spune Iniţiaţii. Şi pentru bucurii? Voi aţi lucrat, făcut sacrificii, aţi fost generoşi...Totul este just, Cerul nu vă cere opinia voastră, aveţi ceea ce meritaţi.

Cap. VII - Legea înregistrării

Fiecare fiinţă, fiecare lucru, în natură, posedă dublul său, şi orice aţi face îl faceţi dublu. Dacă ajutaţi pe cineva sau îi faceţi rău, originalul acestei acţiuni se duce, dar ea lasă o urmă în voi înşivă, o amprentă de aceeaşi natură cu el. Iată un adevăr pe care oamenii nu-l cunosc încă. Când ei fac bine sau rău, ei gândesc că aceasta nu ajunge mai departe decât actul pe care l-au comis. Ei, nu, din nefericire sau din fericire, aceasta nu se petrece astfel...din nefericire, dacă ei au făcut rău, şi din fericire dacă au făcut bine.

Tot ceea ce există în natură: plante, insecte, animale, stele, munţi, totul este dublu. Dar pentru moment este numai omul care ne interesează. Cei care văd în invizibil sunt capabili să vadă dublul eteric al omului, care are exact aceeaşi formă şi aceleaşi funcţiuni ca şi corpul său fizic; şi chiar în anumite cazuri, acest dublu eteric poate fi retras şi atunci omul

pierde sensibilitatea sa: îl putem înţepa, lovi, arde, el nu simte nimic. În realitate, chiar retras, corpul eteric rămâne legat de corpul fizic prin cordonul de argint. Dar dacă această coardă se rupe pentru un motiv sau altul (un şoc, o rană, o boală), omul moare.

Şi nu e numai corpul fizic care are un dublu, corpul astral, şi corpul mental posedă de asemenea: dublul astral, şi dublul mental care le dă energii (pentru corpul astral, energiile din domeniul sentimentelor, iar pentru corpul mental, energiile din domeniul gândirii).Dacă dublul astral este detaşat, omul devine total indiferent la tot, el nu mai simte nici sentimente, nici emoţii. La fel, atunci când dublul mental este detaşat, el devine complet incapabil să gândească. Iată fenomene care nu sunt încă bine cunoscute şi explicate. Dacă medicii şi psihiatrii le-ar cunoaşte, ei ar putea să găsească cauzele mai multor anomalii psihice care până acum li s-au părut inexplicabile şi cărora, ei le caută cauza în planul fizic, când de fapt adesea este altundeva.

Să ne oprim puţin asupra acestui dublu. Voi ştiţi că în aparatul administrativ, când se face un act oficial, o înregistrare, un decret, se face şi o copie, o fotocopie. Originalul se trimite, dar păstrăm copia în arhive pentru a avea o referinţă.

Nu oamenii au fost cei care au avut primii această idee, ci natura; şi pentru aceasta există întotdeauna o dublură pentru fiecare din acţiunile noastre. Şi când noi plecăm de partea cealaltă? Cu această dublură ne prezentăm în faţa Cerului, sau mai bine-zis cu cele trei dubluri, fizic, astral şi mental, pentru toate actele, sentimentele şi gândurile noastre. Originalele au plecat nu ştim unde, până la planete, până la stele, nu mai

putem să le recuperăm, este prea târziu, dar a rămas întotdeauna în noi un dublu fidel şi adevărat.

Când omul ajunge în cealaltă lume, el se prezintă cu filmul vieţii sale înaintea unui juriu de spirite evoluate şi acolo, el va trebui să asiste la proiecţia lui. Proiecţia nu se face pentru aceste spirite, ele nu au nevoie să fie informate de viaţa acestui om, ele îl cunosc deja, ele ştiu dinainte nivelul său de evoluţie, păcatele sale, crimele, precum şi bunele sale acţiuni. Omul este cel care nu se cunoaşte, săracul, el este cel ignorant şi care îşi imaginează că este o divinitate... sau un monstru! Şi cum el se înşeală, o să i se arate exact ceea ce a fost.

Nu entităţile din lumea invizibilă, ci noi avem nevoie să fim instruiţi. Deci, noi toţi păstrăm aceste dubluri în interiorul nostru, pentru a putea să le transportăm când vom pleca de partea cealaltă. Şi acum, o credeţi sau nu, voi nu puteţi să schimbaţi realitatea, ea este astfel şi va rămâne aşa, independent de credinţa voastră. Bineînţeles, este mult mai înţelept a crede şi a accepta, pentru că aceasta permite de a vă corecta şi a vă perfecţiona. Dacă toţi ar cunoaşte aceste mari adevăruri, eu gândesc că foarte puţini ar vrea să rămână în slăbiciunile lor. Dar cum ei nu le cunosc încă, ei continuă să trăiască ca înainte, fără să se îndoiască de consecinţele comportamentului lor.

De aceea oamenii trebuie instruiţi, mai ales copiii, zicându-le: „Iată, există legi care sunt acestea sau acestea”, şi chiar dacă pe moment ei nu înţeleg prea bine, mai târziu ei se vor opri pentru a reflecta şi vor avea ocazia să verifice că e adevărat.

Ce se întâmplă, de exemplu, când un om a comis o crimă? Pentru ce există fără încetare o amintire, un

clişeu care revine şi care nu îl lasă liniştit? Cu toate că crima a fost făcută, s-a îndepărtat, totul s-a terminat, nu a mai rămas nici o urmă vizibilă şi criminalul este liber. Da, dar dublura a rămas şi el nu mai ştie cum să se mai descurce. Deci, vedeţi, nu merită osteneala de a căuta să studiaţi cărţile sacre ale umanităţii pentru a crede în aceste lucruri, putem de îndată, să le verificăm în noi înşine. Pentru ce aceste amintiri, aceste imagini, aceste reproşuri, pe care conştiinţa le face omului, încât el nu mai poate mânca, bea, dormi, până când nu le va repara? Pentru că totul s-a înregistrat în el.

Inteligenţa cosmică a avut timp pentru a potrivi toate lucrurile şi a aranja cu înţelepciune tot universul. Numai în capul oamenilor, săracii, totul este dezorganizat, haotic, smintit. Orice le-am explica la acest subiect, ei răspund: „Nu, eu nu cred. „Dar cine se cred ei pentru a afirma aşa ceva? Dacă sunt atât de superiori, pentru ce în viaţa de toate zilele sunt atât de mici, slabi şi neputincioşi în a schimba cursul lucrurilor, sau a ieşi din suferinţele şi neliniştile lor ?

Deci, totul se înregistrează. Cunoaşterea acestei legi este suficientă pentru ca să vă facă să fiţi atenţi de a nu vă lăsa la întâmplare. Căci toate gândurile rele care vin în capul vostru şi se duc, în realitate lasă în voi amprente care vor rămâne pentru eternitate. Cu atât mai mult cu cât, o dată imprimate, clişeele au tendinţa de a se repeta fără încetare, până la infinit. V-am vorbit adesea despre acest subiect, explicându-vă cum puteţi să imprimaţi noi clişee, pentru ca toate aceste obiceiuri deplorabile pe care le-aţi contractat în trecut să sfârşească prin a vă părăsi. Dacă nu faceţi nimic pentru a le înlocui, ele se vor repeta în fiecare din reîncarnările voastre. Dacă nu faceţi nimic, nu există

nici un motiv pentru ca defectele voastre să nu reapară exact aceleaşi. Calităţile bune trebuie păstrate, întărite, chiar perfecţionate, pentru că ceea ce este bun poate întotdeauna să fie şi mai bun; dar greşelile trebuiesc reparate.

Pentru a corecta defectele lor, oamenii nu cunosc mare lucru, ei se descurajează, pentru că tot timpul sunt pe punctul de a lupta contra anumitor obiceiuri pe care au început să le practice, nu ştim când, şi de care nu izbutesc să scape. În realitate, în loc să se oprească pe deformări, care sunt consecinţa unei munci distructive din trecut, mult mai bine ar fi să se oprească asupra ceea ce este de făcut în viitor. Deci, ar trebui neapărat să vă spuneţi ;"Acum, vreau să repar totul, să reconstruiesc totul", şi în fiecare zi, cu o tenacitate, o credinţă indestructibilă, o convingere absolută, să munciţi în acest sens, să utilizaţi toate elementele pe care Domnul vi le-a dat: imaginaţie, gândire, sentiment, să vă concentraţi ca să proiectaţi în voi înşivă cele mai frumoase imagini: a vă vedea în muzică, lumină, soare, în perfecţiunea formelor, cu calităţi de bunătate, generozitate, în posibilitatea de a susţine pe alţii, de a-i ajuta, a-i lumina...

Pentru că totul se înregistrează, trebuie încercat să înregistrăm ceea ce este mai bun. Veţi vedea, dacă veţi începe această muncă, veţi fi atât de prinşi, absorbiţi, inspiraţi, că veţi găsi o sursă de bucurie nesfârşită, căci veţi fi în procesul de a construi în voi – înşivă templul lui Dumnezeu. Eu nu cunosc o muncă superioară acesteia, de a construi în tine însuţi templul lui Domnului, cu materialele cele mai bune: gândurile, sentimentele şi actele cele mai dezinteresate...

Aceste preocupări sunt foarte îndepărtate pentru majoritatea oamenilor care caută numai să înregistreze

câteva cunoştinţe în creierul lor fără să înceapă adevărata muncă. Diferenţa dintre Învăţământul nostru şi toate celelalte şcoli, este faptul că în şcoli învăţăm, pe când aici lucrăm. Anumite cunoştinţe pot fi utile, dar ele nu ne transformă. Numai munca pe care o facem ne transformă şi nu ceea ce am citit şi ascultat. Cunoştinţele pot să ne stimuleze să muncim, dar nu ne vom transforma niciodată dacă nu mişcăm, dacă nu declanşăm forţe în noi. Dacă nu acţionăm, orice am cunoaşte, vom rămâne la fel.

În Fraternitatea Albă Universală, primim câteva cunoştinţe, bineînţeles, dar mai ales impulsul de a întreprinde această muncă, de a se transforma pe sine însuşi, ce nu se poate face decât urcând, în fiecare zi, foarte sus pentru a căuta materiale, ca un muncitor, un zidar, un arhitect... Unii vor spune: ”Dar eu nu am nici o plăcere să fac această muncă!” Şi iată, ei se clasează de îndată. Toate creaturile sunt clasate în natură; toate au găsit adăpostul lor, reşedinţa lor, toate şi-au fabricat îmbrăcămintea lor, coafura lor, penele lor, în relaţie cu gusturile şi tendinţele lor. Acest clasament, acesta este destinul. Şi pe noi la fel, într-o zi, natura ne va clasa după predilecţiile noastre.

În realitate eu vă spun că natura nevoilor omului determină destinul său. Să luăm un exemplu: dacă aveţi nevoie de alcool, de drog... dacă aveţi nevoie să mergeţi toate serile în localuri de noapte sau la cazinou pentru a juca la ruletă, destinul vostru este deja trasat: decadenţă, ruină şi poate închisoarea. Şi dacă aveţi nevoia de a contempla frumuseţea divină, sau să răspândiţi pacea şi lumina în jurul vostru, aici de asemenea este clar: veţi întâlni fericirea şi plenitudinea. Cum se face că oamenii nu şi-au dat seama că fiecare nevoie, fiecare urare, fiecare dorinţă

îi duc pe căi determinate care îi antrenează spre regiuni infectate de viespi, şerpi, sălbăticiuni, unde îşi vor lăsa pielea, sau spre regiuni luminoase, magnifice, unde vor întâlni toate bucuriile?...După înclinările sale, gusturile sale, dorinţele sale, omul îşi determină, el însuşi, punctul de sosire. Anumiţi sunt predestinaţi să fie bolnavi, alţii, să suporte eşecuri, să fie rău trataţi, să fie victime, ei însuşi sunt cei ce s-au predestinat. Veţi zice: „Putem oare să scăpăm de acest destin ?” Pentru reîncarnarea actuală nu; în reîncarnarea precedentă, dacă am fi fost inteligenţi şi rezonabili, am fi putut să aranjăm multe lucruri pentru aceasta. Acum avem mari posibilităţi numai pentru viaţa următoare, dar cu condiţia de a munci zi şi noapte ca să facem alte înregistrări.

Eu ştiu că ceea ce vă vorbesc este foarte dificil de realizat. Unde să găseşti în tine această voinţă şi acest elan pentru a începe o muncă şi a o continua? O muncă asupra ta-însuţi mai întâi, ştiind că tot ceea ce facem asupra noastră înşine se reflectă pe urmă benefic asupra lumii întregi. Toate celelalte munci, toate aceste activităţi materiale atât de combinate, numai Dumnezeu ştie dacă ele sunt benefice pentru alţii! Şi acestea, se pe toate contururile... La sfârşit, când omul se duce pe lumea cealaltă, entităţile cereşti nu îi mai pun întrebările: „Cum ai trăit? Ce ai făcut? Ai ajutat câteva persoane? Le-ai consolat, le-ai orientat spre Sursă ?” Ele nu îi pun întrebări pentru că ştiu, de mai înainte, că le va minţi, ele doar iau din om o mică bobină, pe care o proiectează, şi atunci ce vede el!...

Veţi zice: „Dar aceasta nu e posibil!” Ba da, omul posedă în colţul inimii o bobină minusculă, un atom pe care toată viaţa sa este înregistrată... Priviţi bandele magnetice: aveţi o casetă, nu auzim nimic, dar puneţi

această casetă într-un aparat potrivit şi veţi auzi... „Bărbierul din Sevilla”!... deci, pentru a vă împiedica să spuneţi poveşti şi să vă justificaţi, vă cheamă şi vă zice: „Aşezaţi-vă aici. „Vă aşează în faţa unui ecran unde vedeţi tot, până la cele mai mici detalii. Şi atunci, povestea nu spune cum părul vi se ridică pe cap. Veţi zice: „Dar nu avem păr în acel moment! Suntem fără păr!... „Există un altfel de păr, de o altă natură. Voi v-aţi lăsat aici părul vostru fizic, dar aveţi altul care se ridică pe cap! Şi iată, nu mai putem să minţim.

Toate aceste adevăruri sunt prezentate în cărţile sacre, mai ales în cele din Egipt, în „Cartea Morţilor „,de exemplu, cu toate că nu va fi prezentată în aceeaşi manieră. Acolo, moartea se prezintă în faţa lui Osiris, sufletul său este cântărit, etc... Există de asemenea „Cartea Morţilor tibetană”, care revelă diferitele momente din pasajul sufletului spre lumea cealaltă, judecata sa şi condiţiile renaşterii sale.

Acestea sunt cele câteva cuvinte despre înregistrare. Trebuie să înţelegeţi cât este de important de a face în fiecare zi noi înregistrări, mai bune. Şi vechile înregistrări? Veţi ajunge încet, încet, să le acoperiţi cu ajutorul celor noi. Iată o perspectivă care poate să vă încurajeze.

Din nefericire, încă mult timp veţi continua să faceţi înregistrări care nu vor fi faimoase, pentru că veţi fi antrenaţi de cele care sunt, acolo, în interiorul vostru. Dar, cel puţin, fiţi conştienţi pentru a nu lăsa lucrurile să se agraveze. Şi de îndată ce vă daţi seama că aţi înregistrat ceva rău, reacţionaţi imediat, reparaţi pentru a împiedica consecinţele. Aţi avut un gând rău despre cineva, aţi zis câteva cuvinte care rănesc, aţi distrus ceva, fiţi conştienţi de aceasta şi reparaţi-o. Pentru moment nu veţi putea adesea să faceţi ceva

mai mult, dar cel puţin faceţi-o. Anumite persoane nu fac nimic, dar nimic, pentru a repara un gând sau un act negativ, de câte ori am văzut aceasta!

În timp ce alţii cel puţin îşi zic: „Mi-a scăpat, n-am putut să mă controlez. „Aceasta poate să se întâmple la noi toţi, dar cel puţin să ne dăm seama de îndată şi să căutăm cum să reparăm.

Cap. VIII Reîncarnarea

I.

Aş vrea să vă vorbesc astăzi despre reîncarnare deoarece văd uneori printre voi anumite persoane pe care această problemă îi preocupă şi îi nelinişteşte. S-a spus tot timpul că omul nu trăieşte decât odată, de aceea ascultând vorbindu-se despre reîncarnare, ei se simt tulburaţi şi nimic nu este clar în capul lor. Putem să ne extindem foarte mult asupra acestui capitol, de exemplu să expunem concepţiile tibetanilor, ale hinduşilor, ale egiptenilor, lucrările şi experienţele lor. Dar mă voi mulţumi să interpretez doar câteva pasagii din Biblie, dovedindu-vă că Iisus însuşi cunoştea şi accepta reîncarnarea. Veţi spune că aţi citit toate Evangheliile şi că nu aţi găsit nicăieri cuvântul „reîncarnare”. Vă voi răspunde că nu e de mirare faptul că nu s-a menţionat nicăieri, în mod explicit, reîncarnarea, într-o epocă în care toţi credeau în ea. Cum ar fi putut să bănuiască evangheliştii nevoia de a vorbi de acest lucru, în mod special în previziunea unei epoci în care oamenii nu vor mai crede în ea? Ei au înfăţişat atât de puţine lucruri în scrierile lor încât ar fi fost fără rost să se insiste asupra unui fapt care făcea parte din tradiţie. Nu este convingător? Bine, bine, veţi fi convinşi de îndată.

Să luăm Evangheliile şi să studiem anumite întrebări puse de Iisus sau de discipolii săi, precum şi răspunsurile date. Într-o zi, Iisus întreabă pe discipolii săi: „Dar voi cine ziceţi că sunt ?” Care este semnificaţia acestei întrebări? Aţi întâlnit oameni care să întrebe „Dar voi cine ziceţi că sunt ?”? Ei ştiu cine sunt şi nu se întreabă ceea ce ceilalţi pot spune. Pentru a pune o asemenea întrebare trebuie să crezi în reîncarnare. Şi iată ce răspund discipolii: „Unii spun că tu eşti Ioan Botezătorul, alţii că eşti Ilie, ceilalţi că eşti Ieremia sau unul din prooroci. „Cum se poate afirma că cineva este unul sau altul care este mort de mult, dacă nu se subînţelege ideea reîncarnării?

Altă dată, Iisus şi discipolii săi întâlnesc un orb din naştere, iar discipolii întreabă: „Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb ?” Vă întreb din nou: se pot pune întrebări atât de absurde dacă nu se crede în reîncarnare? Când ar fi putut păcătui acest om, în burta mamei sale? În care cârciumă mergea el, în ce cabaret? Ce afaceri necinstite făcea? Pe cine a asasinat? Deci, ori este o întrebare stupidă, ori ea subînţelege credinţa în existenţa unei vieţi anterioare.

Veţi spune: „Da, dar discipolii lui Iisus nu aveau şcoală, se zice că erau pescari, deci era posibil să pună întrebări bizare. „Dacă ar fi fost cazul însă, Iisus l-ar fi remarcat. În Evanghelii se vede clar că nu ezita în anumite împrejurări să-i dojenească pe discipoli. Ori, el nu-i certa ci le răspundea foarte simplu: „Nu e vorba că el sau părinţii lui ar fi păcătuit...” Aici, de asemeni, este un punct important. Dacă discipolii au întrebat dacă fiul este orb din naştere pentru că părinţii săi au păcătuit, este pentru că ei învăţaseră din legea ebraică că fiecare anomalie, fiecare infirmitate, fiecare

nenorocire este datorită unei transgresări a legilor dar că adesea, o persoană poate plăti pentru alta şi deci, când vedem pe cineva în suferinţă nu putem şti dacă ispăşeşte propriile lui greşeli sau dacă se sacrifică pentru altcineva.

Aceasta era o credinţă răspândită la evrei. Tot răul era rezultatul unei încălcări, deci discipolii au pus întrebarea pentru că ştiau că un om nu se poate naşte orb fără motiv...sau numai pentru că lui Dumnezeu îi place să-l facă orb, cum îşi închipuie creştinii! Deci Iisus răspunse „nu pentru că el sau părinţii săi au păcătuit, ci pentru ca opera lui Dumnezeu să se manifeste în el „adică pentru ca, trecând pe aici să-l vindec şi poporul să creadă în mine. Apoi le-a explicat: „Vi s-a spus că oamenii primesc suferinţe pentru două motive: ori pentru că au păcătuit şi sunt pedepsiţi sau, fără să fi săvârşit ei înşişi greşelile, ei iau karma altora, se sacrifică pentru a evolua. Dar există şi o a treia categorie care a terminat evoluţia, care este liberă şi deci nu are nici o obligaţie de a coborî pe pământ. Ei bine, acest orb din naştere face parte din a treia categorie. Nici el, nici părinţii lui nu au păcătuit, el a coborât cu această infirmitate, pentru a-mi da posibilitatea să-l vindec pentru ca lumea să creadă în mine. „Astfel, acest om salvează o mulţime de suflete.

Şi dacă nu sunteţi încă convinşi, iată şi alte argumente. Într-o zi, Iisus află că Ioan Botezătorul a fost întemniţat iar textul spune numai: „După ce Iisus a aflat că Ioan a fost predat, s-a retras în Galileea. „După câtva timp, Ioan a fost decapitat din ordinul lui Herod. După transfigurare, discipolii l-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie ?” Iar Iisus a răspuns: „Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi

venit dar ei nu l-au cunoscut ci au făcut cu el câte au voit. „Iar textul adaugă: „Atuncea au înţeles ucenicii că Iisus le-a vorbit de Ioan Botezătorul. „Deci, este limpede că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De altfel, evanghelia menţionează şi că atunci când un înger s-a arătat lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pentru a-i anunţa că soţia lui, Elisabeta, va da naştere unui fiu, el i-a spus: „Va merge înaintea lui Dumnezeu cu spiritul şi cu puterea lui Ilie."

Să vedem acum viaţa lui Ilie şi să căutăm ceea ce a făcut el pentru a fi decapitat când s-a reîncarnat mai târziu, în persoana lui Ioan Botezătorul. Este o poveste foarte interesantă. Ilie trăia în timpul regelui Ahab. Ahab se căsătorise cu Izabela, fiica regelui Sidon-ului şi din cauza ei, se închina lui Baal. Ilie s-a dus în faţa regelui Ahab pentru a-i reproşa infidelitatea faţă de Dumnezeul Israelului spunându-i: „Nu va cădea în aceşti ani nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu. „Apoi, el plecă din ordinul lui Dumnezeu şi se ascunse în munţi pentru a scăpa de regele care îl căuta. După trei ani, seceta făcuse mari ravagii în toată ţara: poporul suferea de foame şi Dumnezeu la trimis pe Ilie să se prezinte din nou în faţa lui Ahab. De îndată ce-l văzu, regele îi reproşă cu violenţă de a fi cauza acestei secete. „Nu, zise profetul, tu eşti cauza, pentru că ai părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali. Acum vom vedea cine este adevăratul Dumnezeu. Adună-i pe toţi proorocii lui Baal pe muntele Carmel..." Toţi proorocii fură adunaţi şi Ilie zise: „Daţi-ne doi viţei; ei să-şi aleagă unul, să-l taie bucăţi şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu aţâţe; iar eu voi găti pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi aţâţa. Apoi voi să chemaţi numele dumnezeului vostru iar eu voi chema numele Domnului

Dumnezeului meu şi Dumnezeul care va răspunde cu foc acela este Dumnezeu. „

Profeţii începură ;de dimineaţă până la amiază au făcut invocaţii :”Baal... Baal... Baal... auzi-ne...” Dar n-a fost nici glas, nici răspuns iar Ilie a început să râdă de ei: „Strigaţi mai tare, că poate stă de vorbă cu cineva sau poate se îndeletniceşte cu ceva sau este în călătorie, sau poate doarme. „Profeţii strigau şi mai tare, ba chiar, cum practicau magia, îşi făcură răni pe corp sperând că, prin sângele care curgea, să atragă larvele şi elementalii care vor face să cadă focul pe altar. Dar nimic nu se produse. Atunci Ilie spuse: „Acum, ajunge, aduceţi-mi 12 pietre. „Şi cu aceste pietre a făcut un jertfelnic în jurul căruia au săpat un şanţ; a aşezat lemnele pe jertfelnic, a tăiat viţelul bucăţi şi le-a pus pe el. Apoi a stropit totul cu apă şi a umplut cu apă şanţul. Acuma totul era gata şi Ilie invocă pe Dumnezeu: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac şi lui Israel, să cunoască astăzi poporul acesta că tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt robul tău şi că am făcut toate aceste lucruri prin cuvântul Tău. „Şi s-a pogorât focul din cer, atât de puternic că a mistuit tot şi lemnele, şi pietrele şi apa care era în şanţ. Tot poporul fu înfricoşat şi recunoscu că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acest moment, Ilie, fără îndoială un pic prea mândru de biruinţa sa, a dat ordin ca cei 400 de profeţi ai lui Baal să fie conduşi în preajma unui pârâu şi să fie decapitaţi.

Iată de ce era de aşteptat ca, la rândul lui, să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a enunţat-o în grădina Ghetsimani în momentul în care Petre, năpustindu-se asupra servitorului lui Caiafa, îi tăia urechea: „Petre, bagă sabia în teacă, căci toţi cei

care vor scoate sabia, prin sabie vor pieri. „Ori, în timpul unei singure existenţe nu se vede totdeauna temeiul acestor cuvinte. Iată de exemplu cum a murit Ilie. Nu numai că nu a fost masacrat, dar I s-a trimis un car de foc ca să-l ridice la cer. În schimb şi-a primit pedeapsa când a revenit pe pământ în persoana lui Ioan Botezătorul. Iisus ştia cine este el şi ce-l aşteaptă. De aceea, cu toate că a spus numai lucruri bune despre el: „Printre cei care sunt născuţi din femeie, nu fu altul mai mare decât Ioan Botezătorul”, Iisus nu făcu nimic pentru a-l salva, şi dacă nu a făcut nimic, este pentru că justiţia trebuia să-şi urmeze cursul. Acum putem înţelege pentru ce Iisus a plecat când a aflat de întemniţarea lui Ioan Botezătorul; pentru că nu trebuia să-l salveze. Legea este lege.

Dar să mergem mai departe: vă voi arăta acum că, fără reîncarnare, nimic nu are vreun sens în religie, şi nici chiar în existenţă. Veţi găsi fără îndoială preoţi cărora le veţi pune întrebarea: „Explicaţi-mi de ce un oarecare este bogat, frumos, inteligent, puternic, de ce reuşeşte în toate domeniile şi de ce altul este bolnav, urât, sărac, mizerabil şi slab cu duhul. „Ei vă vor răspunde că aceasta este voia Domnului. Uneori vă vor vorbi despre predestinare şi despre graţie, dar aceasta nu vă va lămuri cu nimic în plus. În orice caz este voia Domnului.

Să analizăm acest răspuns: fiindcă Dumnezeu ne-a dat un pic de judecată, să nu o lăsăm să ruginească! Astfel, Dumnezeu are capricii, face tot ce-i trăsneşte prin cap. El dă la unii totul iar la alţii nimic? Bine, înţeleg, El este Dumnezeu, aceasta este voia sa, este formidabil, mă înclin. Dar în cazul acesta găsesc de neînţeles ca după aceea să fie nemulţumit, furios şi ofensat când cei cărora nu le-a dat nimic bun comit

greşeli, sunt răi, necredincioşi, criminali. Din moment ce Dumnezeu este cel care a dat oamenilor această mentalitate, această lipsă de inteligenţă sau de suflet, pentru ce îi pedepseşte? El are toată puterea, nu putea oare să-i facă buni, cinstiţi, inteligenţi, înţelepţi, pioşi, minunaţi? Nu numai că e din vina lui că aceştia comit crime dar pe deasupra îi şi pedepseşte pentru aceste crime! Şi aici apare non-sensul. El are toată puterea, El face ce vrea, e de la sine înţeles, nu i se poate reproşa acest lucru, dar atunci de ce nu este mai consecvent, mai logic, mai drept? Ar trebui cel puţin să-i lase pe oameni în pace. Ei bine nu, El îi va arunca în iad pentru veşnicie!

Aici, din nou, găsesc că ceva nu merge. Eu spun: „Cât timp a păcătuit un om? 30 de ani, 40 de ani? Bine, atunci să rămână în iad 40 de ani, nu mai mult. Dar pentru veşnicie... „Aici într-adevăr nu mai sunt de acord. Gândiţi-vă un pic. Dar oamenii nu îndrăznesc să se gândească, atât sunt de hipnotizaţi de ceea ce au învăţat. A raţiona este o crimă, pare-se, dar atunci la ce serveşte inteligenţa? Dacă Dumnezeu ne-a dat-o, ce să facem cu ea ?

Pe când, dacă acceptăm reîncarnarea, dacă o studiem şi o înţelegem, atunci totul se schimbă. Dumnezeu este într-adevăr stăpânul universului, cel mai mare, cel mai nobil, cel mai drept şi noi înţelegem că dacă suntem săraci, proşti, nefericiţi, este din vina noastră, pentru că nu am ştiut să utilizăm tot ceea ce El ne-a dat la origine, am vrut să facem experienţe costisitoare iar El, Domnul, cum este generos şi tolerant, ne-a lăsat să le facem spunând: „Ei bine, vor suferi, se vor da cu capul de pereţi, dar nu are importanţă, căci eu le voi da din nou bogăţiile mele şi dragostea mea... ei au încă numeroase reîncarnări în

faţa lor... „Deci, ne-a lăsat liberi, iar tot răul care ni se întâmplă acum e din vina noastră. De ce Biserica a aruncat toată responsabilitatea destinului nostru asupra lui Dumnezeu? Veţi zice: „Nu, ea n-a făcut aceasta, ci a suprimat numai credinţa în reîncarnare. „În realitate, dacă ne gândim bine, este acelaşi lucru.

Până în secolul IX, creştinii credeau în reîncarnare, ca şi evreii, egiptenii, hinduşii, tibetanii, etc. Dar fără îndoială Părinţii Bisericii şi-au spus că această credinţă tărăgănează lucrurile în sensul că oamenii nu sunt grăbiţi să se amelioreze, ei voiau deci să-i împingă să se perfecţioneze într-o singură viaţă, suprimând reîncarnarea. De altfel, încetul cu încetul, biserica inventă lucruri atât de oribile pentru a-I înspăimânta pe oameni, încât în Evul Mediu nu se mai credea decât în Diavol, în infern şi în suferinţa veşnică. Biserica a suprimat, deci, credinţa în reîncarnare, crezând că astfel îi va putea obliga pe oameni să se amelioreze mai repede, dar aceştia nu numai că nu s-au ameliorat, dimpotrivă, au devenit şi mai răi... şi pe deasupra şi ignoranţi! Iată de ce trebuie reluată această credinţă, fără de care nimic nu este la punct: viaţa nu are nici un rost, Domnul este un monstru şi aşa mai departe...

Problema reîncarnării a fost studiată foarte serios; dar nu mă voi întinde asupra acestui capitol, există destule cărţi care tratează acest subiect... dacă nu ar fi decât modul în care tibetanii îl aleg pe Dalai Lama. Mă voi mulţumi numai să vă povestesc un caz extraordinar pe care l-am cunoscut în Bulgaria.

Într-o zi, în Fraternitatea din Sofia, au venit părinţii unui copil care erau foarte tulburaţi pentru că copilul lor spunea nişte lucruri de neînţeles. Ei povesteau: într-o zi l-am dus la plimbare într-o regiune pe care nu o văzuse niciodată şi copilul s-a exprimat: „Oh, dar eu

cunosc acest loc, eu am fost deja aici.” Într-adevăr el a descris împrejurimile, cu mare exactitate deşi era un loc unde nu fusese niciodată. (Părinţii ştiau însă că primul lor copil fusese deja în aceste locuri.) „Nu vă amintiţi? Când eram la şcoală, aici era locul unde mă ascundeam...şi tot aici m-am înecat în râu. „Într-adevăr, primul lor copil se înecase, dar celălalt nu ştia nimic, nimeni nu îi vorbise despre aceasta. Era deci primul lor copil care revenise să se încarneze în aceeaşi familie. Se întâmplă foarte rar ca un copil să se încarneze în aceeaşi familie, dar aceasta poate avea loc. Până când împlinesc 7 ani, putem să le punem întrebări copiilor, ei îşi amintesc multe lucruri. Dar în loc să-i asculte, multe mame le dau o palmă şi le spun: „Spui prostii, taci din gură. „Atunci, o dată, de două ori, de trei ori... până la urmă copiii nu mai îndrăznesc să povestească nimic.

V-am arătat că, deşi cuvântul „reîncarnare” nu este scris în Evanghelii, anumite pasaje arată că această credinţă aparţinea tradiţiei. Pot să vă dau un alt exemplu în acest sens. Într-un pasaj, Iisus spune: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc este. „Ce putem gândi despre această frază? Sau Iisus vorbeşte fără să chibzuiască cerând unor oameni atât de imperfecţi să ajungă în câţiva ani la perfecţiunea Tatălui ceresc sau atunci nu-şi dă seama de măreţia lui Dumnezeu imaginându-şi că este foarte uşor să devenim ca El. Ambele cazuri vorbesc în favoarea lui Iisus. În realitate, chiar şi această frază subînţelege reîncarnarea. Iisus nu gândea că omul este capabil să devină perfect într-o singură existenţă, nu, dar el ştia că datorită dorinţei de perfecţiune şi eforturilor de a o obţine, după un şir de reîncarnări, omul va sfârşi prin a atinge acest ţel.

Şi Moise, ce a scris la începutul „Facerii lumii „când descrie crearea omului? „Şi Dumnezeu a spus: să facem pe om după chipul şi asemănarea noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut. „Dar unde a rămas asemănarea? Fără îndoială Dumnezeu avea intenţia să creeze omul după chipul şi asemănarea sa, adică perfect ca El, dar nu a făcut-o. L-a creat numai după chipul său, cu aceleaşi facultăţi, dar fără a-i da plenitudinea acestor facultăţi, asemănarea.

Priviţi o ghindă, ea este după chipul tatălui său, stejarul, adică posedă aceleaşi posibilităţi, dar nu se aseamănă cu el, nu este ca stejarul încă, va deveni ca el numai când va fi plantată. mul este făcut după chipul lui Dumnezeu adică posedă înţelepciune, dragoste, forţă, dar într-o măsură atât de mică în comparaţie cu înţelepciune, dragostea şi puterea Creatorului! Dar într-o zi, când el se va dezvolta – cu timpul – îi va asemăna şi va avea virtuţile sale pe deplin. Deci, vedeţi, această dezvoltare, de trecere de la imagine la asemănare, subînţelege reîncarnarea. Dumnezeu a spus: „Să creem omul după chipul şi asemănarea noastră „dar nu a făcut-o. „Dumnezeu a creat omul după chipul său, după chipul său l-a creat „; Moise a exprimat ideea reîncarnării în absenţa cuvântului asemănare şi în repetarea cuvântului chip.

Iar oamenii nu ştiu să citească cărţile... cu atât mai puţin marea carte a naturii vii unde este înscrisă şi reîncarnarea. Să luăm imaginea unui arbore. Numai Cabaliştii au înţeles cu adevărat imaginea arborelui din care au făcut de altfel un simbol al universului: toate creaturile sunt plasate undeva în acest arbore, fie ca rădăcini, fie ca scoarţă, frunze, flori sau fructe. După

ştiinţa lor foarte vastă, toate existenţele, toate activităţile, toate regiunile au locul lor în Arborele vieţii. În diferitele epoci ale anului frunzele, florile şi fructele cad din arbore; ele se descompun şi devin un îngrăşământ care este absorbit de rădăcini. Cu fiinţele omeneşti se întâmplă acelaşi lucru. Când un om moare, el este absorbit de rădăcinile Arborelui cosmic, dar în curând el reapare sub o altă formă: creangă, floare, frunză, nimic nu se pierde, făpturile dispar şi reapar fără încetare în acest arbore formidabil care se cheamă Arborele vieţii.

Vedeţi, reîncarnarea este înscrisă peste tot. Unde încă? în fenomenul evaporării apei. Apa din ocean se evaporă şi urcă în aer; apoi ea recade mai departe sub formă de zăpadă sau de ploaie şi se reîntoarce în ocean. Picătura de apă nu dispare, ea face o călătorie pentru a explora lumea: mai întâi urcă la cer, cade pe munţi, coboară în văi şi se infiltrează în straturile subterane unde se colorează, ba în galben, ba în roşu, ba în verde... Apa care urcă şi coboară, iată încă un fenomen în care este înscrisă legea reîncarnării: ca şi picătura de apă, fiecare spirit călătoreşte pentru a se perfecţiona şi a se instrui.

Doriţi alt argument? Bine. Seara, pentru a vă duce la culcare, vă dezbrăcaţi. Vă scoateţi veşmintele unul câte unul: vesta, cămaşa, tricoul... Seara, când vă culcaţi, este simbolul morţii; toate aceste veşminte pe care le părăsiţi reprezintă diferitele corpuri de care trebuie să vă eliberaţi unul după altul: mai întâi corpul fizic, apoi, după câtva timp, o săptămână sau două, corpul eteric; după aceea, corpul astral şi aceasta durează mult mai mult pentru că în planul astral sunt înghesuite pasiunile, dorinţele, toate sentimentele inferioare. Infernul este aici: planul astral şi planul

mental inferior unde trebuie să stăm câtva timp pentru a ne purifica... Apoi, vă eliberaţi de corpul mental şi aici, începe Paradisul cu primul său cer, al doilea, al treilea...Tradiţia menţionează şapte ceruri. Dar numai după ce ne-am despuiat complet, intrăm goi în al şaptelea cer: „complet gol „adică purificat, fără piedici.

Dimineaţa, este reîntoarcerea omului pe pământ, naşterea copilului. Ne reluăm veşmintele: tricoul, cămaşa, etc.... Când copilul vine pe pământ, el se îmbracă în primul rând cu corpurile sale subtile (atmic, budic, cauzal) apoi cu corpurile mental, astral, eteric şi în fine cu corpul fizic. Vedeţi, în fiecare seară ne dezbrăcăm, în fiecare dimineaţă ne reîmbrăcăm, facem aceasta de ani de zile, dar nu ne-am oprit niciodată pentru a reflecta asupra gesturilor noastre şi a ne da seama că ele corespund proceselor de încarnare şi dezîncarnare, ale naşterii şi morţii. Şi totuşi, dacă am şti să interpretăm toate aceste gesturi, aceste munci, aceste comportamente, mecanismele hrănirii, respiraţia, etc....am putea face nişte descoperiri uriaşe. Pentru că toate aceste mistere ale universului sunt aici, reflectate în gesturile noastre, în vorbele noastre, în toate actele pe care le săvârşim în viaţă, dar pentru a le descifra, trebuie să fi studiat într-o Şcoală iniţiatică.

Pentru a crede în reîncarnare, unii aşteaptă ca Biserica să se pronunţe oficial. Dar când, oare, o va face? Am avut deseori ocazia să vorbesc cu membrii clerului şi am văzut că mulţi dintre ei cred în reîncarnare dar nu îndrăznesc să o spună; dacă nu acceptaţi reîncarnarea, nu veţi avea niciodată o înţelegere a situaţiei voastre (de ce sunteţi întotdeauna urmăriţi, maltrataţi, sau de ce sunteţi întotdeauna ajutaţi, susţinuţi), şi nu veţi şti cum

trebuie să acţionaţi în vederea unei vieţi viitoare. Când nu cunoşti adevărul, unde poţi să ajungi?

Credinţa în reîncarnare este unul din fundamentele moralei. Atât timp cât făpturile umane n-au fost puse la curent cu această lege a cauzei şi a consecinţelor, care continuă să acţioneze de la o existenţă la alta, putem să le ţinem toate predicile de pe lume, aceasta nu va servi la mare lucru. Câţi oameni cred încă că vor arde în veci în Iad din cauza păcatelor lor? Bineînţeles, întâlnim oameni care, fără să creadă în reîncarnare, sunt buni şi cinstiţi din firea lor, da, dar nu putem fi siguri că aceasta va dura, în anumite împrejurări, instincte ca frica, pofta, dorinţa de răzbunare, etc... pot să învingă şi aceşti oameni nu mai rămân nici buni, nici cinstiţi. Ei da, pentru că moralitatea lor nu era construită pe o bază solidă: cunoaşterea legilor.

Îndată ce admiteţi legea reîncarnării, voi începeţi să înţelegeţi că fiecare eveniment din viaţă (căsătorie, naştere, întâlniri, accidente, succese) are raţiunea sa de a fi, fiindcă totul are o cauză mai mult sau mai puţin îndepărtată. Această înţelegere va influenţa desigur sentimentele voastre, pentru că în momentul când aţi priceput că totul are un sens, nu vă veţi mai revolta şi nu veţi mai încerca să vă rezolvaţi problemele prin ură şi violenţă. Când ştiţi că tot ceea ce aveţi de îndurat este rezultatul unor greşeli trecute, veţi accepta, nu veţi mai acuza pe alţii de nenorocirile voastre.

În fine, credinţa în reîncarnare vă împinge a vă consolida voinţa: deveniţi puternici şi tari, evitând să comiteţi acte regretabile pentru care ştiţi că veţi avea de suferit şi vă veţi da osteneala de a vă construi un viitor luminos.

În momentul în care cunoaşteţi legea reîncarnării totul este clar, înţelegeţi mult mai bine. Aveţi căldură,

sunteţi fericiţi, mulţumiţi la gândul că veţi reuşi mai devreme sau mai târziu să obţineţi perfecţiune pe care o doriţi. Dar mai ales, aveţi viaţa: deveniţi activ, întreprinzător pentru a vă făuri viitorul. Nu sunt acestea trei imense avantaje ?

II.

Citind viaţa a numeroşi sfinţi, prooroci şi Iniţiaţi, unii spun: „Au suferit, au fost martirizaţi. Cum se face? Nu au meritat-o...” Ba da, şi se poate găsi motivul în vieţile lor trecute, căci, chiar dacă ajungem să restabilim un ordin divin în noi, aceasta nu înseamnă că am plătit totul şi că trecutul este lichidat. Nu, trecutul este încă prezent şi nu lasă câmpul de activitate în întregime liber. Trebuie să ne plătim datoriile până la ultimul bănuţ.

Iată ce s-a întâmplat cu discipolii lui Iisus: ei erau cu el, îi urmau învăţământul divin, trăiau în lumină, nu făceau nici un rău... atunci pentru ce au fost masacraţi sau daţi pradă fiarelor? Pentru ce Iisus nu i-a ajutat? Pentru că nu lichidaseră încă datoriile din trecut: în alte reîncarnări ei comiseseră anumite greşeli pe care nu au ştiut să le repare înainte de a pleca pe lumea cealaltă. Pentru acesta se spune (dar oamenii nu au înţeles sensul acestor sfaturi); „Fie ca soarele să nu apună pe mânia ta „sau „Înainte ca soarele să apună du-te şi te împacă cu fratele tău. „Dacă luăm această expresie în sensul ei literal, durata de timp este foarte scurtă...cu atât mai mult dacă aceasta se petrece iarna când soarele apune foarte devreme! În realitate, nu este vorba de apusul soarelui în planul fizic. În planul simbolic al Iniţiaţilor apusul soarelui reprezintă moartea omului, plecarea lui în lumea cealaltă. I se dă, deci, un răgaz de timp destul de mare, numeroşi ani,

dar, odată scurşi, dacă nu s-a gândit să-şi plătească datoriile, sau nu a ştiut să o facă, odată „soarele apus”, legea kharmei intră în acţiune. Totul este înscris, pentru că totul lasă o amprentă care se întăreşte şi se cristalizează iar într-o bună zi trebuie să plătim, e imposibil să ne aranjăm altfel; dacă nu am reglat problema înaintea „apusului soarelui „trebuie să plătim până la ultimul bănuţ.

Şi vouă care faceţi parte dintr-un învăţământ spiritual, şi deci care înţelegeţi, vi se pot întâmpla, din când în când, câteva accidente sau nenorociri. Faptul de a face parte dintr-o şcoală iniţiatică nu ne pune la adăpost total. Pentru a nu vi se întâmpla nimic rău, trebuie să fi lichidat toate datoriile din trecut. Dacă le mai târâţi după voi, faptul că urmaţi sau nu învăţământul, că sunteţi sau nu în lumină, nu schimbă nimic, trebuie plătite. Vedeţi deci, că problema se clarifică: sunteţi într-un învăţământ divin, e clar, trăiţi în această lumină, nu mai faceţi de acum încolo decât bine, e limpede, trebuie însă să ştiţi că acest bine va da rezultate în viitor şi nu imediat. Deci, când traversaţi perioade grele, trebuie să le acceptaţi şi să spuneţi: „Doamne, aceasta nu poate distruge lucrul bun pe care l-am făcut. Cu atât mai bine dacă am probleme, aceasta înseamnă că mă eliberez şi este foarte bine. Acum pentru că ştiu de ce mi se întâmplă aceste lucruri, nu mă voi mai revolta, nu voi mai cere să fiu scutit. „

Veţi spune: „Dar Iisus, el însuşi, mai avea încă o kharmă de plătit din moment ce a fost răstignit ?” Nu, pentru el cazul este cu totul diferit. Aici este vorba de o problemă esenţială de sacrificiu. Există făpturi care acceptă să-şi sacrifice propriile lor vieţi şi să treacă prin mari suferinţe, când de fapt nu mai au nimic de

plătit. Dar acestea sunt excepţii. Când nu cunoaştem în detaliu această problemă a reîncarnării, riscăm să judecăm greşit.

Putem clasa fiinţele în patru categorii din punct de vedere al reîncarnării. Prima categorie cuprinde creaturile pe care lipsa de lumină, de ştiinţă, de conştiinţă, de moralitate, le împinge deseori spre crime. Ei încalcă legile, prin urmare, se încarcă de grele datorii, iar când se reîncarnează vin pe pământ în condiţii care îi obligă să sufere pentru a plăti şi a repara; de aceea viaţa lor nu este deloc fericită.

A doua categorie cuprinde fiinţe mai evoluate care încearcă să dezvolte anumite calităţi şi virtuţi pentru a putea să se elibereze. Dar în eforturile unei singure reîncarnări nu vor reuşi deloc să se restabilească, de aceea ei vor fi nevoiţi să revină pentru a termina această misiune. Ei vor fi atunci plasaţi în condiţii mai bune care le vor permite să aibă activităţi şi mai utile, mai elevate. Deci va trebui, cu toate acestea, să revină pentru a lichida încă anumite datorii din trecut până la eliberarea lor totală.

În a treia categorie se găsesc fiinţe şi mai evoluate încă, care au revenit pe pământ numai pentru a săvârşi anumite opere. Ei aveau foarte puţine lucruri de aranjat distingându-se în această viaţă prin virtuţi mari, o conştiinţă foarte largă, consacrându-şi timpul facerii de bine. Când aceste fiinţe părăsesc pământul, ele şi-au terminat misiunea, şi nu mai revin. Totuşi, unii dintre ei, în loc să rămână în această stare de fericire, de libertate infinită de care se bucură în sânul Domnului, având milă şi compasiune pentru oameni, părăsesc această stare minunată pentru a veni cu bună ştiinţă ca să-i ajute acceptând chiar să fie omorâţi, masacraţi. Iar alţii care vor să continue o

muncă spirituală deja începută pot, fără a se reîncarna, să se introducă într-o fiinţă foarte evoluată pentru a se manifesta prin ea. De altfel Iisus a menţionat această posibilitate când a spus „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el. „Aceste fiinţe nu sunt deci obligate să se reîncarneze: fără a lua un corp fizic separat, ei pot intra într-un om viu, traversa cu el toate etapele, gestaţia, copilăria, tinereţea, maturitatea pentru a lucra cu el şi prin el.

Mulţi oameni vor să se elibereze, dar ei înţeleg greşit problema: fac totul pentru a scăpa de obligaţiile lor, pentru a fugi de datoriile lor, de a rupe toate legăturile şi iată, ei se cred liberi. Ei bine, nu, nu se poate obţine eliberarea în felul acesta. Adevărata eliberare începe prin plata tuturor datoriilor. Câţi oameni vor să se elibereze de nevasta lor, de copii lor, de patronii lor, de societate sau chiar de viaţă, sinucigându-se! Dar nu există o eliberare posibilă, dragii mei fraţi şi surori, atât timp cât nu aţi plătit toate datoriile pe care le aveţi, şi nu aţi şters toată karma.

Trebuie să vreţi să vă eliberaţi, da, dar după legile divine, şi se întâlnesc rar fiinţe care ştiu să o facă. Chiar aici, în Fraternitate, unii nu pun problema în felul acesta: ei vor cu orice preţ să fie independenţi şi să scape de obligaţiile lor. E ca şi cum, după ce aţi mâncat bine într-un restaurant, voiţi să plecaţi fără să plătiţi. Este necinstit, e o lipsă de nobleţe şi spiritele luminoase din cealaltă parte nu acceptă o asemenea atitudine. Ne imaginăm deseori că ne-am eliberat pentru că am reuşit să părăsim fostul nostru patron sau fosta nevastă, dar în acel moment, alte necazuri şi alte capcane vă aşteaptă, pentru a vă arăta că greşiţi, este ceea ce se cheamă a cădea din Caribda în Scylla.

Cel mai bun drum, cea mai bună metodă pentru a se elibera este dragostea; şi cea mai proastă, egoismul, avariţia, şmecheria, calculul. Prin generozitate, sacrificiu, bunătate, prin toate gesturile făcute pentru a dărui, lucrăm întotdeauna pentru eliberare. De aceea, în loc să vă agăţaţi de ceea ce aveţi, de a amâna, de a calcula, daţi!... Uitaţi-vă cum fac oamenii în momentul unei separări, al unui divorţ! Cu câtă îndârjire se agaţă de interesele lor! Ei da, dar ei nu ştiu că din cauza acestei atitudini, vor trebui s se întâlnească din nou şi să se suporte în reîncarnări viitoare.

Numai dragostea, generozitatea, bunătatea, mila, iertarea, pun pe credincioşi pe calea eliberării. Bineînţeles, dacă veţi vorbi de bunătate şi de sacrificiu oamenilor obişnuiţi, veţi trece drept cel mai are imbecil, pentru că ei nu au această lumină şi nu cunosc valoarea generozităţii. Pe când un Iniţiat ştie că ceea ce merită cu adevărat e să dai, să ajuţi, să fii generos pentru că în felul acesta ne eliberăm. Deci, daţi, chiar mai mult decât dreptatea o cere, căci astfel vă eliberaţi şi mai repede.

III.

Cu naţiunile, ţările, popoarele, se întâmplă ceea ce se întâmplă cu fiecare fiinţă sau fiecare lucru care se naşte, creşte, îmbătrâneşte şi apoi trebuie să lase locul altora. Ei dau ceea ce trebuie să dea iar apoi se sting. S-ar zice că se odihnesc pentru a se putea trezi într-o bună zi ca să dea din nou comori şi bogăţii. Acest lucru s-a văzut în toate civilizaţiile, este însuşi destinul religiilor ;fiecare îşi ia avântul, îşi întinde puţin câte puţin influenţa, ajunge la un punct culminant iar apoi pălesc, se sclerozează şi pierd marile secrete ale vieţii.

Însăşi misterele, templele din Egiptul antic care deţineau cifrurile, ştiinţa, puterea, ce a rămas din ele astăzi? Toate aceste ştiinţe unde se găsesc? Toate au urmat legile imuabile ale vieţii :fiecare lucru sau fiecare făptură care se naşte trebuie să moară şi să cedeze locul. Numai ceea ce nu are început nu are sfârşit.

Priviţi ce a reprezentat Grecia în trecut, toţi creatorii extraordinari pe care i-a dat omenirii: poeţi, dramaturgi, pictori, sculptori, arhitecţi, filozofi...Iar acum...O ţară se poate compara cu un râu: vadul este totdeauna acelaşi, dar apa care curge este mereu diferită, mereu nouă. Locuitorii râului, stropii de apă vin, trec şi în timp ce vin alţii să le ia locul, ei se scurg către mare. Ajunşi la mare, ei sunt încălziţi de soare, se evaporă, devin uşori, subtili, se urcă în atmosferă până în ziua când vor recădea sub formă de ploaie sau de ninsoare pentru a coborî din nou în spre vale în torente şi în râuri. Un ciclu întreg, neîntrerupt.

Ce este o ţară? O ţară nu este nimic altceva decât un râu unde se reîncarnează succesiv fiinţe întotdeauna diferite, venite din alte locuri. Sau este ca o casă al cărei destin este de a fi locuită 10 ani de exemplu de anumiţi locatari, apoi 5 alţi ani de către alţi locatari. În timpul celor 10 ani, este muzică, cântece, armonie, apoi locuitorii se schimbă şi domneşte o altă atmosferă prozaică sau agitată; şi totuşi casa este mereu aceeaşi. În felul acesta se explică şi destinul a numeroase ţări: Grecia este mereu aceeaşi ţară, dar locuitorii ei nu mai sunt aceeaşi ca şi acum două sau trei mii de ani. Acelaşi lucru se petrece şi cu alte ţări.

Veţi spune poate: „Dar atunci cum se face că Tibetanii, de exemplu, au păstrat aproape aceleaşi concepţii, aceleaşi idei, aceleaşi obiceiuri de mii de

ani ?” Studiaţi organismul uman :celulele care îl locuiesc se reînnoiesc, nu mai sunt aceleaşi, dar ele fac mereu acelaşi lucru. Când se reînnoiește personalul dintr-o uzină, unele persoane sunt concediate iar altele sunt angajate să lucreze unii pe un anume ordinator, alţii pe un anumit aparat optic sau anumit circuit electric ;noul personal care ia locul celui vechi are aceleaşi cunoştinţe, exersat deja să facă aceeaşi muncă pentru a îndeplini aceleaşi funcţii. Spiritele care se vor reîncarna în Tibet sunt cele care au afinităţi cu Tibetanii şi sunt gata să meargă acolo. Iar Tibetanii care s-au preparat pentru a fi ca Francezii vin să se reîncarneze în Franţa, chiar printre copii fraternităţii.

Veţi zice: „Şi evreii care au fost totdeauna persecutaţi de secole?” Evreii care au fost martirizaţi erau fiinţe venite din alte popoare ale lumii şi reîncarnaţi în familii evreieşti, pentru că, după karma lor, ei trebuiau să fie persecutaţi şi masacraţi ;dar ei nu erau evrei din totdeauna. Într-un moment al evoluţiei lor, cerul i-a făcut să se nască în familii evreieşti pentru a plăti anumite datorii... Iar Grecii de acum sunt şi ei alte suflete venite să se reîncarneze din alte părţi... poate din Bulgaria, pentru că aceste două ţări s-au detestat foarte mult timp. Iar mulţi greci s-au dus să se reîncarneze în Bulgaria pentru a fi recompensaţi sau a fi pedepsiţi, nu se ştie. Căci mulţi oameni se duc să se reîncarneze la duşmanii lor.

Când urâţi pe cineva, este exact acelaşi lucru ca şi atunci când îl iubiţi :aţi stabilit deja o legătură cu el. Ura este tot atât de puternică ca şi dragostea. Dacă vreţi să fiţi eliberaţi de cineva, să nu-l mai vedeţi niciodată, nu-l detestaţi, nici nu-l iubiţi, fiţi indiferenţi. Dacă îl detestaţi, vă legaţi de el prin lanţuri de care nimeni nu vă poate desface, veţi fi tot timpul cu el şi

veţi continua a avea de-a face cu el timp de secole. Da, aceasta nu o ştiaţi. Oamenii îşi închipuie că ura rupe toate legăturile. Din contră, ura este o forţă care vă leagă de persoana pe care o urâţi. Ca şi dragostea. Dar această legătură, evident, este diferită :dragostea vă va aduce anumite evenimente şi ura altele, dar tot atât de sigure şi tot atât de puternice ca şi dragostea. Iată adevăruri pe care toate popoarele ar trebui să le înveţe, ele vor vedea astfel cât este de ridicol de a se detesta. Acum, nu vă miraţi, nu vă vexaţi, dacă vă spun că Franţa va începe să piardă geniile pe care le posedă încă. Artiştii săi, scriitorii şi filozofii, au dat lumii întregi bogăţii extraordinare dar dacă ea va continua să se îndepărteze de cerul de unde vin tocmai aceste bogăţii, toate geniile se vor duce să se reîncarneze în altă parte. Căci marile spirite nu ţin neapărat la o anumită naţionalitate, ele sunt cetăţeni ai universului. Popoarele sunt acelea care reclamă gloria de a-i fi văzut născându-se, dar ele, dacă îi întrebaţi, vă vor răspunde: „Noi suntem bine peste tot în univers :patria noastră este universul.” De altfel, când ajungem în lumea de dincolo, diferenţele de naţionalitate nu au importanţă. Dacă aţi fi putut vedea în timpul ultimului război soldaţi francezi şi germani morţi în lupte care se întâlneau dincolo! Ei se amuzau, râdeau împreună şi se găseau atât de stupizi de a se fi omorât între ei, din moment ce toţi erau copii lui Dumnezeu!

Este atât de uşor pentru lumea invizibilă să dărâme o ţară şi să pună pe alta pe primul plan! Pentru ce face acest lucru? Aceasta nu ne priveşte. De exemplu, uitaţi-vă ceea ce reprezenta Bulgaria acum câteva secole :nimic, o ţară dintotdeauna săracă, mizerabilă, încălcată de toţi ;ea nu producea nici gânditori, nici artişti, nici savanţi. Dar acum lucrurile

încep să se schimbe, pentru că nici gloria unei ţări, nici decadenţa sa nu durează etern. Şi China? Câte secole a rămas adormită, întârziată, cloroformizată? Iar acum, ea se trezeşte şi face să tremure lumea întreagă. Cum se explică aceasta? Cine dirijează toate aceste lucruri? Pentru ce ?

Totul este dirijat de sus: ierarhiile cereşti decid, iar pentru ele este uşor. Aceasta se petrece ca şi cu ajutorul pentru ţările sărace. Închipuiţi-vă o ţară mizerabilă, subdezvoltată din toate punctele de vedere...Dar iată că o altă ţară, mai avansată şi mai bogată îi trimite o echipă de ingineri, de economişti, de tehnicieni: în câţiva ani ei sunt capabili să redreseze ţara. Lumea invizibilă face acelaşi lucru: trimite ingineri, savanţi, artişti, adică o echipă întreagă de suflete de elită, şi gata ei redresează toată cultura. Uneori ajunge ca să existe un singur om politic excelent şi o ţară se redresează în câţiva ani.

Se poate ca unii dintre voi să fie vexaţi şi nemulţumiţi de a mă auzi spunând că ţara lor a adormit, dar aceasta nu depinde de mine, eu nu fac decât să constat. Nu sunt şovin, nu ţin partea nimănui, nu sunt nici bulgar, nici francez, sunt un cetăţean al universului, un fiu al soarelui. Nu aparţin nici măcar pământului. Atunci, de ce mă bat pentru Bulgaria, pentru Grecia, pentru Franţa? Eu sunt mai presus de frontiere. Dar constat că în momentul acesta savanţii au mers mai departe în domeniul descoperirilor parapsihice în ţările slave: telepatia, psihometria, clarviziunea, radiestezia. Chiar dacă în aparenţă situaţia pentru moment nu evoluează deloc în acest sens, Rusia va abandona într-o bună zi filozofia marxistă şi comuniştii vor deveni fraţi în marea Fraternitate Albă Universală.

Totuşi, chiar dacă este un mare progres ceea ce Ruşii au descoperit pentru moment în domeniul parapsihicului, aceasta nu este nici măcar o sutime din ceea ce v-am revelat eu de ani de zile. Într-o zi, ştiinţa iniţiatică va fi răspândită în lumea întreagă. Evident, nu în formele ei cele mai elevate, pentru că va rămâne o limită, un interzis: oamenii nu vor avea acces la ultimele secrete, ei nu sunt încă suficient de pregătiţi pentru a le primi, căci, prin natura lor, ei sunt totdeauna dispuşi să utilizeze toate descoperirile pentru a domina, profita, absorbi. dar în curând unele realităţi vor fi cunoscute şi puse în lumină în lumea întreagă şi aceasta va fi evenimentul culturii solare.

IV.

Lectura meditaţiei din zi :

„Cea mai mică floare care apare pe pământ este legată cu tot universul. Dacă ea apare prea devreme, natura, care nu este de acord cu ea, o privează de orice sprijin şi ea moare.

Pentru ca să veniţi pe pământ, a trebuit ca toată creaţiunea să consimtă. Veţi spune: „Dar eu nu sunt nimic, cum natura a putut să se preocupe de naşterea mea ?” Aşa este. Bugetul cosmic a fost studiat, s-a decis că puteţi să veniţi şi a fost prevăzut undeva cât veţi mânca şi cât veţi bea. Totul este legat. Apariţia fiecărui lucru, existenţa fiecărei fiinţe este legată de cosmos. Nimic nu se poate produce pe pământ şi în cer fără acordul întregii creaţiuni.”

Ştiu, auzind această reflexie, mulţi vor fi uimiţi, şocaţi, căci oamenii sunt departe de a considera astfel lucrurile. După ei, tot ce se întâmplă este din întâmplare, nimic nu este voit, nimic nu e prevăzut,

nici o inteligenţă nu prezidează fenomenul vieţii pe pământ şi, din cauza acestei filozofii, ei nu înţeleg nimic din evenimentele care se produc în lume. Luaţi de exemplu un arbore. Pentru ca acest arbore să poată creşte, să înflorească şi să dea roade, este necesar ca întreaga natură să-i dea hrana necesară, dacă nu, el moare. Dacă îi lipseşte apa, aerul, soarele, căldura sau uneori chiar grija omului, nu poate să trăiască. Arborele are deci nevoie de toată creaţiunea dar aceasta nu se vede pentru că sunt procese imperceptibile şi se crede că arborele este aici, aşa, din întâmplare. Şi omul? El trăieşte, respiră, moare... toată creaţiunea participă şi consimte ca el să poată continua să existe. Dacă ea îi refuză numai câteva elemente, aerul, apa, sau câteva vitamine, câţiva hormoni, el moare. De unde vin aceste elemente necesare? Universul întreg acceptă să i le dea.

Priviţi cum se petrec lucrurile în lume, într-un stat, într-o administraţie, într-o familie. „Da, veţi spune, dar aici există oameni care gândesc, care calculează bugetul, care fixează cheltuielile: cât se consacră mâncării, cât încălzirii, întreţinerii, etc... şi care decid ce economii trebuie făcute, câte persoane trebuie concediate, câte altele păstrate sau angajate... „Şi atunci, când e vorba de venirea unei făpturi pe lume, credeţi că în univers nimic nu e calculat, totul se produce din întâmplare? Într-adevăr ignoranţa umană nu are margini! Dar acolo sus, există făpturi inteligente care calculează câţi oameni trebuie să coboare pe pământ, numărul de ani care trebuie să rămână acolo. Şi aceasta este o întreagă economie!

Toate necesităţile oamenilor sunt prevăzute, totul este preparat pentru existenţa lor şi ei îşi imaginează că lucrurile se petrec aşa, din întâmplare, orişicum, şi

chiar pentru a trimite o fiinţă ca Iisus, nimeni nu s-a preocupat de a găsi momentul astrologic, epoca favorabilă... Iisus a venit deci aşa, din întâmplare, nici măcar nu se ştie de ce. Ei nu, venirea sa a fost decisă acolo sus de către entităţile cereşti. Nimic nu este lăsat la întâmplare. Chiar şi venirea lui Hitler a fost calculată şi decisă înainte, pentru ca el să poată da o lecţie unora şi, bineînţeles, ca să primească şi el, la rândul lui, anumite lecţii.

Veţi spune: „Dar cum fac ei acolo sus pentru a prevedea atâtea lucruri ?” Şi eu vă spun că totul este automatic, ca la ordinatoare!... Căci nu oamenii au inventat ordinatoarele, ele existau deja demult în natură. Maşina cosmică care conţine toate informaţiile necesare asupra trecutului unei anumite fiinţe hotărăşte ca aceasta să se nască într-o anumită ţară, într-un anumit an, un anume corp, cu anume facultăţi... şi atunci alte spirite sunt însărcinate de a supraveghea executarea acestor decrete. Totul se produce exact la data fixată: dacă trebuie să survină un accident, ei supraveghează, aşteaptă momentul şi la ora respectivă provoacă accidentul care se produce de manieră infailibilă. Oamenii îşi imaginează că este din întâmplare; ei bine, nu, era determinat matematic. Dacă un anumit copil trebuie să se nască într-o anumită epocă, maşina electronică determină cu precizie, pe zodiac semnul său, ascendentul, poziţia planetelor cu diferitele ei aspecte şi copilul ajunge exact în acel moment; însuşi conceperea sa era prevăzută dinainte şi fixată. Toată tema sa astrală corespunde exact cu ceea ce a făcut în alte reîncarnări :dacă va trebui să fie fericit sau să sufere, să aibă accidente... totul se decide automat.

„Dar atunci, veţi spune, unde este libertatea ?” Libertatea, ei bine, libertatea se găseşte în spirit, ea este aici de fiecare dată ce spiritul se manifestă şi se decide să amelioreze, să schimbe, să accelereze anumite procese, dar în ansamblu, viaţa sa este declanşată ca un aparat pe care îl punem în mişcare, ca micile trenuri mecanice pentru copii: la un moment dat, ele se opresc pentru că nu au putut fi reîncărcate. Omul este asemănător unui aparat pe care îl construim pentru ca să trăiască atâta timp, într-un anumit loc de pe parcurs, ca un mic tren, el trebuie să întâlnească mici tunele, mici obstacole; totul este calculat dinainte, chiar şi întâlnirile „din întâmplare”. Când întâlniţi un om care vă bulversează viaţa, era deja prevăzut de mult. Chiar şi o „dragoste fulgerătoare „era prevăzută şi decisă dinaintea naşterii voastre!... Când vedeţi un nou născut, totul este deja aşezat în el, branşamentele, circuitele, instalaţiile. Este o uzină, un stat, o constelaţie, un univers!

Nu vă miraţi dacă auziţi că, numai pentru ca o floare să poată trăi şi creşte, universul trebuie să consimtă şi să-i dea ce e necesar, altfel ea moare. Este ceea ce se întâmplă şi pentru voi. Dacă beneficiaţi de condiţii spirituale, mentale şi fizice favorabile, puteţi creşte şi înflori, pe când alte condiţii vă sunt contrarii şi vă împiedică a vă dezvolta. Uneori condiţiile care sunt favorabile altora vă sunt dezavantajoase vouă şi invers. Puteţi fi prin urmare dotaţi cu o mulţime de calităţi şi facultăţi, dar să fiţi privaţi de altele, de sănătate de exemplu şi aceasta pentru că anumite forţe, anumiţi curenţi din univers nu erau de acord cu venirea voastră pe lume şi provoacă tulburări.

Iată de ce trebuie să lucraţi pe armonie, să ajungeţi să introduceţi în voi armonia lumii întregi, a

stelelor, a universului, căci dacă nu, va fi întotdeauna cineva sau ceva care vă va tulbura. De exemplu, familia voastră este în armonie cu voi, vecinii de asemenea; da, dar dacă alte persoane acolo sus, vă vor răul, veţi întâmpina unele greutăţi. Astfel, lucrurile bune sunt amestecate deseori cu cele rele. De aceea, insist mereu pentru ca să puteţi obţine această armonie cu cosmosul întreg, pentru ca totul în voi să fie frumos, luminos, ideal.

Încă un exemplu: să presupunem că aveţi un prieten care vă iubeşte şi vă ajută realmente şi, de altă parte, un duşman care nu caută decât să vă facă rău. Din nefericire, unul nu merge fără celălalt; în timp ce, cu prietenul vostru (sau fiinţa dragă) petreceţi momente încântătoare, duşmanul nu încetează să vă creeze inconveniente, discuţii, supărări. Deci, dacă o vreţi sau nu, acest duşman contează de asemeni în viaţa voastră, va face prejudicii. Iată de ce trebuie să fim în armonie cu întreaga lume.

Evident, este greu, dar cel puţin trebuie să încercăm să ne armonizăm cu entităţile care sunt deasupra noastră, care îndrumă şi comandă existenţa noastră, iar apoi să lucrăm şi pentru a rezolva problemele cu oamenii. Pentru aceasta s-a spus: „Înainte ca soarele să se culce, împacă-te cu fratele tău. „Înainte ca soarele să se culce, înseamnă înainte de sfârşitul acestei reîncarnări, pentru că după aceea va fi foarte greu de a repara. Deci în această viaţă trebuie să găsiţi persoanele care le-aţi lezat, să vă puneţi de acord cu ele, să le daţi satisfacţie şi să trăiţi în pace. Fiecare gând, sentiment sau act negativ este totdeauna dăunător; chiar dacă noi nu vedem nimic, sunt entităţi vii care se deplasează, ele găsesc

destinatarul şi se pun a-i dăuna. Iar într-o zi, va trebui să plătiţi pentru răul pe care l-aţi făcut.

Dar să ne oprim acum asupra acestei idei că destinul nostru e determinat dinainte. Cum v-am spus-o într-o altă conferinţă, înainte de a coborî pe pământ, avem posibilitatea de a ameliora unele lucruri cu consimţământul ierarhiilor cereşti. Dar odată născut, nu mai avem aceste posibilităţi, totul trebuie să se petreacă după un plan stabilit dinainte. Sistemul osos, muscular, circulatoriu, nervos, sănătatea, inteligenţa, totul este determinat, destinul este deja trasat. Închipuiţi-vă o făptură nu va avea prea mari bucurii, nici fericire, nici succes. Şi. din contră, o fată care se naşte frumoasă, cuceritoare, dotată cu toate splendorile, destinul ei este şi el deja fixat: va fi aleasă Miss Monde şi imediat iată, recepţii, fotografi, multimilionari care îi cer mâna!

De aceea v-am spus deseori: pentru această reîncarnare, nu puteţi să schimbaţi mult destinul vostru, dar, pentru următoarea, aveţi toate posibilităţile prin munca voastră, gândurile voastre, rugăciunile voastre. În această reîncarnare, sunteţi limitaţi, dar pentru următoarea, tot ceea ce cereţi acum, veţi avea. Iată ce trebuie ştiut, altfel nu puteţi ameliora nimic, pentru reîncarnarea viitoare. De ce unii se găsesc într-o situaţie atât de deplorabilă? Pentru că nu au ştiut, în reîncarnarea precedentă, ce trebuia cerut, asupra cărui lucru trebuia lucrat, pentru ca să posede astăzi o posibilitate sau o virtute. Ei nu o ştiau, iar acum, dacă continuă să ignore acest lucru, viitoarea lor reîncarnare va fi şi ea ratată.

De aceea, fraţi şi surori, ascultaţi-mă bine, profitaţi, utilizaţi toţi anii care vă rămân de trăit, meditaţi, doriţi, cereţi cele mai bune lucruri, pentru că

astfel lansaţi deja proiectele care, în viitor, se vor materializa, cristaliza. Cristalizarea actuală rezistă şi refuză a fi schimbată; este normal atât timp cât nu este uzată, ea nu poate fi înlocuită. dar când omul moare, ceea ce a creat în bine prin gândul său se cristalizează în planul fizic şi el revine cu frumuseţe, inteligenţă, sănătate, bunătate, pentru că gândurile şi dorinţele pe care le-a transmis în sensul acesta s-au materializat într-o nouă structură, iar această structură, la rândul său, este tenace şi rezistentă, ea se opune forţelor negative şi distrugătoare. Munca pe care noi o facem acum nu este de fapt pentru această reîncarnare, de aceea unii dintre voi vin să-mi spună: „Nu văd rezultate, lucrez de ani de zile, nimic nu s-a schimbat, sunt mereu acelaşi”. Dar eu răspund: „Nu aţi înţeles nimic; aţi schimbat cu adevărat ceva, dar trebuie să aşteptaţi: când forma actuală va dispare, veţi vedea-o pe cea nouă, cea asupra căreia aţi lucrat, şi veţi fi stupefiaţi de splendoarea ei”.

Vă spuneam adineaori că libertatea se găseşte în spirit. Dar trebuie să adaug încă câteva explicaţii. Observaţi comportamentul animalului sau al copilului. Animalul ascultă de legile naturale, el nu are libertatea să schimbe cursul lucrurilor sau să se opună ;aceasta nu îi este dat. Deci, el ascultă, este supus, e fidel legilor speciei sale şi de aceea este inocent. Chiar atunci când face ravagii sau se aruncă asupra unei prăzi, nu e din vina sa, este natura sa, este Natura care îl împinge. Şi copilul, de asemenea, ascultă instinctele lui, impulsiile care sunt în el, el nu posedă nici inteligenţă, nici voinţă, este ca un mic animal. Numai mai târziu, după câţiva ani, capătă posibilitatea de a se opune naturii şi legilor ei :el poate să aleagă, să meargă în armonie cu aceste legi sau să le încalce.

Iar acum, când omul este ocupat numai să mănânce, să doarmă, să se amuze, să facă copii, să muncească pentru a-şi câştiga existenţa, în ciuda a ceea ce se poate gândi, nu face decât să ducă o viaţă de animal, instinctivă sau pur şi simplu vegetativă. Căci animalele şi plantele fac acelaşi lucru. Este o viaţă pe care o duce aproape independent de el însuşi, de conştiinţa lui, de voinţa lui: el creşte, slăbeşte, pleacă, nu poate nimic.

Dar când omul, cu conştiinţa şi inteligenţa sa, începe să se ocupe de această viaţă instinctivă, să o controleze, să o purifice, să-i adauge un element spiritual, el devine un factor formidabil capabil de a-şi schimba destinul. Ce este destinul? Este o înlănţuire implacabilă de cauze şi consecinţe căruia numai viaţa animală, biologică, instinctivă, îi este absolut supusă. Care este de exemplu destinul unei găini? Ea nu poate deveni nici rege, nici poet, nici muzician; ea este predestinată cratiţei. Destinul găinii este cratiţa! Toate creaturile au astfel destinul lor propriu. Destinul lupului este de a fi vânat, capturat, masacrat, sau dacă nu, transportat într-un parc zoologic. Destinul boului este de a fi înhămat să tragă la plug, săracul, până la sfârşitul zilelor; sau, dacă nu, de a fi despicat şi de a sfârşi într-o măcelărie. Boul nu poate să schimbe destinul său, ca şi celelalte animale. Chiar şi mieii, chiar porumbeii au destinul lor care este întru totul conform cu ceea ce reprezintă, după activitatea şi elementele din care ei sunt formaţi.

Pentru a scăpa de destin, trebuie să încetaţi să fiţi sclavi, slabi, aserviţi acestei vieţi inferioare unde nimic nu depinde de voi: a respira, a procreea, a mânca, a bea, a dormi. este o viaţă care este departe de a fi divină. Ea este divină în măsura în care ea vine de la

Dumnezeu, pentru că totul vine de la Dumnezeu, dar în sensul spiritual, ne este încă o viaţă divină. Viaţa divină începe când făptura omenească îşi dă seama că nu este numai un stomac, o burtă, un sex, o făptură făcută din carne, din oase, din muşchi, dar şi un spirit şi când începe, ca spirit, să vrea să acţioneze în domeniul său pentru a crea opere sublime, luminoase, grandioase. În acest moment, da, el scapă de destin, căci dacă ne identificăm cu corpul fizic, destinul este de a cădea bolnav, de a muri, de a fi transportaţi într-un cimitir şi de a putrezi. Iată acest destin este deja fixat, nu putem să-i scăpăm.

Viaţa spirituală dă posibilitatea de a adăuga ceva la această viaţă vegetativă, instinctivă a corpului fizic şi de a intra astfel într-un plan superior planului destinului. Pentru aceasta trebuie ca spiritul să înceapă să iasă, să se manifeste, să lucreze. să-şi lase semnătura, urma, sigiliul pe toate lucrurile, să intervină în toate actele voastre şi să le dirijeze. În felul acesta voi ieşiţi din destinul vostru pentru a intra într-o lume a providenţei. Toate corpurile sunt predestinate a deveni praf... corpurile, da, dar nu spiritul: spiritul nu are destin, el este determinat de legile providenţei.

În fine, cum putem ajunge până la providenţă? Ei bine, trebuie să ştim că între aceste două regiuni, cea a destinului şi cea a providenţei, se găseşte voinţa liberă, şi toată problema pentru discipol este de a ajunge a elibera atât de perfect voinţa sa, încât aceasta să poată să se mişte, să lucreze în lumea spiritului. În acel moment el intră sub influenţa providenţei şi vede în faţa lui o infinitate de alegeri şi de drumuri. El poate alege tot ce va voi, alegerea sa va fi mereu minunată. În timp ce în lumea destinului, nu

există alegere, nu este decât un drum: distrugerea, dislocarea, dispariţia.

Toţi oamenii care nu au lumina ştiinţei iniţiatice trăiesc cufundaţi în destinul lor şi ei sunt tot timpul busculaţi, oprimaţi, chinuiţi. Lumea destinului este implacabilă. Când omul i se supune, chiar dacă este rege sau împărat, destinul este inflexibil, el se înfăptuieşte şi iată capul său căzând sub ghilotină. E foarte greu să scapi de destin, pentru că, timp de multe reîncarnări anterioare deseori aţi lucrat pentru a vă crea o kharmă grea. Ori, legile cauzei şi ale consecinţelor sunt absolute, şi destinul, care nu este conştient, nu are nici o milă, se aplică tot atât de infailibil ca o lege fizică; loviţi un pahar, el zboară în bucăţi. Legi fidele şi veridice, iată destinul!

În această reîncarnare, noi avem posibilitatea de a ne crea condiţii bune pentru următoarea: ajunge să fim conştienţi şi să o ştim. Dar dacă nu lucrăm acum, viitoarea reîncarnare poate să fie şi mai grea. Deci, când biserica împiedică pe oameni să creadă în reîncarnare, ea îi împiedică să-şi amelioreze viitorul. Creştinii nu cunosc adevăratele lor posibilităţi. Li s-a spus că, după moarte, ei vor merge să se aşeze în dreapta Tatălui pentru că au fost la slujbă în fiecare duminică, sau că vor rămâne pentru eternitate în infern să fiarbă într-un cazan pentru că nu au mers la slujbă. Ca şi cum ar fi atât de uşor să mergi să te aşezi la dreapta Tatălui! De ce sunt însetaţi în felul acesta oamenii? Pentru a-i consola, trebuie să li se explice adevărul.

Să rezumăm: toate creaturile, ele fiind foarte numeroase pe pământ, care se lasă împinse numai de instinctele lor, de nevoile lor fiziologice, şi nu fac nici o muncă spirituală, nu pot să-şi schimbe destinul; tot

ceea ce este decretat pentru, se va realiza. În schimb cele care lucrează cu ardoare pentru a se apropia de această lume de lumină şi dragoste, vor putea să scape. destinul este crud şi implacabil, dar aceste fiinţe vor înceta să fie la cheremul lui în întregime: ele vor trăi de acum într-o regiune mai subtilă, unde vor primi elemente care vor neutraliza influenţe nocive. Dacă vreţi, e vorba şi aici de un destin. Providenţa este un destin, dar de o altă manieră: şi în ea totul este determinat, dar divin!

Iată! Ceea ce v-am spus este foarte important. Veţi şti de acum înainte că dacă vă veţi mulţumi să trăiţi ca toată lumea fără a face nimic în planurile superioare, nu veţi putea să schimbaţi mare lucru în destinul vostru, nu vă veţi putea crea propriul vostru viitor, pentru că vă supuneţi la ceea ce există deja. de altfel s-ar putea să aveţi un „destin bun „. Sunt destine care sunt în aparenţă foarte favorabile, de exemplu destinul oamenilor care trăiesc în bogăţie, cu de toate şi fără griji: nimeni nu îi deranjează, ei mănâncă, beau, călătoresc, se căsătoresc, au copii... o viaţă splendidă! Dar iată că în ochii iniţiaţilor, nu aceasta este cea mai bună viaţă. Există alte făpturi care lucrează, care luptă, care suferă, care se izbesc de obstacole, care nu mai au nimic... şi iniţiaţii văd că, în realitate, viaţa acestora este mult mai rodnică ca cea a acestor oameni în aparenţă favorizaţi.

Făpturile umane îşi fac o idee mult prea materialistă despre fericire, chiar şi astrologii au fost cuceriţi de această mentalitate. Când trebuie să prezică un destin ei spun: „Oh, este formidabil, aveţi pe Jupiter în casa II, soarele în casa X, Venus în casa VII; deci veţi avea totul.” În timp ce dacă aveţi careuri şi opoziţii, ei vă prezic toate nenorocirile şi vă plâng.

Dar ei nu au înţeles nimic! Niciodată un Iniţiat nu va da o interpretare ca aceasta; el va privi în horoscopul vostru dacă veţi reuşi să înfăptuiţi anumite sarcini, să faceţi voia lui Dumnezeu, să întreprindeţi realizări divine. După aceasta, el nu se mai ocupă de careuri, nici de opoziţii, nici de planete în exil sau în cădere, aceasta nu mai are importanţă.

Dar această lumină, această privire diferită, această interpretare diferită, puţini astrologi contemporani sunt capabili să o cunoască. Ei rămân sclavii mentalităţii obişnuite, judecă lucrurile ca toţi materialiştii care găsesc că sensul vieţii depinde numai de bani şi de succes. Dar totul este trecător şi dispare foarte repede, iar apoi ?... Nu este dat orişicui să discearnă valoarea spirituală a unei teme astrale. Acolo unde alţii scot strigăte de admiraţie, eu mă uit şi văd că sunt oameni care nu vor face nimic pentru Cer, nimic. Şi totuşi au un „destin bun”, talente, bogăţii, un loc mai înalt în societate, dar în realitate în ochii cerului sunt faptele cele mai obişnuite şi cele mai insignifiante. Nu aş vrea niciodată să fiu în locul lor, nici să am un „horoscop bun” ca al lor. Există alte criterii, necunoscute astrologilor obişnuiţi pentru a judeca o temă astrologică.

Aş putea să mă opresc încă asupra unui mare număr de puncte pentru a vă demonstra că astrologii nu au o înţelegere justă a lucrurilor. În loc să vă spună că aveţi o datorie de plătit într-un anumit domeniu şi de a vă explica cum să o plătiţi pentru a vă elibera, ei vă vor da sfaturi pentru a scăpa de un accident care trebuie să se producă la o anumită dată. Dar aceste sfaturi nu vă salvează: accidentul se va produce totuşi, nu în ziua în care v-au sfătuit să nu ieşiţi dar a doua zi sau cu o zi înainte! Deoarece, karma, care nu admite

nici hoţie, nici trişare, îi împinge să facă erori în calculele lor.

Veţi spune: „Dar atunci la ce serveşte astrologia dacă ea nu ne permite să ne ameliorăm destinul ?" Ba da, ea permite să ne ameliorăm destinul, dar nu prin fugă! Este mult de explicat, dar vă voi da totuşi un exemplu. Să admitem că aveţi o anume sumă de plătit la o anumită dată, dacă nu, vor veni să vă ia mobilele, să vă dea afară din casă şi veţi fi expuşi la ploaie, frig şi boală. Pentru a evita aceste dificultăţi, în loc să lăsaţi să vină evenimentul fără să faceţi nimic, vă preparaţi, lucraţi, economisiţi, şi când vine scadenţa, plătiţi suma şi nu mai sunteţi daţi afară din casă. Această imagine poate fi transpusă în toate domeniile existenţei: printr-o muncă spirituală, puteţi evita un accident, o boală sau o prăbuşire financiară care vă aşteaptă.

Atunci, dragii mei fraţi şi surori, v-am dat astăzi adevăruri absolute. Mergeţi, studiaţi, verificaţi şi veţi vedea că nu vă înşel. Aveţi mari posibilităţi, pentru că învăţământul vă ajută, prepară şi explică cum puteţi să vă făuriţi un viitor cu adevărat sublim.

CUPRINS